സാഹിത്യലോകം

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി

സാഹിത്യലോകം

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി

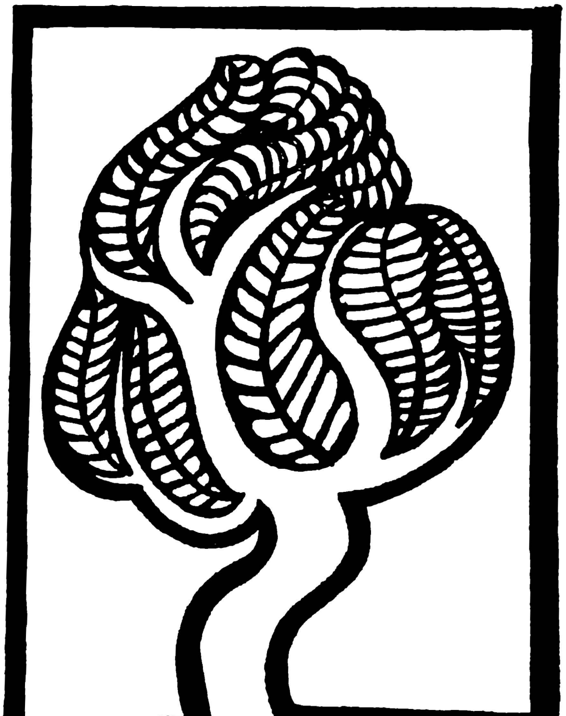

സാഹിത്യലോകം ത്രൈമാസികം

ലക്കം ഒന്ന്, ജൂലൈ—സെപ്റ്റംബർ 1975

പത്രാധിപസമിതി:

പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ

ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്

സി. പി. ശ്രീധരൻ

ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ

എം. എം. ബഷീർ (കൺവീനർ)

ഉപോദ്ഘാതം: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ മുഖപത്രമായ ''സാഹിത്യലോകം'' ത്രൈമാസികയായി തുടർന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്ന് അക്കാദമി എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മിറ്റി തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങളും കുറിപ്പുകളും സമാഹരിച്ചാൽ പോരാ എന്നും ഓരോ ലക്കത്തിലും ഒരു നിശ്ചിത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയ്ക്കും പഠനത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകണമെന്നും, ഒപ്പം വഴിത്തിരിവുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കലാസൃഷ്ടികൾക്കും സ്ഥാനം നൽകേണ്ടതാണെന്നും കമ്മിറ്റിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായ ശ്രീമാന്മാർ പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ, ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്, സി. പി. ശ്രീധരൻ, ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ, എം.എം. ബഷീർ (കൺവീനർ) എന്നിവരടങ്ങുന്ന ഒരു പത്രാധിപസമിതിയുടെ ചുമതലയിലായിരിക്കും. സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും സാഹിത്യാസ്വാദകരുടേയും പ്രോത്സാഹനം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

''സാഗാനോവലുക''ളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ ഈ ലക്കത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

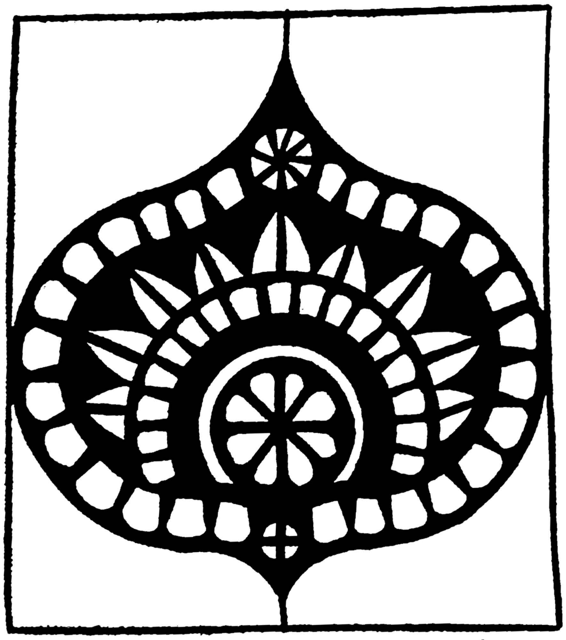

പി. കേശവദേവ്
പ്രസിഡന്റ്
കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി

ഉള്ളടക്കം

പ്രൊ. കെ. എം. തരകൻ സാഗാനോവലുകൾക്കൊരു മുഖവുര. എൻ. കെ. ദാമോദരൻ : യുദ്ധവും സമാധാനവും പി സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ പാവങ്ങൾ. ഡോ. എം. ലീലാവതി ഡോൺ—ഇതിഹാസം. ഡോ. എൻ. ഏ. കരിം ലോറൻസ് ഡറളിന്റെ അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടറ്റ് ടി. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ മലയാള നോവൽ — ഒരു ചരിത്രാവലോകനം. ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ: ഇൻഡ്യയുടെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്റെ പങ്ക് — തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ അക്കിത്തം വി. പി. മുഹമ്മദ്. എൻ. മുകുന്ദൻ: അവാർഡ് 1973. അക്കാദമി വാർത്തകൾ. തേറമ്പിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഗ്രന്ഥസൂചി 1974. അക്കാദമി വാർഷികാഘോഷം ചിത്രാനാഛാദനം സിംപോസിയം (ചിത്രങ്ങളിലൂടെ.)

കവർ ദേവദത്തൻ

സാഗാനോവലുകൾ

SAHITHYALOKAM MALAYALAM QUARTERLY PUBLISHED BY KERALA SAHITHYA AKADEMI, TRICHUR-1. NUMBER ONE, JULY—SEPTEMBER 1975.

BOARD OF EDITORS: P. C. KUTTIKRISHNAN, O.N.V. KURUP, C. P. SREEDHARAN, GEORGE ONAKKOOR, M. M. BASHEER (CONVENOR).

SAHITHYALOKAM MALAYALAM JOURNAL OF ARTS AND LITERATURE PUBLISHED UNDER THE AUSPICES OF THE KERALA SAHITHYA AKADEMI, TRICHUR/IS CONVERTED AS A QUARTERLY SINCE JULY 1975, LAST NUMBER PUBLISHED AS BIMONTHLY APPEARED AS VOLUME 6 NUMBER 3 MAY—JUNE 1974.

അടുത്തലക്കത്തിലെ ചർച്ചാവിഷയം നാടകം. പ്രസിദ്ധ നാടകകൃത്തുകളും, നിരൂപകന്മാരും എഴുതുന്നു.

സാഹിത്യലോകം ത്രൈമാസികം

ഒററപ്രതി	3 രൂപ
വാർഷിക വരിസംഖ്യ	10 രൂപ
പഴയലക്കങ്ങളം ഒന്നിച്ച	ബയൻറു ചെയ്തത്
ഒന്നാം വാല്യം	10 രൂപ
രണ്ടാം വാല്യം	10 രൂപ

സാഹിത്യലോകം

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി
പാലസ് റോഡ്, തൃശ്ശൂർ-1.

സാഗാ നോവലുകൾക്കൊരു മുഖവുര

പ്രൊഫ. കെ. എം. തരകൻ

ഗോത്രകഥ അഥവാ വംശകഥയാണ് സാഗാ. വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പഴഞ്ചൊല്ലെന്നാണ്. തലമുറകളിലൂടെ വായ്മൊഴിയായി പകർത്തപ്പെട്ടുപോരുന്ന കുടുംബകഥ വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ പഴമൊഴിയാണ്. ഋജുവും ഭാവദീപ്തവുമായ ശൈലിയിൽ വരമൊഴിയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അതിനു സ്വാഭാവികമായ രൂപഭംഗി സിദ്ധിച്ചു. ഇത്തരം കഥകളധികവും ഗദ്യത്തിലായിരുന്നു; ചുരുക്കം ചിലതു പദ്യത്തിലുമുണ്ട്. ലക്ഷണമൊത്ത സാഗകൾ ആദ്യമായുണ്ടായത് ഐസ്‌ലണ്ടിലാണ്. സ്ക്കാൻഡിനേവിയൻ കഥകളും സാഗാകളായി വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂററാണ്ടിലാണ് ഇവയുടെ ഉദയം. ചില കഥകൾ മെത്രാന്മാരുടെ പൂർവകഥകളാണ്. ഇവ നിയതാർത്ഥത്തിൽ കുടുംബകഥകളാകുന്നില്ല. ചില കഥകൾ വീരന്മാരുടേതും വേറെ ചിലതു് രാജാക്കന്മാരുടേതുമാണ്. എല്ലാം ഒരേ വിധത്തിലുള്ളവയല്ല; ചരിത്രപരം, ഐതിഹ്യപരം, കാല്പനികം എന്നിങ്ങനെ അവയെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. മികച്ച സാഗാകൾ ചരിത്രത്തിൽ നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഐതിഹ്യത്തിന്റെയും കല്പിതകഥകളുടെയും മെച്ചപ്പെട്ട അംശങ്ങളെ സമുചിതമായി സമന്വയിപ്പിക്കുന്നു. അറിയപ്പെട്ട സാഗാകളിൽ സുപ്രസിദ്ധം ചരിത്രാധിഷ്ഠിതമായ ഗ്രററീസ് സാഗാ (Grettis saga)യും ഐതിഹ്യാധിഷ്ഠിതമായ വോൾസങ്ങ് സാഗാ (Volsung saga)യുമാണ്.

നല്ല സാഗാകൾ മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ സാമൂഹികവും വൈയക്തികവുമായ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യം ഭദ്രമായ ചിത്രം നമുക്കു നൽകുന്നു. അന്നത്തെ ഐസ്‌ലണ്ടിലെ മനുഷ്യർ എങ്ങനെയുള്ളവരായിരുന്നു, അവരുടെ സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തായിരുന്നു, അവരുടെ ജീവിതവീക്ഷണമെന്തായിരുന്നു എന്നെല്ലാം സാഗാകളിൽനിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. തങ്ങൾക്കു നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത ഭീകരങ്ങളായ പ്രാകൃതികശക്തികളുമായി ഏററുമുട്ടി വീരചരമംപ്രാപിക്കുന്ന നായകന്മാരാണ് സാഗാകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. അധികം കഥകളും ദുരന്തത്തിന്റേതാണ്, എങ്കിലും നായകന്മാരുടെ ദുര്യോഗം അനുവാചകരെ ശോകത്തിലാഴ്ത്തുന്നില്ല; മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അജയ്യശക്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണ് അതുളവാക്കുന്നതു്. അങ്ങ്, അവസാനം ജീവിതനദി മരണമെന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽച്ചെന്നു വീഴുന്നു. എങ്കിലും ഉദ്ഘാടനത്തിനും പതനസ്ഥാനത്തിനും മദ്ധ്യേ അതിനു വളക്കൂറുള്ള തീരപ്രദേശത്തെ നിത്യഹരിതമാക്കാനാവും. ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും ഗാംഭീര്യവും അതിലാണടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

സിഗർഡിന്റെ കഥ:

എല്ലാ കഥകളും നൽകുന്ന ജീവിതദർശനം ഇതുമാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ; ചിലതെല്ലാം ഭീകരദുരന്തകഥകളാണ്. ഉദാഹരണമായി വില്യം മോറിസ് കാവ്യരൂപം നൽകിയിട്ടുള്ള സിഗർഡിന്റെ കഥ നോക്കുക: വോൾസാംഗ് രാജാവായ സിഗർഡിന്റെ മകൾ സിഗ്നിയെ ഗോത്തിക് രാജാവ് സിഗിയർ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. അതോടെ സിഗ്നിയുടെ സഹോദരൻ സിഗ്മണ്ടും സിഗിയറും തമ്മിൽ ശത്രുതയുണ്ടാകുന്നു. സിഗിയർ വോൾസംഗിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിഗ്മണ്ട് ഒഴിച്ചുള്ള പുത്രന്മാരെയും ചതിച്ചുകൊല്ലുന്നു. വിപദിധൈര്യമുള്ള സിഗ്മണ്ട് സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെടുന്നു. സിഗ്മണ്ടും സിഗ്നിയും അവരുടെ മകൻ സിൻഫിയോട്‌ലിയുടെ സഹായത്തോടെ സിഗിയറോട് പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു. കൊട്ടാരത്തിനകത്തായിരുന്ന സിഗിയറിനെ അവർ ഗൂഢമായി ദഹിപ്പിച്ചു. ഭർത്തൃവിയോഗത്തിൽ ദുഃഖിതയായ സിഗ്നി തീയിൽ ചാടി ആത്മഹത്യചെയ്തു. സിഗ്മണ്ടിനു രാജ്യം തിരിച്ചുകിട്ടി. സിൻഫിയോട്‌ലിയെ ശത്രുക്കൾ വിഷം കൊടുത്തു് അപായപ്പെടുത്തി. സിഗ്മണ്ട് യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സിഗ്മണ്ടിന്റെയും ഹിയോഡ്സിന്റെയും മകനായ സിഗർഡ് സാഹസികനാണ്. പ്രിപ്പീറിന്റെ കുതിരയായ ഗ്രേഫെലിന്റെയും, ഓഡിൻ ദേവനിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഖഡ്ഗത്തിന്റെയും സഹായത്തോടെ അയാൾ ഫാഫ്നീർ എന്ന സർപ്പത്തെ കൊല്ലുകയും അതു കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിരുന്ന നിധിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, കാട്ടുതീയുടെ നടുവിൽക്കിടക്കുന്ന സുന്ദരിയായ ബ്രിൻഹൈൽഡിനെ ഉണർത്തി അവളുമായി വിവാഹനിശ്ചയം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തുടർന്നയാൾ നെബ്ലംഗ്സുമായി സഖ്യം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ റാണിയായ ഗ്രീംഹൈൽഡുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നു. അവളുടെ ശക്തിയാൽ ബ്രിൻഹൈൽഡിനെ അയാൾ മറക്കുകയും ഗുഡ്രിൻ എന്ന രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കു

കയും ചെയ്യുന്നു. ഗ്രുഡ്രിന്റെ സഹോദരൻ ഗ്ഗുണാറിന്റെ വേഷത്തിൽ സിഗർഡ്ഡ് ബ്രിൽഹൈൽഡിനോട്ട് പ്രേമാഭ്യർത്ഥന നടത്താൻ മടിക്കുന്നില്ല. അതിനു വഴങ്ങി ഗ്ഗുണാറിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന ബ്രിൻഹൈൽഡിനു സിഗർഡ്ഡ് തന്നെ കബളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന സത്യം പിന്നീടാണ മനസ്സിലായതു്. സിഗർഡിനെ വധിക്കുവാൻ അവൾ ഗ്ഗുണാറിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സിഗർഡിന്റെ മരണശേഷം ബ്രിൻഹൈൽഡ്ഡ് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു. ദുഃഖിതയായ ഗ്രുഡ്രിനാകട്ടെ വനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. കഥയുടെ അന്തിമഭാഗത്തിൽ ബർബരന്മാരുടെ രാജാവായ അററിലാ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. നെബലംഗ്ഗുകളുടെ നിധി മോഹിച്ച് അയാൾ ഗ്രുഡ്രിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. സിഗർഡിനെ വധിച്ചവരോട്ട് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ തനിക്കു് അററിലായുടെമേലുള്ള സ്വാധീനം ഗ്രുഡ്രിൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. അററിലാ സിഗർഡിന്റെ ഘാതകനായ ഗ്ഗുണാറിയെയും അയാളുടെ വംശജരെയും സംഹരിക്കുന്നു. കഥ ഇവിടെ തീരുന്നില്ല. അവസാനം ഗ്രുഡ്രിൻ അററിലായെ വധിച്ചിട്ടു് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതമെന്ന പ്രവാഹം:

മദ്ധ്യയുഗത്തിരല വംശകഥകളുടെ സ്വഭാവം ഏറെക്കുറെ വിശദമാക്കുന്ന ഈ ''സാഗാ'' അത്ര ശ്രേഷ്ഠമെന്നു പറയാനില്ല. യഹൂദവംശകഥകളെപ്പോലെ ധർമ്മോജ്ജ്വലമോ കലാസുന്ദരമോ അല്ല നോർസ് കഥകളെങ്കിലും അവയിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന വികാരം തീവ്രമാണു്. പ്രേമം, പ്രതികാരവാഞ്ഛ, ദേവതാവിശ്വാസം, ധനദുർമ്മോഹം എന്നിവ അധികം കഥകളിലെയും പൊതുവിഷയങ്ങളാണു്. എന്നാൽ ഈ വിഷയങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനംകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു നോവൽ നല്ല സാഗാ ആകുന്നില്ല. കേവലം റൊമാൻറിക് അംശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു് ഒരു നല്ല സാഗാ നെയ്യെടുക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. മുകളിൽ പരാമർശിച്ച സാഗയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കഥാപാത്രം സിഗർഡാണു്. അയാളുടെ മകന്റെ മകനായ സിഗർഡിന്റെ ഉയർച്ചയും പതനവുമാണു് പ്രതിപാദ്യം. ഈ വംശകഥ ജീവിതമൊരു പ്രവാഹമാണെന്ന ബോധമാണുളവാക്കുന്നതു്. ഒന്നിൽനിന്നും മററൊന്നിലേയ്ക്കു്, ഒരു ബിന്ദുവിൽനിന്നും മററൊരു ബിന്ദുവിലേയ്ക്കു്, ജീവിതം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഒഴുക്കിനു ഗതിവേഗം നൽകുന്ന രണ്ടു മാനസികപ്രേരണകളാണു് പ്രേമവും മൽസരവും. ഒഴുകുന്നതിലാണു് ജീവിതം; എത്തിച്ചേരുന്നതിലല്ല; ഈ ഒഴുക്കിന്റെ അന്തർമണ്ഡലത്തിൽ ചില അപ്രമേയ ശക്തികൾ വ്യാപരിക്കുന്നു: വിധിയുടേതു്, അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരന്റേതാണവ. കാലക്രമത്തിൽ ചരിത്രം അങ്ങനെ ഒഴുകുമ്പോൾ പൂർവികനു നടത്താൻ കഴിയാത്തതു് അനന്തിരവൻ നടത്തിയെന്നുവരും. അയാൾക്കു് ലഭിക്കാത്ത ശിക്ഷ പുത്രനോ പൗത്രനോ ലഭിച്ചെന്നും വരാം. ജീവിതം ഒരു നദിതന്നെ. മികച്ച സാഗകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ജീവിതനദിയുടെ ഒഴുക്കു് രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ടെന്നാണു്. ഒന്നുകിൽ അതു് വെട്ടിത്തെളിച്ച വഴിയിൽക്കൂടി നീങ്ങുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തമായ വഴി സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടൊഴുകുന്നു. യഹൂദസാഗകൾ ആദ്യത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെടും. അവിടെ കുടുംബങ്ങളെയും രാഷ്ട്രങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് ഈശ്വരശക്തിയാണു്. സർവം ദൈവഹിതം. പല കഥകളിലും ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനം വിധി ഏറെറടുക്കുന്നു. ചില കഥകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് ചില ധാർമ്മിക നിയമങ്ങളാണു്. കുററം ചെയ്യുന്നവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും; നന്മ ചെയ്യുന്നവൻ രക്ഷപ്പെടും എന്ന നിയമം തന്നെ ഉദാഹരണം. സാഗാകൾ കൂടുതൽ ഹൃദ്യമാവും, അവ സ്വന്തമായ പാതകൾ സൃഷ്ടിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ജീവിതപ്രവാഹത്തിന്റെ മഹത്തായ ഇതിഹാസങ്ങളാണെന്നു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ. നോർസു സാഗാകൾ രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടവയാണു്. എവിടെ നിന്നെന്നില്ലാതെ ആരംഭിച്ചു് എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ അവ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതവും അതുതന്നെ. ഒരു മഹത്തായ പ്രവാഹം; അനന്തവും അൽഭുതാവഹവും അനിർവചനീയവുമായ പ്രവാഹം.

മനുഷ്യനിൽനിന്നു് മാനുഷ്യകത്തിലേയ്ക്കു്:

നോവലുകളുടെ രൂപപരിണാമത്തിൽ സാഗാകൾ നിർണ്ണായകമായ ഒരു പങ്കു് വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഥകളധികവും ആരംഭിക്കുന്നതു് വ്യക്തികളിൽനിന്നാവും. ഒററപ്പെട്ട മനുഷ്യനിൽനിന്നും മാനുഷ്യകത്തിലേയ്ക്കാവും വികാസം. ആദിഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യനെ കാണുന്നതു് കുടുംബ പശ്ചാത്തലത്തിലും ആ കുടുംബമുൾപ്പെടുന്ന വംശപശ്ചാത്തലത്തിലുമാകുന്നു. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മാനങ്ങൾ പിന്നീടാവും മനുഷ്യകഥയ്ക്കു ലഭിക്കുക. വികാസത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ആ കഥ മതാത്മക

വുമായിത്തീരുന്നു. ഉദാത്തമായ ഒരു വംശകഥാകാവ്യം കണ്ടെത്താവുന്നതു് ബൈബിളിലെ ഏബ്ര ഹാമിൻെറ ഗോത്രകഥയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏയ്നീഡും ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു വംശകഥാകാവ്യ മാണ്. ഒഡേസയിൽ ഒഡീസിയസിൻെറ വംശത്തിനല്ല സാഹസികകൃത്യങ്ങൾക്കാണു പ്രാധാന്യം. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിൽ കഥാപരമ്പരകൾ കോർത്തിണക്കിയ അതിബൃഹത്തായ നോവൽ ആദ്യ മായി സംഭാവന ചെയ്തതു് ബൽസാക്കാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ''ലാകൊമേഡിയാ ഹ്യുമേനി'' യിൽ എൺപത്തഞ്ചു ലഘുകഥകൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോന്നിനുമുണ്ട് അതതിൻേറതായ പൂർണ്ണത. ബൊക്കാച്ചിയോയുടെ കഥകളേക്കാൾ നോവൽരൂപത്തോടു കൂടുതൽ അടുത്തുനിൽക്കുന്നു ബൽസാ ക്കിൻെറ കഥകൾ. രണ്ടുപേരുടെ കഥകൾക്കും തമ്മിൽ ഭാവസാമ്യം ഏറെയുണ്ട്. ബൽസാക്ക് ഓരോ കഥയിലും തേടിയതു് ജീവിതത്തിൻെറ ഭിന്നശ്രേണിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരുടെ സംസ്ക്കാര പാരമ്പര്യമാണ്. ഇവിടെയാണു സാഗാ നോവലിൻെറ അംശങ്ങൾ നാം കണ്ടെത്തുന്നതു്. ബൽസാ ക്കിനെ മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടാവണം സോള ഒരേ കുടുംബത്തിൽപെട്ടവരെ സംബന്ധിച്ചു് ഇരുപതു വാല്യങ്ങളിലായി 'ലെ റോഗോൺ ക്വാർട്ട്'' എന്ന നോവൽ നിബന്ധിച്ചതു്. ബൽസാക്കിനെ ആകർഷിച്ചതു് മനുഷ്യനിലെ നർമ്മഭാവങ്ങളും ജീവിതത്തിൻെറ രസികതയുമാണ്. സോളയുടെ വീക്ഷണം വിഷാദാത്മകമാണ്. മനുഷ്യൻ സാമൂഹികശക്തികളുടെ കളിപ്പാവയാണെന്ന ബോധ മാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ നോവൽ ഉളവാക്കുന്നതു്. മുൻകൂട്ടി വെട്ടിയൊരുക്കിയ ചാലിൽക്കൂടി ഒഴു കുന്ന നദിയാണു ജീവിതമെന്നും അതിൻെറ ഗതി മാററാനശക്യമാണെന്നുമാണ് സോളയുടെ ദർശനം. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചപഗ്രഥിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസൂയാർഹമാം വിധം വിജയം നേടിയവരെങ്കിലും സാഗാനോവൽരംഗത്തെ പ്രമുഖരെന്ന വിശേഷണം അർഹിക്കു ന്നില്ല ബൽസാക്കും സോളയും.

ചില അതികായന്മാർ:

മഹത്തായ നോവലുകളിൽ സാഗാനോവലുകളെന്ന നിലയിലും വൈശിഷ്ട്യം നേടിയെടുത്ത കൃതി കളാണ് ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും', മാർസൽ പ്രൂസ്റ്റിൻെറ 'ഓർമ്മിച്ചെടുത്ത സമയം', തോമസ്മാനിൻെറ 'ബഡ്ഢൻ ബ്രൂക്സ്''. 'ജോസഫും സഹോദരന്മാരും'. ലാജർലാ ഫിൻെറ 'ഗോസ്റ്റാബർലിംഗ് സാഗാ', ഗാൽസ്‌വർത്തിയുടെ 'ഫോർസൈററു സാഗാ', മിഖാ യേൽ ഷോളഖോവിൻെറ 'ഡോൺ ശാന്തമായി ഒഴുകുന്നു' എന്നിവ. ബോള്ളോൺസ്‌ക്കി, റോസ്റ്റോവ് എന്നീ രണ്ടു കുടുംബങ്ങളുടെ കഥയിൽക്കൂടിയാണ് ടോൾസ്റ്റോയി നെപ്പോളിയാനിക്‌യുദ്ധത്തി ൻെറയും റഷ്യയുടെയും ഇതിഹാസം പകർത്തുന്നതു്. പ്രൂസ്റ്റിൻെറ വിപുലങ്ങളായ നോവലുകളെ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ നോവലുകളെന്നും, ബോധധാരാ നോവലുകളെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അവ മാർസൽ എന്ന വ്യക്തിയുടെയും ആ വ്യക്തിയോടു ബന്ധപ്പെട്ട കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും സുഹൃത്തുക്കളു ടെയും കഥകളാണ്. വംശകഥയുടെ അംശങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രൂസ്റ്റിൻെറ ബോധധാര നോവലി ലുള്ളൂ. 'ഗോസ്റ്റാബർലിംഗിൻെറ സാഗാ' സ്വീഡനിലെ ധാർമ്മികഭ്രംശം ഭവിച്ച ഒരു പുരോഹി തനെയും മാർഗ്ഗററായെന്ന ഒരു സ്ത്രീയെയും കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ളതാണ്. അവരെ ചുററിപ്പററി വ്യാപരി ക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം മനുഷ്യരിൽക്കൂടി സ്വീഡൻ ഗ്രാമത്തിൻെറ അന്തരാത്മാവിനെത്തന്നെ അടർത്തി അവത രിപ്പിക്കുവാൻ നോവലിസ്റ്റിനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോയ്ഥേയുടെ ഫോസ്റ്റിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കു ന്നുണ്ട് ഈ സാഗാ, ഏതാനും ചില അംശങ്ങളിലെങ്കിലും. മാർഗററെറന്ന യുവതിയുടെ ത്രിമാന ചിത്രം തന്നെ നമുക്കു കഥയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നു. കഥാകൃത്തിൻെറ ആത്മവത്ത മാർഗററിൽ സമീ ചീനമായി ആവിഷ്കൃതമാവുന്നു. കഥയിൽക്കൂടി നോവലിസ്റ്റ് സ്വന്തം ബാല്യകാലത്തെത്തന്നെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഈ അന്വേഷണം ആഴത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികവും മതപരവുമാകുന്നു. ഗോസ്റ്റാബർലിംഗും, മാർഗററായും പന്ത്രണ്ടതിഥികളും പല പൗരാണികസ്മരണകളും ഉണർത്തുന്നു. അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതു് പന്ത്രണ്ടു് ഒലിമ്പിയന്മാരെയോ, ഓഡിനെ പരിസേവിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ട് ദേവന്മാരെയോ, ചാർലിമേനിൻെറ പന്ത്രണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാരെയോ, ആണെന്നു വ്യാഖ്യാനി ക്കാവുന്നതാണ്. ആകെക്കൂടി ഒരു 'ആലിഗറി'യുടെ രൂപഭംഗിയുണ്ട് ലാജർ ലാഫിൻെറ സാഗയ്ക്കു്. മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ റൊമാൻറിക്സാഗകളെയാണ് ഈ കഥ കൂടുതലും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്.

ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും', ഷോളോഖോവിൻെറ 'ഡോൺ ശാന്തമായൊഴുകുന്നു' എന്നീ കൃതികൾ സാഗരോപമങ്ങളായ ദേശകഥകളാണ്. വംശത്തിൽനിന്നും ദേശത്തിലേയ്ക്കു ഒരു

വിസ്തൃതകാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കും ഈ നോവലിസ്റ്റുകളുടെ ഭാവന ചെന്നെത്തുന്നു. ടോംസ്റ്റോയിയു ടെയും ഷോളോഖോവിൻെറയും കൃതികളിൽ സാഗാനോവലിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും നമുക്കു കാണാം: പ്രത്യേകിച്ചും അവയുടെ കഥാഗതിയിലും ജീവിതദർശനത്തിലും. രണ്ടും മനുഷ്യകഥ കളാണ്. മനുഷ്യർ സമൂഹത്തിലും ചരിത്രത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യബന്ധത്തിൻെറ ആധാരശക്തിയെന്താണ്? മനുഷ്യനെ നിലനിർത്തുന്ന നന്മയെന്താണ്? മനുഷ്യഗതി എങ്ങോട്ട്? എന്തിനു്? ചരിത്രം ആവർത്തിക്കുന്നുവോ? നന്മ നന്മയെയും തിന്മ തിന്മയേയും അവശ്യം സൃഷ്ടി ക്കുന്നുവോ? ഇങ്ങനെ നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളുയർത്തുന്നു, ടോംസ്റ്റോയിയും ഷോളഖോവും. ടോംസ്റ്റോ യിയുടെ ദർശനത്തിൽ ജീവിതം പ്രവഹിക്കുന്നതു് സ്വന്തമായ ചാലുകൾ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടാണ്; മുൻകൂട്ടി കാണാനാകാത്തവിധം. എങ്കിലും ആത്യന്തികവിജയം വരിക്കുന്നതു് നന്മ തന്നെയായി രിക്കും. നന്മ ലാളിത്യമാണ്; സേവനമാണ്; മനുഷ്യസ്നേഹമാണ്. ഷോളഖോവും ഇതേ വിശ്വാസമാണ് പുലർത്തുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നന്മയിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ വിശ്വാസമർപ്പിക്കു വാൻ ആധുനികനു സാധ്യമല്ല; ജീവിതത്തെ ആഴത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ശക്തി ധർമ്മേതരമാകുന്നു; അതു് ഒരേസമയം പാലകവും സംഹാരകവുമത്രേ. ഷോളഖോവിൽ പ്രാധാന്യം നേടിയെടുക്കുന്നതു് സാമൂഹികശക്തികളാണ്; ഈശ്വരനോ ധാർമ്മികസത്തയോ അല്ല. ജീവിതം ഇവിടെയും മുൻകൂട്ടി വെട്ടിയ ചാലിൽക്കൂടിയല്ല പ്രവഹിക്കുന്നതു്.

ജോസഫും സഹോദരന്മാരും – ലക്ഷണമൊത്ത സാഗാ:

തോമസ്മാനിൻെറ 'ബുഡ്ഡൻബ്രൂക്സും' 'ജോസഫും സഹോദരന്മാരും, സാഗായുടെ കാൻവാസിൽ വരച്ചെടുത്തവയാണ്. കൂടുതൽ തെളിവും തികവുമുള്ള ചിത്രം ജോസഫിൻെറയും സഹോദരന്മാരു ടെയും തന്നെ. ഏററവും ലക്ഷണമൊത്ത സാഗായാണ് 'ജോസഫും സഹോദരന്മാരും' ബൈബി ളിലെ ഉൽപത്തിപുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഏബ്രഹാമിൻെറ ഗോത്രകഥയെ, നാലു വാല്യങ്ങ ളിലായി, അനേകം പുറങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന ആധുനികജീവിതമഹാകഥയായി തോമസ് മാൻ വിപുലനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. 1933 മുതൽ 1943 വരെയാണ് ഇതിൻെറ രചനാകാലം. ജോസഫിൻെറയും സഹോദരന്മാരുടെയും കുടുംബം എങ്ങനെ പടർന്നുകിടക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം: തോറായ്ക്കു മൂന്നു മക്കൾ: ഏബ്രഹാം, നാഹോർ, ഹാറാൻ എന്നിങ്ങനെ. ഹാറാൻെറ മകനായിരുന്നു ലോത്തു്. അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു പെൺമക്കൾ; ആ പുത്രിമാർ പിതാവിൽനിന്നു ഗർഭംധരിച്ചു് മോവാബ്യർക്കു ജന്മംനൽകി. നാഹോറിൻെറ മക്കളായിരുന്നു റിബേക്കായും ലാബാനും. ലാബാനു രണ്ടു പെൺമക്കൾ—ലേയാ, റേച്ചൽ എന്നിങ്ങനെ. ഏബ്രഹാമിനു സാറായുടെ തോഴിയായ ഹാഗാ റിൽ പിറന്ന മകനാണ് ഇസ്മേലൈററ് എന്ന വംശത്തിൻെറ സ്ഥാപകനായ ഇസ്മയേൽ. സാറായുടെ മരണശേഷം ഏബ്രഹാം വിവാഹം കഴിച്ചു കെത്തുറയ്ക്കു പറന്ന മിദിയാനാണ് മിദിയാ ന്യർക്കു പിതാവായിത്തീർന്നതു്. ഏബ്രഹാമിൻെറ ഭാര്യയായ സാറായ്ക്കു ജനിച്ച ഏകമകനാണ് ഐസക്ക്. തോറായുടെ വംശം ഐസക്കിലൂടെയാണ് വളർന്നുവികസിക്കുന്നതു്. ഐസക്ക് റിബേക്കയെ വിവാഹം കഴിച്ചു; അവർക്കു രണ്ടാൺകുട്ടികളുണ്ടായി, ഈസാവും യാക്കോബും. ഈസാവിൽനിന്നു യാക്കോബു് ജ്യേഷ്ഠസ്ഥാനം തട്ടിയെടുത്തു. ഈസാവു മററൊരു വംശത്തിൻെറ പിതാവായി. യാക്കോബ് ലാബാൻെറ രണ്ടു പെൺമക്കളെയും വിവാഹം കഴിച്ചു: ലേയയെയും റേച്ചലിനെയും. ലേയിൽ പത്തു് ആൺകുട്ടികളുണ്ടായി, റേച്ചലിൽ രണ്ടും. (ജോസഫും ബെഞ്ച മിനും). യാക്കോബിൻെറ പന്ത്രണ്ടു പുത്രന്മാരാണ് പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരായി ത്തീർന്നതു്.

കഥയുടെ ഒന്നാംവാല്യം വിവരിക്കുന്നതു് യാക്കോബിൻെറ പൂർവ്വികരുടെയും കഥയാണ്. അദ്ദേഹ ത്തിൻെറ പിതാവു്, സഹോദരൻ, മാതുലൻ എന്നിവരുമായുള്ള ബന്ധം, റേച്ചലിനോടുള്ള പ്രേമം എന്നിവയാണു മുഖ്യ പ്രതിപാദ്യം. രണ്ടാംവാല്യത്തിൽ ജോസഫാണു കഥയുടെ കേന്ദ്രം. ബുദ്ധി മാനായ ജോസഫിനു് തന്നെപ്പററിയുള്ള മതിപ്പു് ലേശം കൂടും. സഹോദരന്മാർ അയാളെപ്പി ടിച്ചു് പൊട്ടക്കിണററിലിടുന്നു. രൂബൻ അയാളെ ഈജിപ്ഷ്യൻകച്ചവടക്കാർക്കു കച്ചവടക്കാർ ഈജിപ്തിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായ പൊത്തിഫേറിനു വിൽക്കുന്നു. മൂന്നാംഭാഗം തുടങ്ങുമ്പോൾ ജോസഫ് ഈജിപ്തിലാണ്. പൊന്തിപ്പേറിൻെറ ഭാര്യയുടെ കാമസമ്പൂർത്തി വരുത്താൻ വിസമ്മതി ച്ചതിൻെറ ഫലമായി ജോസഫ് തുറുങ്കിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവിടെനിന്നും അയാൾ ഉന്നതനിലയിലേയ്ക്കു

യത്തപ്പെടുന്നതു് ഫറവോൻെറ സ്വപ്നം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച അസാധാരണ വൈഭവംമൂലമാണു്. നാലാംഭാഗം ജോസഫിൻെറ ഉത്ഥാനകഥയാണു്. അദ്ദേഹം ഇജിപ്പിലെ മന്ത്രിയാകുന്നു. ക്ഷാമകാലത്തു ഫറവോൻെറ ധാന്യശേഖരത്തിൽനിന്നും ധാന്യം വാങ്ങുവാൻ വന്നെത്തിയ സഹോദരന്മാരെ തിരിച്ചറിയാൻ ജോസഫിനു വിഷമമുണ്ടായില്ല. തന്ത്രത്തിൽ അവർമുഖേന ബഞ്ചമിനേയും അവസാനം യാക്കോബിനേയും ജോസഫ് ഈജിപ്റ്റിൽ വരുത്തുന്നു. അങ്ങനെ യാക്കോബും കുടുംബവും ഈജിപ്റ്റിലെ കിഴക്കൻപ്രദേശത്തുള്ള ഗോഷനിൽ താമസമാക്കുന്നു. ഈ കഥ ബൈബിളിൽ പ്രഖ്യാതമാണു്. എങ്കിലും ആവിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ പ്രത്യേകതകൊണ്ടു്, തികച്ചും നൂതനമായ ഒരു വംശകഥയായി അനുവാചകർക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഏബ്രഹാമിൻെറ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഇരുപത്തെട്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾ കഥയിൽ അപ്രധാനമല്ലാത്ത പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. കനാന്യരും മററുമായ ഏഴു പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളുണ്ടു്. പതിനെട്ടു് ഈജിപ്ഷ്യൻകഥാപാത്രങ്ങളുണ്ടു്, പ്രത്യേകം സ്മരണീയരായി. ഏതാണ്ടു് ഇരുപത്തൊമ്പതു ദേവന്മാരെക്കുറിച്ചു് കഥയിൽ പരാമർശമുണ്ടു്.

സവിശേഷതകൾ

സാഗാനോവലിൻേറതെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന എന്തെല്ലാം സവിശേഷതകളാണു് മാനിൻെറ ജോസഫ്ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടെത്താവുന്നതു് ? ഒന്നാമതായി ഇതു തലമുറകളുടെ കഥയാകുന്നു. ഏബ്രഹാംമുതൽ ജോസഫ്വരെ തലമുറകൾ നാലാണു്. നാലുപാടും ശിഖരംവിരിച്ചു പടർന്നു പന്തലിച്ച ഒരു വടവൃക്ഷത്തിൻെറ പ്രതീതിയാണു നോവൽ നൽകുക. രണ്ടാമതായി, ഇതു വികാസത്തിൻെറയും പുരോഗതിയുടെയും കഥയാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യൻ എല്ലാ ഗതിവിഗതികളിൽക്കൂടിയും നിലനിൽക്കുന്നു. സാഗാ നോവലിലെ നില എപ്പോഴും ഇതായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. വംശങ്ങളുടെ തകർച്ചയെക്കുറിച്ചാണല്ലോ നോർസ്ലജണ്ടുകളധികവും പറയുന്നതു്. മനുഷ്യൻെറ ധീരതയും സഹനശക്തിയും മാത്രം പകർത്തിയാൽ സാഗാ ലക്ഷ്യംനേടിയതായിക്കരുതാം. ചില കഥകൾ വികാസത്തിൻെറയെന്നപോലെ മററുചിലവ പതനത്തിൻെറയും ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുന്നു. തോമസ്മാൻെറ കഥകൾ എപ്പോഴും ശുഭാന്തങ്ങളല്ല. പക്ഷേ ജോസഫിൻെറ കഥ പ്രസാദനിർഭരമാകുന്നു. മൂന്നാമതു് ഒരു വംശത്തിൻെറ അഖണ്ഡതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഈ നോവൽ നൽകുന്നു. വെള്ളത്തേക്കാൾ കട്ടി രക്തത്തിനുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. നാലാമതായി പ്രധാനകഥകളെ ഉപകഥകളുമായി ഹൃദ്യമായി ഇതിൽ മേളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സാഗാനോവലുകളും മഹാകാവ്യങ്ങളും ഏറെക്കുറെ ഒരുപോലെയാകുന്നു. അഞ്ചാമതായി ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളതു് മനുഷ്യൻെറ സാഹസികതയ്ക്കും പ്രയത്നത്തിനും കഥയിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനമാണു്. അതോടൊപ്പം ഭൗതികാതീതഘടകങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പങ്കും ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ഇവയേക്കാളെല്ലാം ഗണനീയമായ വസ്തുത ഈ മഹാകഥ നൽകുന്ന അവബോധമാകാം. ജീവിതമെന്ന മഹാനദി അവിഘ്നമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജോസഫിൻെറ കഥയിൽ തോമസ്മാൻെറ വീക്ഷണം പ്രസന്നമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഈ വീക്ഷണം പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ളതാണു്. ഈ കഥ മരണത്തിൻെറയും ഉത്ഥാനത്തിൻെറയും കഥയാണെന്നാണു് നിരൂപകമതം; അല്ലാതെ ജീവിതത്തിൻെറയും മരണത്തിൻെറയുമല്ല, കൊമേർഷ്യലിസത്തിൻെറ സമ്മർദ്ദത്തിൽ തകർന്നുപോകുന്ന കലാകാരന്മാരെക്കുറിച്ചും കലയെക്കുറിച്ചും മാൻ പ്രലപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും, ആത്യന്തികമായി ജീവിതത്തിൻെറ പകർപ്പവകാശം മരണത്തിനല്ലെന്നു തന്നെയാണു തോമസ്മാൻ ജോസഫിൻെറ കഥയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ജോസഫിനെ അവർ മരണത്തിൻെറ ഇരുണ്ട ഗുഹയിൽ വീഴ്ത്തി. അവിടെനിന്നുമുയർന്നു് അദ്ദേഹം ഭരണസാരഥികളിലൊരാളായിത്തീർന്നു. ഇതു് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിൻെറ സൂചന തന്നെയാണു നൽകുന്നതു്; ഇതു ക്രൈസ്തവരുടെ മാത്രം വിശ്വാസസത്യമല്ല, 'മധ്യധരണ്യാഴിസംസ്കാര'ത്തിലെ വിത്തുകളുടെ പൈതൃകമാകുന്നു. താമൂസിൻെറയും ഒസിനിസിൻെറയും മരണവും തിരിച്ചുവരവും വിവരിക്കുന്ന മിത്തുകൾ അനുസ്മരിക്കുക. ഈജിപ്റ്റിൽ ജോസഫ് മൂന്നുവർഷം തടവിൽക്കിടന്നതിനെ യേശുവിൻെറ ശവക്കല്ലറയിലെ മൂന്നുദിവസത്തെ കിടപ്പുമായി ഒരുപക്ഷേ താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. എല്ലാ സാഗാനോവലുകളും ജീവിതത്തെ ഇതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിച്ചെന്നു വരില്ല; എങ്കിലും എല്ലാററിനും കാണും തികച്ചും സ്വന്തമായ ജീവിതവ്യാഖ്യാനവും ദർശനവും.

ഫോർസൈററ് സാഗാ

പുരാതനകാലത്തെ ഗോത്രകഥകൾപോലെ പുതിയ യുഗത്തിനുമുണ്ട് അതിന്േറതായ ഗോത്രകഥ കളെന്നു വിശദമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു ജോൺഗാത്സ്‌വർത്തിക്ക്. വിക്ടോറിയാമഹാറാണിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ സമൂഹത്തിലെ ഉപരിതലത്തിലേയ്ക്കുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ വംശകഥ പകർത്താനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു്. പുതിയ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഡോസററു ഫോർസൈററു കുടുംബത്തെയാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദ്മാൻ ഓഫ് പ്രോപ്പർട്ടി, ഇൻചാൻസറി, ടുലെററ് എന്നീ നോവലുകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഫോർസൈററ്സാഗാ. 1906 മുതൽ 1921 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഗാത്സ്‌വർത്തി ഇതു രചിച്ചതു്. ഫോർസൈററു സാഗായുടെ അനുബന്ധമായ മറെറാരു നോവത്സമാഹാരമാണ് ദ് വൈററ്മങ്കി, ദ് സിൽവർ സ്പൂൺ, സ്വാൻസോംഗ് എന്നിവ ചേർന്ന ദ് മോഡേൺകോമഡി. ഇതിനുംപുറമേ നാലു കഥക ളുണ്ടു് ഫോർസൈററുകുടുംബത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതായി. ഇന്ത്യൻ സമ്മർ ഓഫ് എ ഫോർസൈററ്, എവേക്കനിംഗ്, സൈലൻസ് ഫൂയിംഗ്, പാസർസ്ബൈ എന്നിങ്ങനെ. ഓരോ കുടുംബത്തെ അധികരിച്ച് ഇത്രയേറെ നോവലുകൾ ഗാത്സ്‌വർത്തി രചിച്ചുവെന്നതു് അത്ഭുതകരമല്ല. അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ കാലഘട്ടം ഫോർസൈററുകളുടേതായിരുന്നു. അവരുടെ ഉയർച്ചയും, അവരുടെ ജീവിത ത്തിലെ താളപ്പിഴകളും, അവരുൾപ്പെട്ട കാലത്തെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും, യുദ്ധങ്ങള മെല്ലാം പകർത്തുന്നതിൽക്കൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിനു കലാരൂപം നൽകാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. അതു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊമേഴ്സ്യലിസത്തിന്േറ കാലമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഗർഭത്തിൽ സൗന്ദര്യത്തിനും സ്നേഹത്തിനും ശാന്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള ആഗ്രഹം അസ്വസ്ഥമായി വീർപ്പു മുട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദമാണ് ഗാത്സ്‌വർത്തിയുടെ നോവലിലെ ചൈതന്യദായകശക്തി.

ഫോർസൈററ്സാഗാ ഒരു വംശത്തിന്റെ കഥയാണ്. ഇതിന്റെ സ്ഥാപകൻ കൽപ്പണിക്കാരനായി ജീവിതമാരംഭിച്ച ഡോസററ് ഫോർസൈററാണ്. മുപ്പതിനായിരം പവൻ മക്കൾക്കു സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടാണ് ആ മനുഷ്യൻ അന്തരിച്ചതു്. 1886–ൽ കഥ തുടങ്ങുമ്പോൾ അയാളുടെ മക്കൾ ലണ്ടനിലെ ധനികരിൽ മുമ്പരാണ്. അവർ പത്തുപേരാണ്. ആറാണും, നാലുപെണ്ണും. ഏററവും മൂത്തതു് വലിയ ജോളിയൻ ആണ്. അടുത്തതു് ജെയിംസ്, മൂന്നാമത്തേതു് സ്വിത്തിൻ, നാലാ മത്തേതു് റോജർ. നിക്കളോസും തിമോത്തിയുമാണ് മററു രണ്ടുപേർ. ധനാർജ്ജനകൗശലത്തിൽ ആരും ആരുടെയും പിന്നിലല്ല. വലിയ ജോളിയന്റെ മകൻ കൊച്ചുജോളിയൻ കലാകാരനാണ്; ആദ്യഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് അയാൾ മകൾ ജൂണിനെ പരിചരിക്കുവാൻ നിയമിതയായ ഗവേർണ സുമൊത്തു് ഒളിച്ചോടി. പണത്തിന്റെ ആകർഷണവലയത്തെ ഭേദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഏകഫോർ സൈററാണു കൊച്ചുജോളിയൻ. കലാഭിരുചിയുടെയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണവർ. ജെയിംസ് ഒരുഭിഭാഷകക്കമ്പിനിയുടെ തലവനാണ്. അയാളുടെ മകനായ സോംസ് ഫോർസൈററു കുടുംബത്തിന്റെ ആർജ്ജനത്വരയുടെ പ്രതീകമാണ്. മികച്ച ഒരു സ്റ്റോക്കുബ്രോക്കറായ സ്ഥിത്തിൻ അവിവാഹിതനാണ്. ഏററവും ഇളയവനായ തിമോത്തിക്കു് റെയിൽവേകമ്പനികളിൽ ഷെയറുണ്ടാ യിരുന്നു. അവരുടെ മൂത്ത സഹോദരിക്ക്, കഥ നടക്കുമ്പോൾ എൺപത്താറു വയസ്സുണ്ടു്; ജോളിയോനു് എൺപതും. എല്ലാവരും ആയുരാരോഗ്യസമ്പന്നരായി ജീവിക്കുന്നു. എല്ലാ ഫോർസൈററുകൾക്കും ചില പൊതുസ്വഭാവങ്ങളുണ്ടു്: സ്ഥൈര്യം, പരിശ്രമം, നിശ്ചയദാർഢ്യം, നിശിതബുദ്ധി, ധനാർജ്ജ നപാടവം എന്നിങ്ങനെ. ഇത്തരമൊരു കുടുംബത്തിൽ കലയും സൗന്ദര്യവും കടന്നുചെന്നാലുണ്ടാവുന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾ ഗാത്സ്‌വർത്തി ശരിക്കും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ലോഭിയായ സോംസ് സുന്ദരിയായ ഐറീനെ സ്വായത്തമാക്കുന്നു. മറെറാരുവഴിയും കാണാതെ കുഴങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഐറീൻ ആ വിവാഹത്തിനു് വഴങ്ങിയതു്. അവളെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ സോംസ് അവൾക്കുവേണ്ടി ഒരു സുന്ദര ഹർമ്യം തീർക്കുന്നു. അതിന്റെ ശില്പിയായ ബോസിനിയെ ജൂൺ പ്രേമിക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ കഥാഗതി മറെറാന്നാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഐറീനും ബോസിനിയും പ്രേമബദ്ധരാകുന്നു. വിവരമറിഞ്ഞു ക്ഷുബ്ധനാകുന്ന സോംസ് ബോസിനിയെ പലവിധത്തിൽ ദ്രോഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഐറീനെ അവളുടെ ഹിതത്തെ ധിക്കരിച്ച് ആസ്വദിക്കുന്നു. ദുഃഖിത യായ ഐറീൻ വിവരം ബോസിനിയെ അറിയിക്കുന്നു. ശോകമഥിതനായ ബോസിനി അപക ടത്തിൽ മരിക്കുന്നു. ജൂണിനെയും ഐറീനെയും ഈ മരണം ദുഃഖപരവശരാക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള കഥ

കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാണ്. ജൂൺ വിവാഹചിന്ത വെടിയുന്നു. കൊച്ചുജോളിയൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഐറീനോട്ട് അടുക്കുന്നു. കഥ പിന്നെയും നീളുകയാണ്. സോംസ് ഐറീനുമായി വിവാഹ മോചനം നടത്തിയിട്ട് മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംകഴിക്കുന്നു. അതിൽ അയാൾക്കു ജനിക്കുന്ന മകളാണ് ഫ്ളവർ. കൊച്ചുജോളിയൻ ഐറീനെ വിവാഹംകഴിക്കുന്നു. അവർക്കുണ്ടാകുന്ന മകൻ ജോൺ യുവാവായപ്പോൾ ഫ്ളവറിൽ അനുരക്തനാകുന്നു. ഈ വിവരം ഐറീനെ അമ്പേ വേദനി പ്പിക്കുന്നു. സോംസിന്റെ ജീവിതസുഖം മുഴുവൻ മകളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ സർവ്വരാലും വെറുക്കപ്പെട്ട സോംസ് ഇന്നു അനുകമ്പാർഹനായിത്തീർന്നു. സത്യത്തിൽ മാത്രം വിശ്വസിച്ചിരുന്ന സോംസ് കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു മൂല്യമാണ് മകളോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നതു്. കൊച്ചു ജോളിയന്റെയും ഐറീന്റെയും സന്തുഷ്ടമായ ദാമ്പത്യജീവിതം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത ധനാർജ്ജനത്തിലല്ല സ്നേഹത്തിലാണെന്നുതന്നെയാണ്.

ഫോർസൈററ്സാഗാ ഒരു 'ക്രോണിക്കള'ല്ല, ഒരു 'പീരിയോഡിക് നോവലാ'ണെന്ന് എഡ്വിൻ മൂയിർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. കാരണം, ഈ കഥയിൽ കാലത്തിൽക്കൂടിയുള്ള മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ പ്രയാണത്തിനു വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകിയതായിക്കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല ഒരു മഹാവംശം സ്വന്ത മായ വഴിതെളിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണെന്നും വിധിച്ചുകൂടാ. എല്ലാമെല്ലാം നേരത്തേ നിശ്ചിതമാ ണെന്ന പ്രതീതി ഈ നോവൽ നൽകുന്നുണ്ടെന്നാണാക്ഷേപം. മുതലാളിത്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ ആശയങ്ങളെ നോവലിസ്ററു കഥയിൽക്കൂടി വിക്ഷേപിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നുവേണം കണക്കാ ക്കുവാൻ. ഈ നോവലിൽ മനുഷ്യജീവിതമെന്ന മഹാനദി ഒരുക്കപ്പെട്ട ചാലിൽക്കൂടിയാണൊഴു കുന്നതു്. കഥയ്ക്കു വേണ്ടത്ര ദാർശനികഗാംഭീര്യം കൈവന്നിട്ടില്ല. സമ്പത്തും സൗന്ദര്യവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിനപ്പുറിയായി മററൊന്നും നടക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നാം. എങ്കിലും ഇതിലെ കഥാപാ ത്രങ്ങൾ നിർജ്ജീവങ്ങളെന്നു വിധിച്ചുകൂടാ. നേരിയ ഒരു പരിഹാസം ഫോർസൈററ് സഹോദര ന്മാരെ മുഗ്ദ്ധരാക്കുന്നു. സോംസിന്റെ ചിത്രീകരണം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ യഥാതഥമായ പകപ്പാണ്. ഏററവും ശ്രദ്ധേയമായ കഥാപാത്രം ഒരുപക്ഷേ ഐറീനാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സൗന്ദര്യംപോലെ അവൾ നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൾ ജീവിതത്തിന്റെ അസ്വ സ്ഥതയും ആശാകേന്ദ്രവുമാണ്. ഈ കഥാപാത്രമാണ് ഫോർസൈററുസാഗായെ ഉത്തമകൃതികളുടെ മണ്ഡലത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. മനുഷ്യരുടെയെന്നപോലെ കാലഘട്ട ത്തിന്റെയും ചിത്രീകരണമാണ് ഫോർസൈററ്സാഗാ. സ്വന്തം നിരീക്ഷണങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും കൊണ്ടു് ഗാത്സ്‌വർത്തി നോവലിന് ഒരു ഡയറിയുടെ ആധികാരികത നൽകുന്നു. വിക്ടോറിയൻ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അന്തിമദശകം മുതൽ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭദശകങ്ങൾവരെ ഇംഗ്ലണ്ടി ലുണ്ടായിട്ടുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ സംഭവങ്ങളിൽക്കൂടിയും ഈ നോവൽ കടന്നുപോകുന്നു. ദക്ഷിണാ ഫ്രിക്കൻ യുദ്ധം, ഐറിഷ്സംഭവങ്ങൾ, 1906 ലെ ലിബറൽ നവോത്ഥാനം, ഒന്നാം ലോകമഹാ യുദ്ധം, തദനന്തരമുണ്ടായ വീക്ഷണവ്യതിയാനം, എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും കഥയിൽ പരാമർശമുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഫോർസൈററു കുടുംബത്തെ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജൂൺ റെഡ് ക്രോസ്സംഘത്തിൽ ചേരാമെന്നാണ്അവസാനം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ജോളിയൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൊമേർഷ്യലിസം വരുത്തിവെച്ച അപമാനത്തെക്കുറിച്ചു തികച്ചും ബോധവാനാണ്. സർവ്വ സമ്പത്തും നേടിയിട്ടും സോംസിനു സമാധാനം ലഭിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വലിയ ഒരു ക്യാൻവാസിൽ വരച്ച വിശാലമായ ചിത്രമാണ് ഫോർസൈററ്സാഗാ. ഇതു ലക്ഷണമൊത്ത സാഗാനോവലാണോ എന്നുകൂടി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സാഗാ നോവലിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് ഏകദേശമായൊരു ധാരണ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്.

സമൂഹശൃംഖലയിൽ കുരുങ്ങിയ മനുഷ്യൻ

നോർസ് സാഗാകളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഫോർസൈററ്സാഗാ പാലിക്കുന്നില്ല. ഗാത്സ്‌വർത്തിയുടെ കഥ റൊമാൻറിക്കല്ല; വീരന്മാരുടെ അപദാനങ്ങൾ വാഴ്ത്തുന്നുമില്ല. ഇതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ജീവിതദർശനം പ്രസാദാത്മകമോ വിഷാദാത്മകമോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുക വയ്യാ. കഥയിൽ ദേവതമാർക്കു യാതൊരു പങ്കും വഹിക്കാനില്ല. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കോ ദേവതാപൂജയ്ക്കോ സ്ഥാന മില്ല. ഒരു ഗൂഢാർത്ഥകഥയെന്നോ, പ്രതിരൂപാത്മകപ്രബന്ധമെന്നോ ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാനും

നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും ഫോർസൈററുസാഗാ ലോകനോവൽസാഹിത്യത്തിലെ എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു സാഗാനോവലാകുന്നു. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ സാഹസികതയ്ക്കു കാരണം സമ്പത്തികരംഗത്തെ മത്സരമാണ്. അവിടത്തെ നായകന്മാരാണ് ഫോർസൈററുകൾ; ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ദേവന്മാർ നേരിട്ടു യാതൊരുപങ്കും വഹിക്കുന്നില്ല. തൽസ്ഥാനം രണ്ടുശക്തികൾ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു: ഒന്ന്: അവ്യാഖ്യേയമായ സാമൂഹികശക്തികൾ; രണ്ട്: യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങൾ. ഗാത്സ്വർത്തിയുടെ ദർശനത്തിൽ ആധുനികമനുഷ്യൻ തനിക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാത്ത സാമ്പത്തികഘടകങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യശക്തികളുടെയും ഇരയാകുന്നു. അവയിൽനിന്നു മുക്തിനേടാൻ അവനു കഴിയുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ മതത്തിനു വലിയ പ്രസക്തിയില്ല. അതിന്റെ പ്രാമാണ്യവും ഗൗരവവും ഇന്നു നൽകേണ്ടതു് കലാവ്യാപാരത്തിനും സ്നേഹത്തിന്റെ വിവിധഭാവങ്ങൾക്കുമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ സാഗാ നോർസ്സലജണ്ടുകളെപ്പോലെ ദുരന്താത്മകമാവുന്നില്ല; തോമസ്മാന്റെ ജോസഫ്ചരിത്രംപോലെ ശുഭായത്തവുമല്ല. ഒരുതരം ഐറണിയാണ്. ഈ ഭാവം സററയറായി ഭാവതീവ്രതയാർജ്ജിക്കുന്നതു് ഏററവും പുതിയ നോവലിസ്ററുകളുടെ കൃതികളിലാണ്. ഗാത്സ്വർത്തിയുടെ സാഗായിൽ ഇതിന്റെ അങ്കുരം കാണാം. എല്ലാം കഴിയുമ്പോൾ ഈ ചോദ്യം ഉദിക്കുന്നു: സമ്പത്തുകൊണ്ടു മാത്രം ഇവരെന്തു നേടി ? നോവലിൽ ഒരിടത്തു് കൊച്ചുജോളിയൺ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

''നാമെല്ലാവരും സ്വത്തിന്റെ അടിമകളാണ്. അടിമത്തത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തിൽ ഏററക്കുറച്ചിൽ ഉണ്ടാകാമെന്നേയുള്ളു. പ്രത്യേകിച്ചും ഫോർസൈററുകൾ സ്വത്തിനു മററാരെയുംകാൾ കൂടുതൽ അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുകാര്യം കണ്ടാൽ അതെത്രത്തോളം നല്ലതാണെന്നും സുരക്ഷിതമാണെന്നും നിശ്ചയിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു. ഭാര്യമാരും ഭവനങ്ങളും പണവും പ്രശസ്തിയും — എല്ലാം അവർ സമ്പത്തായിക്കരുതുന്നു. അവയുടെമേൽ സ്വന്തം പിടി മുറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.''

ജൂൺ അഭയംകാണുന്നതു് റെഡ്ക്രോസിലല്ലേ? സമ്പത്തു് എന്നും നിലനിൽക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. ആധുനികങ്ങളായ ഈ ഭാവങ്ങളെയെല്ലാം ശക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഗാത്സ്വർത്തിയുടെ സാഗാ. ഇതു് ആലിഗോറിക്കോ സിംബോളിക്കോ അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, ആഴത്തിൽ ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ ധ്വനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. കാലഗതിയിൽ രഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക സാമൂഹിക ഘടകങ്ങൾ പുതിയപുതിയ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളാൽ മനുഷ്യനെ ബന്ധിക്കുന്നു. പണ്ട് പ്രൊമിത്തിയൂസ്, ദേവന്മാരുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടു പൊട്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടതുപോലെ, ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ സമൂഹം തീർത്ത ചങ്ങലക്കെട്ടു പൊട്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു പരാജയപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യകഥ എക്കാലത്തുമെന്നപോലെ ഇന്നും ഒരു പ്രവാഹമാണ്. മഹാനദിയെപ്പോലെ ദശകങ്ങളിൽക്കൂടി, തലമുറകളിൽക്കൂടി അതു് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഭാവത്തെ അഭിവ്യഞ്ജിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതാണ് ഗാത്സ്വർത്തിയുടെ നോവലിന്റെ വിജയം.

ജീവിതനദിയിൽനിന്നൊരു ബിന്ദു:

ജീവിതമെന്ന പ്രവാഹത്തിലെ അതിശക്തമായ ഒരു ബിന്ദുവിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ജീവിതത്തെ ധ്വനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് ആധുനികനോവലിസ്ററുകൾ. ഈ ബിന്ദുവിനെ 'എക്സ്ട്രീം സിററുവേഷൻ' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് സാർത്ര്. സാഗാനോവലിനും ഈ സങ്കേതം അവലംബിച്ചുകൂടായ്കയില്ല. ഏതു നിമിഷത്തിൽനിന്നായാലും തലമുറകളുടെ കഥ പറയാൻകഴിഞ്ഞാൽ മതി, സാഗാ നോവലുകൾക്ക്. പ്രൂസ്റ്റിന്റെയും ഫോക്നറുടെയും നോവലുകൾകൂടി സാഗാ ആയിത്തീരുന്നതങ്ങനെയാണ്. അവ ഉത്തമപുരുഷൻ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതോ, കാലക്രമം പാലിക്കുന്നതോ സ്ഥൂലവർണ്ണനകളിൽക്കൂടിയും സംഭാഷണത്തിൽക്കൂടിയും മാത്രം കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നതോ ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സാഗാ നോവലുകളെക്കുറിച്ചു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തുപറയുന്നതാണു യുക്തിപൂർവ്വകം: ഒന്നാമതു്, അതു് തലമുറകളുടെ കഥയാണ്. രണ്ടാമതു് ജീവിതം ഒരു പ്രവാഹമാണെന്ന പ്രതീതി അതുളവാക്കുന്നു. മൂന്നാമതു് മനുഷ്യകഥ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ എന്നും മത്സരമാണെന്ന ബോധം അതുണ്ടാക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ മാലാഖയല്ല, പിശാചുമല്ല. അവൻ സ്വന്തം ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് അവയെ അനുസ്യൂതം പിൻതുടരുന്നു. വിജയാപജയങ്ങളിൽക്കൂടി ആ മത്സരം അനന്തമായി തുടരുന്നു. എങ്ങനെയും ജീവിതം അഭംഗുരമാണെന്ന സത്യം അംഗീകരിമച്ചു തീരൂ.

ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീനകാവ്യങ്ങൾ പലതിലും സാഗാനോവലുകളുടെ സവിശേഷതകൾ കാണാം. മഹാഭാരതവും രാമായണവും ഭാരതവും. രഘുവംശവും – എല്ലാം വംശകഥകളാണല്ലോ. ഇവ പദ്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രാചീന കഥകളാണ്. ആദ്യകാല ഗദ്യകഥകളിലൊന്നായ കഥാസരിത്സാഗരത്തിലും ഭിന്നരുചികളായ മനുഷ്യരുടെ കഥകളുണ്ടെങ്കിലും രഘുവംശത്തിനുള്ളത്ര രൂപഭംഗിയോ ഭാവഗൗരവമോ അതിനില്ലെന്നുവേണം പറയാൻ. ഇന്നു മലയാളത്തിലുമുണ്ട് മികച്ച സാഗാനോവലുകൾ. സി. വി.യുടെ ചരിത്രാഖ്യായികകൾ; ഉറൂബിന്റെ സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും; സുരേന്ദ്രന്റെ കാട്ടുകുരങ്ങ്, താളം; പാറപ്പുറത്തിന്റെ അരനാഴികനേരം; ദേവിന്റെ അയൽക്കാർ; കോവൂരിന്റെ മലകൾ – തുടങ്ങിയവ പരിശോധിക്കുക. ഇവയിൽ സുന്ദരികളും സുന്ദരന്മാരും എന്ന കൃതിയെ മലയാളത്തിലെ വിശിഷ്ടമായ സാഗാനോവലായി വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാമെന്നത് നിർവിവാദമാകുന്നു. ●

"വിശിഷ്ടമായ ആഖ്യാനകലയുടെ അത്യുന്നതരൂപം"

ജോൺ ഗാത്സ്‌വർത്തി (1867–1933) യുടെ 'ഫോർ സൈററ് സാഗാ'യിൽ ''വിശിഷ്ടമായ ആഖ്യാനകല അതിന്റെ അത്യുന്നതരൂപത്തിൽ പ്രകാശിതമായിരിക്കുന്ന''തായി സ്വീഡിഷ് അക്കാദമി കരുതുകയും, 1932–ൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം നൽകി ഗാത്സ്‌വർത്തിയെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. സമ്മാനദാനച്ചടങ്ങിലെ അവതരണ പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു :

''വിക്റ്റോറിയൻ യുഗത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണവും, നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനവുമാണ് ഫോർസൈററ് നോവലുകളിൽ നാം നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. 'മാന്യൻ' എന്ന സങ്കല്പത്തിനു വന്ന മാററത്തോടൊപ്പം, കുലീനതയും കുബേരത്വവും തമ്മിലുള്ള മേളനം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പൂർത്തീകരിച്ച കാലഘട്ടം ആദ്യത്തെ നോവൽത്രയ (ഫോർസൈററ് സാഗാ)ത്തിൽ ജീവൻപൂണ്ടു നിൽക്കുന്നു. കൊടുങ്കാററിനു മുമ്പുള്ള സമ്പത്തിന്റെ സുഖകാലാവസ്ഥ !........... സ്വഭാവമാതൃകകളുടെ ഗ്യാലറി അഭിനന്ദനീയമാംവിധം പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. കരുത്തുള്ള വ്യാപാരികൾ; ദുഷിച്ച സൊസൈററി ലേഡികൾ; മാമൂൽ പ്രിയരായ അമ്മായിമാർ; കലഹ പ്രിയരായ പെൺകിടാങ്ങൾ; ക്ലബ്മാന്യന്മാർ; രാഷ്ട്രീയക്കാർ; കലാകാരന്മാർ; കുട്ടികൾ; പട്ടികൾ പോലും — ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞവയോട് ഗാത്സവർത്തി പ്രത്യേകം പ്രീതി കാട്ടിയിരുന്നു — മൂർത്തമായി, സജീവമായി ലണ്ടൻ ദൃശ്യപരമ്പരകളിലാവിർഭവിക്കുന്നു; നമ്മുടെ കണ്ണിനും കാതിനും മുന്നിലെന്നപോലെ !....... ടെക്നിക്കിൽ, തുർഗനേവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യാചാര്യന്മാരിലൊരാളാണ്. ആഖ്യാന ശൈലികൊണ്ട് വശീകരിക്കുന്ന ആ റഷ്യാക്കാരനിലെന്നപോലെ, ഗാത്സ്‌വർത്തിയിൽ, നിഗൂഢാനുഭൂതികളെ സഞ്ചയിക്കുന്ന ഒരു സംഗീത ലാവണ്യം നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നു; നിസ്സാരമായ ഒരു സൂചന കൊണ്ടോ, ഭഗ്നസൂചന കൊണ്ടോ സ്വയം കൃതാർത്ഥമാവാൻ കഴിയുംവിധം അപരാജിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജാവബോധം........... അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിനൊരു സാംസ്കാരിക സംഭാവനയായിരിക്കുന്നു.''

സ്വർണ്ണം സ്ഫുടം ചെയ്ത രൂപത്തിൽ ഖനിയിലുണ്ടാവുമോ ?

'ഗോസ്റ്റാ ബെർലിൻഗ്സ് സാഗാ' എന്ന സാഗാനോവലെഴുതിയ സ്വീഡിഷ് സാഹിത്യകാരിയായ 'സെൽമാ ലാജർ ലാഫ്' (1858–1940) നോബൽ സമ്മാനം നേടിയതു് 1909-ലാണ്. സമ്മാനം നൽകിക്കൊണ്ടു് അന്നത്തെ സ്വീഡിഷ് അക്കാദമി പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ക്ലേയ്സ് അന്നെർ സ്റ്റെഡ് ചെയ്ത പ്രഭാഷണത്തിൽ ലാജർ ലാഫിൻെറ ആദ്യകാല കൃതിയായ ഗോസ്റ്റോ ബെർലിൻഗ്സ് സാഗായെപ്പററി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു : ''അതെഴുതിയ കാലത്തെ അനാരോഗ്യകരവും അയഥാർത്ഥവുമായ റിയലിസത്തിൽനിന്നു് നിർണ്ണായകമാംവിധം തെററിപ്പിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, സ്വന്തമായ മൗലികസ്വഭാവം കൊണ്ടും ഈ കൃതി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. എങ്കിലുമീകൃതി ഐകകണ്ഠ്യേന പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടില്ല; വളരെപ്പേർ അത്യധികം അഭിനന്ദിച്ചെങ്കിലും, ചിലർ കഠിനമായി വിമർശിച്ചു. അതിൻെറ അസാധാരണ സ്വഭാവത്തിനു് അതിൽക്കവിഞ്ഞൊരു തെളിവു് ആവശ്യമില്ല........ ഈ ആദ്യ നോവലിനു് അതിൻെറ ദൗർബല്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു; അതങ്ങിനെയല്ലാതെ വരുമോ? സ്വർണ്ണം ഏതു് ഖനിയിലാണു് സ്ഫുടം ചെയ്ത രൂപത്തിൽ കാണുക ? എപ്പോഴാണു് ഒരു ജീനിയസ് പരിപൂർണ്ണപക്വമതിയായി ലോകത്തു് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുക ? എന്നാലൊരു കാര്യം തികച്ചും വ്യക്തമാണ്: യഥാർത്ഥ സ്വീഡിഷ് സ്വഭാവമുള്ള ഒരു പുതിയ ജീനിയസ് അതിൻെറ ചിറക വിടർത്തുകയായിരുന്നു ഈ കൃതിയിൽ...........''

ചരിത്രത്തിൻെറ ചക്രവാളങ്ങൾ........

'' 'ബഡ്ഡൻ ബ്രൂക്സ്'' ഒരു ബൂർഷ്വാനോവലാണ്; എന്തെന്നാൽ അതു് ചിത്രീകരിക്കുന്ന നൂററാണ്ടു് മറെറന്തിലുമുപരി ഒരു ബൂർഷ്വായുഗമാണ്. നമ്മെ അന്ധാളിപ്പിക്കത്തക്കവിധം മഹത്തരമോ, എന്നാൽ നമ്മെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കത്തക്കവിധം ചെറുതോ സങ്കുചിതമോ അല്ലാത്ത ഒരു സമൂഹത്തെയാണതു് ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ഈ മദ്ധ്യനില വൈഷണികമായ, ചിന്തോദ്യോതകമായ, സൂക്ഷ്മമായ ഒരു അപഗ്രഥനത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു. ഇതിഹാസോചിതമായ ആഖ്യാനത്തിൻെറ ആഹ്ളാദവും, സർഗ്ഗശക്തി തന്നെയും, ശാന്തവും പക്വവും സുപരിഷ്കൃതവുമായ പ്രതിഫലനരീത്യാ രൂപം കൊള്ളുന്നു. ഒരു ബൂർഷ്വാനാഗരികതയെ അതിൻെറ എല്ലാ സൂക്ഷ്മവർണ്ണവ്യത്യാസങ്ങളോടുംകൂടി നാം കാണുന്നു; ചരിത്രത്തിൻെറ ചക്രവാളങ്ങളെ നാം കാണുന്നു; കാലത്തിൻെറ, തലമുറകളുടെ പരിവർത്തനങ്ങളെ നാം കാണുന്നു; ആത്മനിയന്ത്രണമുള്ള — അവനവനെക്കുറിച്ചുമാത്രമോർത്തുകൊണ്ടിരിക്കാത്ത — ശക്തിയുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളിൽ നിന്നു്, സംവേദനശക്തി ക്ഷയിച്ച, പരിഷ്കാരവിധേയമായ, പ്രതിച്ഛായകളായ 'ടൈപ്പു'കളിലേക്കുള്ള പതുക്കെ വന്ന പരിവർത്തനവും നാം കാണുന്നു.''— (1929–ൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം തോമസ്മാൻ (1875–1955)–നു് നൽകിയപ്പോൾ നോബൽ കമ്മിററിയംഗമായ ഫ്രെഡ്റിക് ബുക് ചെയ്ത അവതരണ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചതു്.)

യൂറോപ്യൻ ചരിത്രത്തിൽ നെപ്പോളിയാനിക്ക് യുഗം എന്ന പ്രസിദ്ധവും അത്യന്തം സംഭവബഹുലവുമായ കാലഘട്ടത്തിലെ റഷ്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രചിത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മഹത്തായ ആഖ്യായികയാണ് കൗണ്ട് ലിയോ ടോംസ്റ്റോയിയുടെ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും'. 19–ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ റഷ്യയിലെ ജനങ്ങൾ ജീവിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ രേഖാമൂലമായ ഇതിഹാസമാണിത്, ''ഇന്നേവരെ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏററവും ഗംഭീരമായ നോവൽ'' എന്നു ഗാൽസ്‌വർത്തിയും, ''വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ യുദ്ധത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഏററവും ഹൃദയസ്പൃക്കായ കൃതി'' എന്നു തോമസ്‌മാനും പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം റഷ്യൻ സമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെ വിജ്ഞാനകോശവും സ്മാരകവുമായി പരിലസിക്കുന്നു. ടോംസ്റ്റോയി തന്റെ കൃതികളിൽവച്ച് ഏററവും കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും തന്റെ ശാശ്വതയശസ്സിനു ആസ്പദമായി കരുതുകയും ചെയ്തതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെയാണ്. ''ഞാൻ എന്റെ പ്രിയപത്നിയെക്കാൾ ഈ നോവലിനെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു'' എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അപൂർവ മാതൃകയിലുള്ള ഈ കൃതിയിൽ നോവലിന്റെ അംഗീകൃത നിയമങ്ങളിൽ പലതും അനുസരിച്ചിട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിനു ജീവിതത്തിന്റെ അനുസ്യൂതി അനന്തമാണെന്നു കാണിക്കുക എന്നതു മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. നെപ്പോളിയന്മാരും സാമ്രാജ്യങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആശയങ്ങളും വരികയും പോകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളും ദൈനംദിന ജീവിതവും ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളായി നിലനിൽക്കുമെന്നുള്ള അഭിസന്ധിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു ആസ്പദം. ഓരോ മനുഷ്യജീവിതവും ചരിത്രത്തിൽ പ്രേരണ ചെലുത്തുന്നു. യൗവനത്തിന്റെയും വാർദ്ധക്യത്തിന്റെയും യുദ്ധത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും വികാസപരിണാമങ്ങൾ പരസ്പരം കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. സമൂഹജീവിതത്തിലെ ഏററവും നിസ്സാരമായ ചലനങ്ങൾപോലും മഹത്തായ പ്രചോദകശക്തി വഹിക്കുന്നു. വിഭാവ്യമായ എല്ലാ മാനുഷിക ശക്തികളാലും പ്രചോദിതമാകുന്ന നിലയിൽ ചരിത്രത്തെ ആവിഷ്ക്കരിക്കാനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചതു്. യുദ്ധവും സമാധാനവും ചരിത്രപുരോഗതിയുടെ ചലിക്കുന്ന രേഖകളാണ്. 1805 മുതൽ 1814 വരെയുള്ള പത്തു ദശാബ്ദകാലത്തെ സംഭവങ്ങളെ സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ബൃഹത് പരിമാണമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏഴുലക്ഷത്തോളം വാക്കുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബെസൂക്കോവ്, റോസ്റ്റോവ്, ബോൾക്കോൺസ്കി, കുറാഗിൻ, ഡ്റുബെററ്സ്ക്കോയി എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിലാണ് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും കൃഷീവലന്മാർ, അഭിജാതന്മാർ, സാധാരണ ഭടന്മാർ ആഫീസർമാർ, ചരിത്രനായകന്മാരായ നെപ്പോളിയൻ, അലക്സാണ്ടർ ഒന്നാമൻ, സൈന്യാധിപന്മാർ തുടങ്ങിയ നിരവധി കഥാപാത്രങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. വ്യാപ്തിയിലും സംവിധാനത്തിലും, പാത്രനിബന്ധത്തിലും 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' കഥാസാഹിത്യത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഭാഗത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. ചരിത്രനോവലെന്നോ, സാമൂഹിക നോവലെന്നോ, മാനസികാപഗ്രഥന നോവലെന്നോ ദാർശനിക നോവലെന്നോ, അതിനെ വകതിരിക്കുന്നതു് അതിന്റെ വ്യാപ്തിയെ ചുരുക്കിക്കാണിക്കാനേ ഉപകരിക്കൂ. വാസ്തവത്തിൽ മേൽ പറഞ്ഞതരം നോവലുകളുടെയെല്ലാം ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' പോലെ സാർവജനീനമായ അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ വിരളമാണ്. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ വിവിധ ഭാഷകളിൽ ഇതിന്റെ വിവർത്തനങ്ങൾ വന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഹാഭാരതവും ഇലിയഡുംപോലെ ഇതു നിത്യനൂതനമായി ജനകോടികളെ ആകർഷിക്കുന്നു.

കഥാസൂചന

പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകം. യൂറോപ്പു മുഴുവൻ നെപ്പോളിയന്റെ ആക്രമണ ഭീഷണിയാൽ സംഭ്രാന്തമായി കഴിയുന്ന കാലം. പൊതുശത്രുവിനെ നേരിടാൻ റഷ്യയും ഹംഗറിയും സഖ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. റഷ്യൻ പ്രഭുകുമാരന്മാർ സൈന്യസേവനസന്നദ്ധരായി മുമ്പോട്ടുവന്നു. റോസ്റ്റോവു കുടുംബത്തിലെ നിക്കോളെ അശ്വസേനാവിഭാഗത്തിൽ ചേർന്നു.

റഷ്യയിലെ ധനികരിൽ മുമ്പനായ ബെസൂഹോവു പ്രഭുവിന്റെ അനൗരസപുത്രൻ പീയർ സൈന്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. സൈനിക ജീവിതത്തിൽ ഒരു അർത്ഥവും അയാൾ

കണ്ടില്ല. പൊതുവെ ഒരു മുരടനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ യുവാവ് പിതാവിന്റെ മരണശേഷം വമ്പിച്ച സ്വത്തിന്റെ അവകാശിയായിത്തീർന്നതോടെ പെട്ടെന്ന ജനസമ്മതനായി. പ്രിൻസ് ഖാസിലി കറഗിൻ അയാളുടെ ഉററസുഹൃത്തായി അടുത്തുകൂടി. ആ സൂത്രശാലി പീയറെക്കൊണ്ട തന്റെ മകരം എല്ലനെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. ആ ബന്ധം തികഞ്ഞ പരാജയമായിരുന്നു.

പീയർ ബെസുഹോവിന്റെ സ്നേഹിതനാണ്. ആൻഡ്രൂ ബോറംക്കോൺസ്ക്കി. അയാറംക്ക് സൈന്യത്തിൽ ഒരു കമ്മിഷൻ കിട്ടിയപ്പോരം ഗർഭിണിയായ ഭാര്യ ലൈസയെ സ്വപിതാവിന്റെയും സഹോദരി മേരിയുടെയുംകൂടെ ആക്കിയിട്ട യുദ്ധത്തിന പുറപ്പെട്ടു. ഓസ്റ്റർലിററ്സിൽ വച്ചു നടന്ന യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോരം ഭാര്യ പ്രസവത്തിൽ മരിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞു. അങ്ങനെ വീണ്ടും സ്വതന്ത്രനായെങ്കിലും അയാരം തൃപ്തനായില്ല. തന്നെ പീഡിപ്പിച്ച ഏകാന്തതയും നൈരാശ്യവും സംബന്ധിച്ച ചില ശാശ്വത പ്രശ്നങ്ങരംക്ക് ഉത്തരം നേടി അയാരം പീയറെ സമീപിച്ചു.

പീയർ ഇതിനകം ഫ്രീമേസൺ സഭയിൽ അംഗമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ ആദർശം അനുസരിച്ച് അയാരം അടിയാന്മാർക്ക സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുകയും സ്വന്തം എസ്റ്റേററ നന്നാക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. എസ്റ്റേററിന്റെ മേൽനോട്ടം ഒരു ഓവർസീയറെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അയാരം പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂവിന്റെ കൂടെ കൂടി. അയാരംക്ക സ്നേഹിതന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മധൈര്യം കുറെയൊക്കെ വീണ്ടെടുത്തു കൊടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

നെപ്പോളിയൻ പ്രഷ്യൻസേനയെ തോല്പിച്ചുകൊണ്ട് ബെർലിനിൽ എത്തി. തുടർന്നു പല സ്ഥലങ്ങളിലുംവച്ചു യുദ്ധം നടന്നു. പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂ വീണ്ടും യുദ്ധരംഗത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. റഷ്യൻ സേനാധിപനായ കട്ട്സോവിന്റെ കീഴിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചശേഷം സ്വദേശത്തേക്ക മടങ്ങി. ചില ഇടപാടുകരം പ്രമാണിച്ചു കൗണ്ട റോസ്റ്റോവിനെ സന്ദർശിച്ചു. പ്രഭുവിന്റെ മകരം നടാശയിൽ ആൻഡ്രൂ അനുരക്തനായി. ഈ കാര്യത്തിലും അയാരം ഉപദേശത്തിന പീയറിന്റെ നേർക്ക തിരിഞ്ഞു. പീയറാകട്ടെ ഭാര്യയുമായി പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞിരിക്കയായിരുന്നു. പ്രേമാധീനനായ സ്നേഹിതനെ കണ്ടപ്പോരം അയാരംക്കും നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രേമം ഉണർന്നുവശായി. അയാരം അവളെ വീണ്ടും സ്വീകരിച്ചു. സ്നേഹിതനെ വിവാഹത്തിന പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

നടാശ വിവാഹപ്രാർത്ഥനയുമായി മുമ്പോട്ടുവന്ന ധനികനും ധീരനുമായ പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂവിന ഹൃദയം അർപ്പിച്ചു. അയാളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ വിവാഹത്തിന് അനുമതി നൽകി. എന്നാൽ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞേ താൻ അനുകൂലിക്ക എന്ന് ആൻഡ്രൂവിന്റെ ദുശ്ശാസനനായ പിതാവ് ശഠിച്ചു.

ഭഗ്നാശയായ നടാശ ഒരു കൊല്ലം കാത്തിരിക്കാമെന്നും വിവാഹവാഗ്ദാനം രഹസ്യമായി വച്ചു കൊള്ളാമെന്നും സമ്മതിച്ചു. മോസ്ക്കോയിൽവച്ച് അവരംക്ക എല്ലന്റെ സഹോദരനും വിടാഗ്രണിയുമായ അനട്ടോളുമായി പരിചയപ്പെടാൻ ഇടയായി. നടാശ അയാളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി, ആൻഡ്രൂവുമായുള്ള വിവാഹപ്രതിജ്ഞ ലംഘിച്ച് അനട്ടോളിന്റെ കൂടെ ഒളിച്ചോടാൻ തയാറായി. പക്ഷെ, ആ സാഹസികോദ്യമം നടപ്പിൽ വന്നില്ല. തുടർന്ന അവരം ശയ്യാവലംബയായി. രോഗകാലത്ത് പീയർ അവളെ സന്ദർശിച്ചു. അയാരംക്ക് അവളോട് അദമ്യമായ ഒരു ആകർഷണം തോന്നി. അവരം അതിൽ സന്തോഷിക്കയും ചെയ്തു.

പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂവിന കടുത്ത മനോഹതിയാണ നേരിട്ടതെങ്കിലും ഫ്രഞ്ചുസേനയുടെ മുന്നേററം അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ യുദ്ധരംഗത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. മോസ്ക്കോ കരസ്ഥമാക്കാൻ കൃതനിശ്ചയനായി നെപ്പോളിയന്റെ സൈന്യം സ്മോലൻസ്ക്കിലേക്ക മാർച്ചു ചെയ്തു. കട്ട്സോവു ശത്രുപുരോഗതി തടയാനും ഉറച്ചു. വിചിത്രമെന്നു പറയട്ടെ, ഇരുപക്ഷവും താന്താങ്ങരംക്ക ദോഷകരമായ സമരതന്ത്രമാണ് അവലംബിച്ചത്. ബൊറോഡിനോയിൽവച്ചു നടന്ന ഭയങ്കര യുദ്ധത്തിൽ രണ്ടു ഭാഗത്തും ഭീമമായ ആരംനഷ്ടം സംഭവിച്ചു. റഷ്യയ്ക്കാണ കഠിനതരമായ പ്രഹരം ഏററത്. മോസ്ക്കോ രക്ഷിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു കണ്ട് കട്ട്സോവ് അവിടം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. നെപ്പോളിയൻ വെന്തെരിഞ്ഞു ജനശൂന്യമായ ആ നഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.

ബൊറോഡിനോ യുദ്ധത്തിൽ പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂവിനു ഗുരുതരമായ മുറിവേററു. റോസ്റ്റോവ് കുടുംബാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഭവനംവിട്ട് ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴാണ് മുറിവേററ ഭടന്മാരെയുംകൊണ്ടു വാഹനങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നത്. നടാശ ആൻഡ്രൂവിനെ ആർദ്രതയോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഒരിക്കൽക്കൂടി അവർ തങ്ങളുടെ പ്രേമം പരസ്പരം പ്രഖ്യാപിച്ചു. എന്നാൽ മുറിവു പഴുത്തു ആൻഡ്രൂ മരണമടഞ്ഞു.

നെപ്പോളിയനെ വധിച്ച് ഒരു ദേശീയ വീരനാകാൻ കരുതിക്കൂട്ടി മോസ്കോയിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാതിരുന്ന പീയറിനെ ഫ്രഞ്ചുകാർ തടവിലാക്കി. അവർക്കു അവിടെ ജയക്കൊടി നാട്ടാൻ സാധിച്ചെങ്കിലും പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അനുദിനം ഫ്രഞ്ചുസൈന്യം ദുർബലമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രത്യക്ഷകാരണമൊന്നും കൂടാതെ തന്നെ അവർ മോസ്ക്കോയിൽനിന്നു പിന്മാററം ആരംഭിച്ചു. അവർ ദയനീയമായ നാശനഷ്ടങ്ങളോടെ പാരീസ് ലക്ഷ്യമാക്കി പലായനം ചെയ്തു.

വഴിക്കുവച്ചു പീയർ രക്ഷപ്പെട്ടു. മടക്കയാത്രയിൽ രോഗബാധിതനായി. അവസാനം രോഗനിർമ്മുക്തനായപ്പോൾ അജ്ഞാതപൂർവവും വിശ്വാസോദിതവുമായ ഒരു ആത്മനിർവൃതി അയാൾക്കു അനുഭവപ്പെട്ടു. അയാൾ മോസ്ക്കോയിലെത്തി റോസ്റ്റോവ് കുടുംബാംഗങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു. വീണ്ടും നടാശ അയാളെ ആകർഷിച്ചു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതിയോടെ അവർ വിവാഹിതരായി. നിക്കോളെ മേരിയായെയും വിവാഹം കഴിച്ചു സമാധാനപരമായി ജീവിച്ചു.

സംവിധാനം

1805 ജൂലൈ മാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം സെൻറ് പീറേറഴ്സ് ബെർഗ്ഗിൽ ചക്രവർത്തിനിയുടെ വിശ്വസ്ത പരിചാരികയായ അന്നാഷീറുടെ ഭവനത്തിൽവച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു സായാഹ്ന വിരുന്നിൻെറ വർണ്ണനയോടുകൂടിയാണ് ഗ്രന്ഥാരംഭം. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നെപ്പോളിയൻ ഫ്രഞ്ചുചക്രവർത്തിയായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം അസ്വാസ്ഥ്യജനകങ്ങളായ ആക്രമണങ്ങൾ ചിലതെല്ലാം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ളണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരമശത്രുവാണ്. ആസ്ത്രീയ ആക്രമണ ഭീഷണിക്കു വിധേയമായി കഴിയുന്നു. അചിരേണ റഷ്യയും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടേയ്ക്കും എന്നതിനു സൂചനകളുണ്ട്. ഈ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു കൂട്ടുകെട്ടുണ്ടാക്കാൻ ആലോചന നടന്നുവരുന്നു. ഇങ്ങനെ യുദ്ധഭീഷണിയുടെ കരിനിഴൽ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉദ്യാനവിരുന്നു നടക്കുന്നത്. അതിൽ സമാധാനഭഞ്ജകനായ ഈ 'അന്തിക്രിസ്തു'വിനെപ്പററി ആക്ഷേപം ഉയരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികൾ ചർച്ചാവിഷയമാകുന്നു. വിരുന്നിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന പലരെയും നാം പരിചയപ്പെടുന്നു. ഒരാൾ സഭ്യാചാര വിരുദ്ധമായി ഒച്ചവയ്ക്കുന്ന പീയർ ആണ്. സുമുഖനും, പരിഹാസശീലനും മുരടനുമായ പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂവാണ് ഇനിയുമൊരാൾ. ഇവർക്കു പുറമെ പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിൽപ്പെട്ട മററു പല സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെയും നാം കാണുന്നു. ഇവരുടെ സംസാരത്തിലോ പെരുമാററത്തിലോ സ്തോഭജനകമായി ഒന്നുമില്ല.

എന്നാൽ രംഗം പെട്ടെന്നു വിസ്തൃതമാകുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളെ നാം കൂടുതൽ അടുത്തു പരിചയപ്പെടുന്നു. അവരുടെ കുടുംബജീവിതം, പ്രേമം, അഭിലാഷം, അസൂയ എന്നിവയെല്ലം നമുക്കു അറിയാൻ കഴിയുന്നു. ക്രമേണ ആയിരക്കണക്കിനു അടിയാന്മാരുടെയും ആശ്രിതന്മാരുടെയും അദ്ധ്വാനപരിചരണങ്ങൾകൊണ്ടു് സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന അന്നത്തെ അഭിജാത ജീവിതത്തിൻെറ യഥാർത്ഥ ചിത്രം നമ്മുടെ കൺമുൻപിൽ അനാവൃതമാകുന്നു. അവരുടെ ജീവിതപശ്ചാത്തലം നമ്മുടേതിൽനിന്നു ഭിന്നമാണെങ്കിലും നാം അവരെ കൂടുതൽ അറിയുന്തോറും അവരുടെ മാനുഷികഭാവങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻെറ ലക്ഷ്യം അജ്ഞാതമെങ്കിലും ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധാർഹരായി ഭവിക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയത്തോടൊപ്പം നമ്മുടെ ഹൃദയവും സ്പന്ദിപ്പു തുടങ്ങുന്നു.

അപ്പോഴേക്കും റഷ്യയും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ യുദ്ധം ആരംഭിക്കുകയായി. നാം പീറേറഴ്സ് ബെർഗ്ഗിൽ കണ്ട യുവാക്കന്മാരിൽ മിക്കവരും ഉൾപ്പെട്ട റഷ്യൻ സേന ആസ്ത്രിയായിലേയ്ക്കു നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ടോൾസ്റ്റോയി സൈന്യത്തിൻെറ നീക്കവും സമരാന്തരീക്ഷവും വർണ്ണിക്കുന്നതു് അത്യന്തം വാസ്തവികമായ രീതിയിലാണ്. വ്യക്തികളിലും സംഭവങ്ങളോടുള്ള അവരുടെ പ്രതികരണങ്ങളിലുമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ. രംഗങ്ങൾ അടിക്കടി മാറുന്നു. മഹത്തായ തീരുമാനങ്ങളും സംഗ്രാമങ്ങളും തുടങ്ങി സൈനികരുടെ സംവാദങ്ങളും ജൂനിയർ ആഫീസർമാരുടെ തമാശകളുംവരെ ഓരോരോ

ചിത്രങ്ങൾ മിന്നിമറയുന്നു. അവസാനം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു അവ്യക്തദർശനം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. റഷ്യ നെപ്പോളിയനുമായി നടത്തിയ ദേശാഭിമാനോജ്ജ്വലമായ യുദ്ധത്തിന്റെ കഥ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായ പ്രഭുകുമാരന്മാരെ റഷ്യൻ സേനയിൽ അണിനിരത്തി, യുദ്ധത്തെ അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി നോക്കിക്കണ്ട്, യുദ്ധത്തിനിടയിൽ അവർക്കു തന്നെ സംഭവിക്കുന്ന വികാസപരിണാമങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടി, ഒരു ഗാർഹിക കഥാഖ്യാനം കൂടി നിർവഹിക്കുക എന്നതാണ് ആ ലക്ഷ്യം.

ഇപ്പോഴും നാം അതിമാത്രം സങ്കീർണ്ണവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാതലായ ഭാഗത്ത് എത്തുന്നില്ല. ഓസ്റ്റർലിററ്സ് യുദ്ധംപോലെയുള്ള മഹാസംഭവങ്ങളെത്തുടർന്നു നിസ്സാരമായ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ വരുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിൽനിന്നു മറെറാരു കുടുംബത്തിലേയ്ക്ക്, ഒരു രംഗത്തിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറെറാരു രംഗത്തേയ്ക്ക് സ്പോട്ട്ലൈററ് മാറിവീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരിടത്തു സമുന്നതമായ രാജ്യതന്ത്രങ്ങൾ, മറെറാരിടത്ത് യുവജനങ്ങളുടെ ആനന്ദവ്യസനങ്ങൾ, ഇനിയുമൊരിടത്ത് വിവാഹാലോചനകളും വിവാഹങ്ങളും. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അസംപൃക്തമെന്നു തോന്നുന്ന രംഗങ്ങളുടെ കെട്ടിമറിച്ചിൽതന്നെ. ഇതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം എന്ത്? ഇതൊക്കെയും നമ്മെ എങ്ങോട്ടു നയിക്കുന്നു?

മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതേ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെ നാം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാരാംശത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നു. ടോൾസ്റ്റോയി ജീവിതത്തെ ഗാഢമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതുമ്പോൾ അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതികൃതി സൃഷ്ടിക്കയാണു ചെയ്തത്. ജീവിതത്തിന്റെ വൃത്തികേടും അസംശ്ലിഷ്ടതയും പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള ഉദ്ദേശരാഹിത്യവും എല്ലാം അതിലുണ്ട്. എന്നാൽ അതിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ആത്മചൈതന്യം സംക്രമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ യഥാർത്ഥ ജീവിതമെന്നപോലെ നാം അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നോവലിലെ യുദ്ധം സമാധാനം എന്നീ ദ്വിവിധഭാവങ്ങൾ ആദ്യഭാഗത്തു വേർതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. യുദ്ധമുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന സൈനികരും ഭവനങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന സിവിലിയന്മാരും യഥാക്രമം യുദ്ധത്തെയും സമാധാനത്തെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. യുവസൈനികർ അവധിക്കു സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ പോകുമ്പോൾ അവർ യുദ്ധത്തിൽനിന്നു സമാധാനത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. പുതിയ അനുഭവസമ്പത്തോടുകൂടിയാണ് അവർ സ്വഭവനങ്ങളിലേയ്ക്കു ചെല്ലുന്നത്. അവർ സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ പുതിയ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ഗാർഹികബന്ധങ്ങൾ പുതിയ തലങ്ങളിലേയ്ക്കു പുരോഗമിക്കുന്നു. വ്യക്തികൾക്കു സ്വന്തം ഭാഗധേയത്തിന്റെ വിധാതാക്കളാവാമെന്ന ധാരണ നമ്മിൽ അപ്പോഴും അവശേഷിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ നെപ്പോളിയന്റെ ആക്രമണം റഷ്യയ്ക്കു നേരിടേണ്ടിവരുന്നു. രാജ്യം മുഴുവൻ യുദ്ധയത്നങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു. ടോൾസ്റ്റായി നെപ്പോളിയനെയും റഷ്യൻ സേനാധിപനായ കട്ട്സോവിനെയും വിഭിന്ന ചിന്താഗതികളുടെ പ്രതീകങ്ങളായിട്ടാണു ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. താൻ തന്നെയാണു സംഭവങ്ങളുടെ നിയന്താവെന്ന് അഹംകരിച്ച് പത്തുലക്ഷം ഭടന്മാരെ റഷ്യയിലേയ്ക്കു നയിച്ച സാഹസികനെന്ന നിലയ്ക്കാണ് നെപ്പോളിയന്റെ ചിത്രീകരണം. ഈ മഹായുദ്ധത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കു ബുദ്ധികൗശലംകൊണ്ടു വളരെയൊന്നും സാധിക്കാനില്ലെന്നും എല്ലാം ദൈവകല്പിതമാണെന്നും അഭിപ്രായമുള്ള ഒരു വിധിവിശ്വാസിയെയാണ് നാം കട്ട്സോവിൽ കാണുന്നത്.

വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആത്മസത്യാവബോധത്തിന്റെയും പ്രമാണഗ്രന്ഥമാണ് ഈ കൃതിയെന്നു നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ആദ്യത്തെ അധ്യായത്തിൽ ഒരു വക്രശീലനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പ്രിൻസ് ആൻഡ്രൂ, വാസ്തവത്തിൽ അവസാനംവരെ ജീവിതത്തിന് അർത്ഥവും മനസ്സിനു സമാധാനവും നൽകുന്ന ഏതോ ഒരു അനുഭൂതി ആരായുകയായിരുന്നു. ആസന്നമരണനായി രോഗശയ്യയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ആ അനുഭൂതി അയാൾക്കു ലഭിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള ഉണർവാണ് മരണം എന്നു ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് അയാൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നത്.

അവസാനം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മഹത്ത്വരഹസ്യം സുഗ്രാഹ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം ആത്മീയസത്യാന്വേഷണത്തിൽ സമാനവ്യഗ്രതയുള്ളവരാണെന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവും മനുഷ്യഭാഗധേയവും സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉൾക്കാഴ്ച ലഭിക്കുന്നി

ല്ലെങ്കിൽ അവർക്കു സംതൃപ്തിയില്ല. സർവവും നിയന്ത്രിക്കുന്ന പരാശക്തിയുടെ ഒരു ക്ഷണികദർശനം അവർക്ക് അനപേക്ഷണീയമാണ്, ദൈനംദിനജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരതകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകാൻ. അവർ ആത്മബോധത്തിന്റെ അന്വേഷകരാണ്. ഓരോവഴിക്ക് അവർ അതു കണ്ടെത്തുന്നു. പീയറിനു സത്യജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതു് അയാൾ ഫ്രെഞ്ചുകാരുടെ യുദ്ധത്തടവുകാരായി കഴിയുമ്പോഴാണ്.

യുവജനങ്ങളിൽ അധികംപേരും ജീവിതത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കണ്ടെത്തുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റുകഴിഞ്ഞുള്ള പ്രശാന്തതയുടെ വായു ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഗ്രാമഎസ്റ്റേറ്റുകളിൽ അവർ കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്ന കാഴ്ച അവസാനാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണാം.

പാത്രരചന

പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ നിരതിശയമായ വൈഭവമാണ് ടോൾസ്റ്റോയി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അഞ്ഞൂറിൽപരം കഥാപാത്രങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. എല്ലാം തികഞ്ഞ വ്യക്തിത്വം കലർന്നവയാണ്. ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പട്ടി, കുതിര തുടങ്ങിയ ജന്തുക്കൾക്കുപോലുമുണ്ട് തിരിച്ചറിയത്തക്ക വ്യക്തിത്വം. ''ഭീരുക്കളാകട്ടെ, പ്രേമോന്മാദം പിടിപെട്ട യുവതികളാകട്ടെ, ഫ്രാൻസിലെ വിലാസലോലകളായ കാമിനികളാകട്ടെ, ചഞ്ചലചിത്തരായ വൃദ്ധന്മാരാകട്ടെ, വായാടികളായ വൃദ്ധകളാകട്ടെ, ബട്ളർമാരാകട്ടെ, വണ്ടിക്കാരാകട്ടെ, സേനാനായകന്മാരാകട്ടെ, രാജാക്കന്മാരാകട്ടെ ആരായാലും തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ തൊലിക്കകത്തേയ്ക്കു ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങി അവരുടെ ആത്മസത്തയുടെ ആഴം അളക്കാനുള്ള ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ — ടോൾസ്റ്റോയിയുടേതു മാത്രമായ — പ്രതിഭ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദനീയമാണ്'' (മുൽക്‌രാജ് ആനന്ദ്). ടോൾസ്റ്റോയികുടുംബത്തെ മാതൃകയാക്കിയാണ് റോസ്റ്റോവുമാരുടെ ചിത്രീകരണം. നിക്കോളെ റോസ്റ്റോവും അയാളുടെ പിതാവും ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ പിതാവിന്റെയും പിതാമഹന്റെയും പകർപ്പുകളാണ്. അവിസ്മരണീയ കഥാനായികയായ നടാശയെ കരുപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ഭാര്യാസഹോദരിയുടെ മോഡലിലാണ്. പ്രിൻസ് ആൻഡ്ര്യുവും പിയറേബെസുക്കോവും ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ തന്നെ ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഭാവനയിലൂടെ വാർന്നുവീണിട്ടുള്ള മനുഷ്യർ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരേക്കാൾ ചൈതന്യധന്യരും വിശ്വസനീയരുമാണ്. ലാക്ഷണികവർണ്ണനയിൽ ടോൾസ്റ്റോയി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രിൻസ് ആൻഡ്ര്യുവിന്റെ ഭാര്യയുടെ ചെറിയ മേൽച്ചുറിയും കിളി ചിലയ്ക്കുമ്പോലെയുള്ള ഒച്ചയും, പ്രിൻസസ് മേരിയുടെ പ്രകാശമേറിയ കണ്ണുകളും ആഞ്ഞുചവിട്ടിയുള്ള നടത്തവും, കുട്സോവിന്റെ ശാന്തവും സ്ഥിരവുമായ ചലനങ്ങളും നെപ്പോളിയന്റെ വെളുത്തു കൊഴുത്ത ശരീരവും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇതിനുമണ്ണം പ്രകടമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ ഓരോ പാത്രങ്ങളിലും ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രിൻസ് ആൻഡ്ര്യുവിന്റെ സിനിസിസം, ഡൊലൊക്കോവിന്റെ നിർഭീകതയും സാഹസികതയും, ബോറിസ്ഡ്ര്യുബെററ്സ്റ്റോയയുടെ കൗശലം, നടാശയുടെ വശ്യത, എല്ലൻ കറാഗിനയുടെ നിർവികാരത ഇതൊക്കെയും അനുവാചകന്റെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കും. ഏതാനും സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ നെപ്പോളിയൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാവയുക്തമായ സാന്നിദ്ധ്യം ഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം അനുഭവഗോചരമാണ്. പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചിന്തയിൽനിന്നും അദ്ദേഹം വിട്ടുനിൽക്കുന്ന സന്ദർഭം കുറവാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കഥാനായകനല്ല. നായകസ്ഥാനാർഹരായി അരഡസൻ കഥാപുരുഷന്മാരുണ്ട്. ഇവരെല്ലാം സാമുദായികശക്തികളുടെ പ്രതിനിധികളാണ്. സാഹിത്യലോകത്തിൽ ചിരംജീവികളുമാണ്.

സാമാന്യാവലോകനം

ഉൽകൃഷ്ട സാഹിത്യകാരന്മാർ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് തങ്ങളുടെ സുചിന്തിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും പ്രചരണത്തിനുള്ള പ്രേരണകൊണ്ടുകൂടിയാണ്. അവർ തങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു് അനന്യപരതന്ത്രമായി പറയുകതന്നെചെയ്യും. 'യുദ്ധവും സമാധാനവു'മിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗം ടോൾസ്റ്റോയി തന്റെ ചരിത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രപഞ്ചനംചെയ്യാൻ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. വിധിവിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമാണ് ആ സിദ്ധാന്തം. അതിനാൽ ആ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളുടെ നിയാമകത്വം 'മഹാന്മാരി'ൽ ആരോപിക്കുന്നതു മൗഢ്യമാണെന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ ആശയം നെപ്പോളിയന്റെയും കുട്സോവിന്റെയും ഭിന്നചിത്രങ്ങളിലൂടെ

അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നെപ്പോളിയൻ യുദ്ധങ്ങളിൽ ജയിച്ചുവെങ്കിലും മോസ്കോയിൽനിന്നു നിരാശനായി പിന്മാറാൻ നിർബന്ധിതനായി. കട്ടുസോവ് യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും റഷ്യയെ രക്ഷിച്ചു. യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്റെ വിജയങ്ങളുടെ ബഹുമതി അർഹിക്കാത്ത പ്രമത്തനായിരുന്നു നെപ്പോളിയൻ. അതിനാൽ മഹാനല്ല. നേരെമറിച്ചു കട്ടുസോവ് ചരിത്രഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കാം എന്നു വ്യാമോഹിക്കാത്ത ബുദ്ധിമാനായിരുന്നതുകൊണ്ടു മഹാനാണ്. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ചരിത്രദർശനങ്ങളും നെപ്പോളിയനെപ്പററിയുള്ള വിലയിരുത്തലും ചരിത്രപണ്ഡിതപക്ഷത്തുനിന്നും കഠിനമായ എതിർപ്പിനു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പക്ഷേ, ചരിത്രത്തെ എത്രകണ്ടു സത്യപ്രതീതി ജനിക്കുമാറു പുനരാവിഷ്ക്കരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമാണ് 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' റഷ്യയുടെ ബാഹ്യജീവിതം മാത്രമല്ല ആന്തരികജീവിതവും അതിൽ തുടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ സത്യദർശനത്തിനു ഈ കൃതിയിലൂടെ നൽകാൻ കഴിയുന്ന അനുഭൂതിവിശേഷം സാക്ഷാൽ ജീവിതത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതിനേക്കാളും അഗാധതരമാണ്.

'യുദ്ധവും സമാധാനവു'മിന്റെ മഹത്വം തത്വശാസ്ത്രത്തിലോ ചരിത്രവസ്തുതകളിലോ അതു നൽകുന്ന സംഭാവനകളെ ആശ്രയിച്ചല്ല, സൂക്ഷ്മവും വാസ്തവികവുമായ അസംഖ്യം വിശദാംശങ്ങളുടെ ആഖ്യാനംകൊണ്ട് ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അതിവിസ്തൃതമായ സമഗ്രചിത്രം ആലേഖനംചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. സംഭവങ്ങളുടെയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും കഥാന്തരീക്ഷത്തിന്റെയും യഥാതഥവർണ്ണനം കഥയുടെ ഓരോഭാഗത്തെയും ഹൃദയംഗമവും രസാത്മകവുമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. 19—ാം ശതകത്തിലെ പല ദീർഘനോവലുകളെയും അപേക്ഷിച്ചു ഇതിലെ അതിസങ്കീർണ്ണവും ദുരധിഗമവുമായ കഥയ്ക്കു ശില്പഭംഗിയുണ്ടെന്നു ക്ഷമാശീലരായ വായനക്കാർക്കു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ എല്ലാം സോദ്ദേശ്യം നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അവ കഥാശരീരത്തെ വൃഥാസ്ഥൂലമാക്കുന്നില്ല. ബൃഹത്തായ ഒരു കലാശില്പത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണവ. സമ്പൂർണ്ണശില്പത്തിൽ വിവിധ സംഭവങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സന്നിവേശത്തിന്റെ ഔചിത്യം ദർശനീയമാണ്.

യുദ്ധത്തിന്റെ നേരേ ഒരു പുതിയ മനോഭാവം ഇതു് ഉയർത്തിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഏററവും ഗംഭീരമായ നോവൽ ഇതാണ്. ഹോമറുടെ മഹാകാവ്യങ്ങളിലും ഭാരതീയേതിഹാസപുരാണങ്ങളിലും യുദ്ധം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഏറിയകൂറും ദേവന്മാരും അസുരന്മാരുമാണ്. ലോകസംഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളവയായിരുന്നു ആ യുദ്ധങ്ങൾ. എന്നാൽ പരിഷ്കൃതരെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ആധുനിക രാഷ്ട്രാധിപന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് അന്യരുടെമേൽ സ്വാധികാരം ഉറപ്പിക്കാനും അവരെ ചൂഷണംചെയ്യാനുമാണ്. ദുരാഗ്രഹികൾ അഴിച്ചുവിടുന്ന ഭീകരയുദ്ധത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മനുഷ്യനെ ബാധിക്കുന്ന ക്രൂരതയും രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന മഹാനാശവും സമുദായങ്ങൾക്കു നേരിടുന്ന ശൈഥില്യവും പലേ രംഗങ്ങളിലൂടെയും ടോൾസ്റ്റോയി കാട്ടിത്തരുന്നു. അവസാനം അനുവാചകൻ സ്വയം ചോദിച്ചുപോകുന്നു: യുദ്ധത്തിന്റെ പേരിൽ മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന ഈ കൂട്ടക്കുരുതി എന്തിനു്? ഇതു മനുഷ്യത്വത്തോടു കാട്ടുന്ന ഒരു അപരാധമല്ലേ?

ഇന്നത്തെ വായനക്കാർക്കു വായിച്ചുതീർക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് യുദ്ധവും സമാധാനവും. അതിന്റെ ദൈർഘ്യം മാത്രമല്ല അതിനു കാരണം. വിലകുറഞ്ഞ ആഹാര്യശോഭകൾ അതിനില്ല. അതിഭാവുകത്വം തീരെയില്ല. കുറേ ബദ്ധപ്പാടു സഹിച്ചാലേ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചെത്തിക്കാൻ സാധിക്കൂ. പക്ഷേ അതു സഹിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം വലുതാണ്. ഗ്രന്ഥം അടച്ചുവയ്ക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ അവശേഷിക്കുന്നതു് യുദ്ധരംഗങ്ങളെക്കാൾ മാനുഷികഭാവവൈചിത്ര്യങ്ങളാണ്; അവയ്ക്കു പിമ്പിൽ ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കയും മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്ത ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ആത്മചൈതന്യവും.

ഞാൻ വിദ്യാർത്ഥി ആയിരുന്നകാലത്ത് ഒരുനാൾ, എന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ ഇന്നോളവും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള ഒരു സുഹൃത്ത് ഒരു തടിയൻ പുസ്തകമെടുത്ത് എന്റെ കയ്യിൽത്തന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, 'ഇതൊന്നു വായിച്ചുനോക്കു' എന്ന്. 'പാവങ്ങൾ' എന്നായിരുന്നു ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷകൻ എനിക്കപരിചിതനായിരുന്നില്ല. 'കണ്ണുനീർത്തുള്ളി' ഞാൻ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേരാകട്ടെ, തീരെ അപരിചിതം: വിക്തോർ യൂഗോ—അങ്ങനെയൊരു പേരുണ്ടാവാമോ എന്നുപോലും ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കിട്ടിയതു കിട്ടിയത് ആർത്തിയോടെ വായിച്ചുതീർത്തിരുന്ന എന്റെ ഔത്സുക്യത്തിനു് ഒരു പൊടിപ്പൻസദ്യയാവും ആ ഗ്രന്ഥമെന്ന് ഞാനാശിച്ചു. വീട്ടിലെത്തി വായനതുടങ്ങിയപ്പോൾ മനസ്സിലായി, അന്നേവരെ ഞാൻ വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളുടെമാതിരിയല്ല അതെന്ന്. ഭാഷ വിഭിന്നം; കാര്യങ്ങളും വിഭിന്നം. അതേവരെ കണ്ടുപോന്നതിൻവണ്ണം അസ്തമയസൂര്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങളേററു പ്രകാശോൽഫുല്ലങ്ങളായ ഗിരിതടങ്ങളിലെ സമുന്നത വൃക്ഷ ശിഖരങ്ങളിൽക്കൂടി കയറിത്തുടങ്ങുകയല്ലാത്ത നോവൽ. അതു പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഞാനും നിങ്ങളും സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ അങ്ങു തുടങ്ങുന്നു. വിഷയമോ? വായനക്കാരുടെ ഉൾക്കണ്ണയുടെ കടിഞ്ഞാൺ ആദ്യമെ കയ്യിലാക്കിവെയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം, അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു കൊലപാതകമോ, വേദനാകരമായ ഒരു പ്രണയ വേർപാടോ ഒന്നുമല്ലതാനും. ഡീ: യിലെ ഒരു മെത്രാനെപ്പററിയുള്ള വിവരണം എനിക്കു മുഷിഞ്ഞു; പുസ്തകം താഴെ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. നാടൻ ഭാഷയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട ഒരു മെത്രാന്റെ തൊങ്ങലുടുപ്പു കാണാനാണോ നാം ഒരു നോവലെടുത്തു മലർത്തുന്നതു്? കൊലപാതകം, അനുരാഗം തുടങ്ങിയ വേറെ നല്ല വിഷയങ്ങളെത്രകിടക്കുന്നു!

മൂന്നുമാസംകഴിഞ്ഞു്, വേറെയൊന്നും വായിക്കാനില്ലായിരുന്നപ്പോൾ, ഞാൻ വീണ്ടും ആ പുസ്തകമെടുത്ത് അറുപതുപേജോളം വായിച്ചെത്തിച്ചു; മൂന്നാമത്തെതവണ നൂറെറൺപതുപേജോളവും. പിന്നീട്, ആ പുസ്തകം ഞാൻ വായിയ്ക്കേണ്ടിവന്നില്ല; അതു് എന്നെയും കൊണ്ടങ്ങു പാഞ്ഞു. എനിക്കു കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കില്ല ആ കല്പനാദൈവം. ഒടുവിൽ ''കൊള്ളാവുന്ന കുറച്ചു പോലീസുകാരെയും ഏല്പിച്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ ഴാവെർ സ്റേറഷനിലേയ്ക്കു് മടങ്ങി'' എന്നു വായിച്ചു നിർത്തിയപ്പോൾ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം വാല്യമെവിടെ എന്നു് എന്റെ മനസ്സ് ഉൽക്കണ്ഠപ്പെട്ടു. അതും സാധിപ്പിച്ചുതന്നു ആ സ്നേഹിതൻ. മൂന്നാം വാല്യത്തിനുവേണ്ടി ആറുമാസം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. മടിശ്ശീല എന്നൊന്നില്ലാത്തതിന്റെ വൈഷമ്യം തികച്ചും അന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവസാനം ഒരു സഹൃദയസുഹൃത്തിന്റെ ദയാവായ്പു് ആ പുസ്തകം വായിക്കാൻ എന്നെ സഹായിച്ചു. ഒടുക്കത്തെ ഭാഗം വായിച്ചുതീർന്നപ്പോഴുണ്ടായ അനുഭവം, കുറഞ്ഞ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു തീർക്കാവതല്ല. ഞാൻ വിങ്ങിവിങ്ങിയല്ലാ, പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോയി. അതും മററു ചിലരുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു്. എന്നിട്ടു്, അഞ്ചുതവണ ആ പുസ്തകം ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓരോരിക്കലും കണ്ണുനീരോടുകൂടിയല്ലാതെ അതടച്ചുവയ്ക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ ഓരോ കണ്ണുനീരിൽക്കൂടിയും പുതുതായി പലതും എന്റെ ആത്മാവിലേയ്ക്കു് ഊറിക്കൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ആ പുസ്തകം അന്നേവരെ ഞാൻ കണ്ട ലോകത്തിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ഒരു ലോകത്തെ എനിക്കു കാട്ടിത്തന്നു; കുറച്ചു കിരീടങ്ങൾക്കും കസവുതലപ്പാവുകൾക്കും വേണ്ടി, ബഹുഭൂരിപക്ഷം മനുഷ്യർ എങ്ങനെയെല്ലാം നരകിക്കുന്നുവെന്നും മൃഗപ്രായമായിത്തീരുന്നുവെന്നും, പട്ടിണി, കളവു്, ചതി, കൊലപാതകം, വ്യഭിചാരം, യുദ്ധം എന്നീ എല്ലാ നരകങ്ങളും ആരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും അതെനിക്കു കാട്ടിത്തന്നു. ജീവിക്കുവാനുള്ള പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛപോലും എത്ര മേൽ ഭയങ്കരമായി ശിക്ഷിയ്ക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും, സുഖത്തിനുമേൽസുഖം കൂട്ടിവെക്കുവാനുള്ള അധികാരപ്രമത്തതയുടെ ഏതു കുതന്ത്രങ്ങളും ചൂഷണോപകരണങ്ങളും എങ്ങിനെയെല്ലാം സാധൂകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഈ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ ദരിദ്രൻ പറയുന്ന സത്യംപോലും കളവാണു്; അവന്റെ സ്നേഹംപോലും കൊലപാതകമാണു്. ആയിരമായിരം കൊല്ലങ്ങളായി അവൻ കീറത്തുണിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. അതിലധികം വർഷങ്ങളായി അടിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുള്ള ഇരുട്ടു പിണ്ഡീഭവിക്കുന്നതാണു് അവന്റെ ആത്മാവു്. അരമറയ്ക്കാനില്ലാത്ത സ്ത്രീ, വെളിച്ചം കിട്ടാത്ത ബാലമനസ്സുകൾ, തെണ്ടിത്തിരിയുന്ന പുരുഷൻ ഇവ എല്ലാ രാജ്യത്തുമുള്ളതാണു്. പുരുഷാന്തരത്തിന്റെ ഈ വൈഷമ്യങ്ങൾ ഫ്രാൻസിലെന്നപോലെ ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ജർമ്മനിയിലെന്നപോലെ ഇററലിയിലും, ചൈനയിലെന്ന

പോലെ ഇന്ത്യയിലും ഉള്ളതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ മുഴുവൻ സമുദായത്തിൻെറയും മുദ്രാവാക്യം കഷ്ടപ്പാടെന്നാണ്. ഫ്രാൻസിൻെറ രക്തത്തുടിപ്പിയന്ന ചരിത്രഭിത്തിയിലാണ് യൂഗോ തൻെറ ചിത്രപരമ്പരകാം വരച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, അതു് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും കഷ്ടപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയരക്തംകൊണ്ടാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ആ പുസ്തകം വായിച്ചു തീർന്നപ്പോഠം മനുഷ്യലോകം വളരെയേറെ അടുത്തപോലെ എനിക്കു തോന്നി—ഭൂമിശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളിലെ വരകാം മാത്രമാണ് മനുഷ്യസമുദായത്തെ പകുത്തു നിർത്തുന്നതെന്ന ഒരു ബോധം. ആചാരമര്യാദകളാകുന്ന പുറം തോടുകളെ അടർത്തിനീക്കിയാൽ, ഫ്രാൻസുകാരൻേറയും, ജർമ്മൻകാരൻേറയും, റഷ്യക്കാരൻേറയും, ഇന്ത്യക്കാരൻേറയും എല്ലാം രക്തം ഒരേ നിറത്തിലും ഒരേ ഗുണത്തിലുമുള്ളതാണ്. വ്യക്തിയിൽ നിന്നു വിട്ടു സമുദായത്തിലേയ്ക്കു് കടന്നാലും നില ഇതുതന്നെ. തോക്കുകളും, ജയിലുകളും, തൂക്കുമരങ്ങളും ആകുന്ന കുററികളിന്മേൽതന്നെയാണ് സമാധാനം ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ രാജ്യത്തുമുള്ള ബഡ്ജററും വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കാഠം പട്ടാളച്ചെലവിനു് സംഖ്യവകയിരുത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

എല്ലാരാജ്യത്തും സ്വർഗ്ഗീയപരിവേഷത്തോടുകൂടിയ കാട്ടാളന്മാരുണ്ടു്—ഒരിടത്തു് അതു് പൂണുലിൻെറയും, സ്വാദ്ധ്യായക്കിണ്ടിയുടെയും രൂപത്തിലാണെങ്കിൽ, മറെറാരിത്തു് അതു് നീളൻ നിലയങ്കിയുടെയും കുർബ്ബാനക്കാരുടെയും ആകൃതിയിലാണെന്നു മാത്രം. ദിവ്യനീരാളങ്ങളാൽ അടച്ചു കെട്ടപ്പെട്ട കന്യകാമഠത്തിൻെറ ഉള്ളിൽവച്ചു സ്ത്രീത്വം, ആത്മീയവും, ഭൗതികവുമായി മുരടിച്ചു പോകുന്നതിനെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചു കണ്ടപ്പോഠം, നമ്മുടെ പർദ്ദാസമ്പ്രദായത്തെ ഓർക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടെ കന്മതിൽക്കൊണ്ടാണ് മറക്കുട പിടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രം. ഫലം, രണ്ടിടത്തും അന്ധകാരം തന്നെ. ആത്മീയമായ ചൂഷണം നടത്താൻ വേണ്ടി മതം രാജാധികാരത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുമ്പോഠം ഭൗതികമായി മനുഷ്യനെ കൊള്ളയടിയ്ക്കാൻ രാജാധികാരത്തിനു മതം ചൂട്ടുപിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഇതെല്ലാ രാജ്യത്തുമുണ്ടു്. ജീവിതം മുഴുവൻ ഒരു നിലയങ്കികൊണ്ടു് കഴിച്ചുകൂട്ടി, കഴുതപ്പുറത്തു യാത്രചെയ്തു് മുക്കുവർ തൊട്ടുള്ള പാവങ്ങാഠക്കു വെളിച്ചവും, സ്നേഹവും, പകർന്നുകൊടുത്തും, അന്നു മനുഷ്യാത്മാവിനെക്കൊണ്ടു് കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്ന പുരോഹിതപ്പരിഷയെ ചമ്മട്ടിക്കൊണ്ടു് പുറത്താക്കിയും പോന്ന ആദ്യത്തെ വിപ്ലവകാരിയായ ക്രിസ്തുവിൻെറ പിന്തുടർച്ചക്കാരെന്നും പറഞ്ഞു്, നരകിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാക്കളുടെ നടുക്കു് ഇരുന്നൂററിനാല്പത്തിമൂന്നു് നിലാമുററങ്ങളോടുകൂടിയ ഗംഭീര സൗധങ്ങളിലിരുന്നു സ്വർഗ്ഗരാജ്യം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നവരാണ് ഒരിടത്തെങ്കിൽ, മറെറാരിടത്തു് നിർല്ലേപനായി ലോകസംഗ്രഹാർത്ഥം പ്രയത്നിച്ചു പോന്ന വേദാന്തിയുടെ പിന്നാലെ പോയി, കോടിക്കണക്കിലുള്ള സ്വത്തിന്നധിപന്മാരായി ത്തീർന്നിട്ടുള്ള ആത്മീയഭയങ്കരന്മാരായ മഠാധിപതികളാണ്. സാമൂഹ്യപുരോഗതിയും എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെതന്നെ. കഷ്ടപ്പാടിനു് ഒരറുതി വരുത്താൻവേണ്ടി വിപ്ലവത്തിലേയ്ക്കു് കുതിച്ചുപായുന്ന ഇളം തലമുറയെ കുരുച്ചിട്ടു നിറുത്തുന്ന സുഖലോലുപന്മാരായ നാടുവാഴിപ്രഭുത്വം സാർവലൌകികമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, മനുഷ്യസമുദായത്തിനു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരൊററ അതിരുവരമ്പേ ഉള്ളുവെന്നു് ആ പുസ്തകം എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി—സുഖമനുഭവിക്കുന്ന നൂറു പേർക്കും നടുക്കുള്ള നരകിക്കുന്ന നൂറായിരംപേർക്കും ആ ഒരതിരുവരമ്പു്. മനുഷ്യനെ പകുത്തുപകുത്തു കള്ളറകളിലാക്കി മനുഷ്യസ്നേഹത്തെ കൊല്ലുന്ന ഈ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ മൂർദ്ധാവിൽ കയറി നിന്നു യൂഗോവിളിച്ചു പറയുന്നു:. ഇതു വഞ്ചനയാണ്, ഇതു കൊലപാതകമാണ്!

പാവങ്ങാഠ എൻെറ ഹൃദയത്തെ ചവിട്ടിമെതിച്ച പുസ്തകമാണ്. അതുകൊണ്ടു് കറകാഠ കുറച്ചല്ലാ പോയിട്ടുള്ളതാനും. അന്നേവരെ ഞാൻ ആദരിച്ചുപോന്ന പലതും നീചമാണെന്നു് എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി; നീചമെന്നു് കരുതിയ പലതും സഹാനുഭൂതിയും, സ്നേഹവും അർഹിക്കുന്നതാണെന്നും. ഫ്രാൻസുകാരൻേറതായി ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചരിത്രപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഓരോ ഹൃദയത്തുടിപ്പും എൻേറയും എൻെറ നാട്ടുകാരുടെയും കൂടിയാണ്—മനുഷ്യൻെറയാണ്.

എന്താണ് പാവങ്ങളിലെ കഥ? സമുദായത്താൽ നികൃഷ്ടനാക്കി പുറം തള്ളപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യൻ, ഒരു മനുഷ്യജന്തു, സ്നേഹത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടപ്പോഠം തൻെറ യാതനാമയമായ പരിശ്രമങ്ങളാൽ ത്തന്നെ ഉൽകൃഷ്ടനായിത്തീർന്നു ശാന്തിയോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി മരിച്ചതാണതിലെ കഥ. ഈ ഇതിവൃത്തത്തിനു പശ്ചാത്തലമായി വാട്ടർലൂ മുതൽ ഫ്രെഞ്ചു വിപ്ലവം വരെയുള്ള ചരിത്ര ഭാഗം സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'ഫവറോള'യിലെ ഒരു പാവപ്പെട്ട വിറക വെട്ടുകാരൻ ഴാങ്ങ്‌വൽ ഴാങ്ങ് തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ വിശ പ്പടക്കാൻ വേണ്ടി ഒരപ്പം കട്ടതിന മൂന്ന കൊല്ലത്തേയ്ക്കു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ വർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ഒരു നിയമത്തെ ലംഘിക്കുന്നതിൽ തെററില്ലെന്ന വിചാരം ഉപബോധ മന സ്സിൽ പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടോ, ജീവിതേച്ഛയുടെ പ്രചോദനം കൊണ്ടോ, അയാറം ജയിൽ ചാടി; വീണ്ടും പിടിച്ച ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.—ആറു കൊല്ലത്തിന്. വീണ്ടും ജെയിൽ ചാടി; വീണ്ടും ശിക്ഷിക്ക പ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അയാളുടെ ശിക്ഷാവിധി പതിനെട്ടു കൊല്ലമായി. ഒരപ്പം കട്ടതിന പതിനെട്ടു കൊല്ലം! ശിക്ഷയുടെ അവസാനകാലം അയാറം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്, അന്ന ഫ്രാൻസിൽ നടപ്പുണ്ടായിരു ന്നതും മനഷ്യനെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊല്ലുന്നതുമായ 'തൂലോങ്ങി'ലെ തണ്ടുവലിശ്ശിക്ഷസ്ഥലത്താണ്. ഈ തണ്ടുവലിശ്ശിക്ഷസ്ഥലത്തെപ്പററിയുള്ള യൂഗോവിന്റെ വർണ്ണനവായിച്ചാൽ നമ്മുടെ ജയിലു കളിലെ കോൽച്ചങ്ങലയും ഏകാന്തത്തടവും സ്വർഗ്ഗമായിത്തോന്നും. അവിടെ നിന്നും ഒരു മഞ്ഞപ്പാ സ്പോർട്ടോടുകൂടി (മഞ്ഞപ്പത്രം അപകടക്കാരനാണെന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്) പതിനെട്ടു കൊല്ല ത്തിന ശേഷം താൻ പരിചരിച്ചതിൽ നിന്ന വളരെ ഭിന്നമായിരിക്കാവുന്ന ജനസമുദായത്തിലേയ്ക്കു അയാറം ഇറക്കിവിടപ്പെട്ടു. അയാളെ കള്ളനാക്കി ജയിലിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയ സാമൂഹ്യനീതി, ഒരു കാട്ടാളനാക്കി പുറത്തേയ്ക്കു വിട്ടു. അത്തരമൊരു മനുഷ്യനിൽ നിന്ന സൃഷ്ടിപരമായി ഒന്നുമുണ്ടാവി ല്ലെങ്കിലും, സംഹാരപരമായി പലതും ഉണ്ടാവും. ഒരപ്പക്കള്ളനെ പിടിച്ച് പുഴുവിനെ വേട്ടാളനാക്കു ന്നതുപോലെ, ഭയങ്കരമനുഷ്യദ്രോഹിയാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആ നീതിസംഹിതയെ വിമർശിക്കുമ്പോറം യൂഗോവിന്റെ തൂവൽ ഇടിമിന്നൽപോലെയാണ് പ്രസരിക്കുന്നതു്. താനൊരു കഥ പറയുകയാണെന്ന ബോധം പോലും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന വിട്ടുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നും.

ആ തടവുപുള്ളി ഒരായിരം തെണ്ടികളുള്ള പട്ടണത്തിലേയ്ക്ക് ഒരാളെക്കൂടി സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നു. വന്നു. പക്ഷെ, ആ മഞ്ഞപ്പാസ്പോർട്ട് അയാളെ അപകടപ്പെടുത്തി. ഒരു പുരയിടത്തിലേയ്ക്കും കടത്തിവിട്ടില്ല. എന്നല്ല, അയാളുടെ ആഗമനം നഗരത്തിൽ ഭയങ്കരങ്ങളായ കഥകളെ ഉണർത്തി വിടുകയും ചെയ്തു. ആ വിധത്തിൽ എല്ലാവരാലും, ഒരു നായക്കുട്ടിനാൽ പോലും, തിരസ്കരിക്ക പ്പെട്ട ആ മനുഷ്യജന്തു ഒടുവിൽ ഡി: യിലെ മെത്രാന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് വഴിതിരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ വച്ചാണ് കഥയുടെ ശരിയ്ക്കുള്ള ആരംഭവും.

ഡി: യിലെ മെത്രാൻ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഒരുത്തമമാതൃകയാണ്. കാട്ടുകള്ളന്മാരായ പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിന നടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിരോധാഭാസമായിരുന്നു. അതിന കാരണമായ ഒരു ഭൂതകാല ജീവിതവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. അത്രമേൽ ശാന്തനും, അത്രമേൽ സ്നേഹശീലനുമായ ആ വൃദ്ധന്റെ ഹൃദയം മനുഷ്യനെമാത്രമല്ലാ, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളേയും സഹാനുഭൂതിയോടുകൂടി നോക്കിക്കാണത്തക്ക വണ്ണം വിശാലമാണ്. അരിച്ചുപോകുന്ന ഒരു കരിമ്പടപ്പുഴുവിനെ നോക്കി അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ''പാവം, അതു് അതിന്റെ കുററമല്ല'' അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു ഡോക്ടരും ഒരു മെത്രാനും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസമുണ്ട്, ഒരാളുടെ വാതിൽ അടച്ചിടരുതു്; മറേറ ആളുടേതു തുറന്നിട്ടി രിക്കണം. (ദേഹത്തെയും, ഹൃദയത്തേയും ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവർ എന്നാവാം വ്യാഖ്യാനം.) അത്തര ത്തിൽ ചാരിവച്ചവാതിൽക്കലാണ് അലഞ്ഞു ക്ഷീണനായ ഴാങ്ങ്‌വാൽഴാങ്ങ് ചെന്ന മുട്ടിയതു്.

''അകത്തേയ്ക്കു വരൂ,'' പതിവുപോലെ മെത്രാൻ പറഞ്ഞു: അദ്ദേഹം ഏതു നികൃഷ്ടമനുഷ്യനോടും പുറത്തുപോവൂ എന്നല്ല അകത്തുവരൂ എന്നാണ് പറയാനിഷ്ടപ്പെട്ടതു്—എന്നുവച്ചാൽ ഹൃദയത്തി ലേയ്ക്കു വരൂ എന്നു്.

ഴാങ്ങ് വൽഴാങ്ങ്, — ആ മനുഷ്യജന്തു തികച്ചും ആദരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രഭുജനങ്ങളായ തന്റെ മാന്യാതിഥി കറംക്കൊപ്പംതന്നെ മെത്രാൻ ആ നികൃഷ്ട മനുഷ്യനെയും ആദരിച്ചു. അതിഥികളുള്ളപ്പോറംമാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ള തന്റെ ഒരേ ആഡംബരമായ വെള്ളിക്കയിലുകളും, വെള്ളി മെഴുകുതിരിക്കാലു കളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ഈ സപര്യകറം ഴാങ്ങ് വൽഴാങ്ങിന്റെ മൂഢഹൃദയത്തെപ്പോലും ചലി പ്പിച്ചു. താൻ ആരാണെന്ന് പറയുവാൻ അയാറം വെമ്പി, 'ഫെവറോള' മുതൽ 'തൂലോങ്ങ്'വരെ യുള്ള കഥകറം അയാറം മെത്രാന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു പ്രേരണയും കൂടാതെതന്നെ, കുമ്പസരിച്ചു. മെത്രാ നാവട്ടെ, വിശേഷിച്ചൊന്നും സംഭവിച്ച ഒരു മട്ടുണ്ടായില്ല താനും. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളുടെ അടുത്തു താൻ സുരക്ഷിതനാണെന്ന ബോധം സാമാന്യേന മനുഷ്യനുണ്ടല്ലോ. ആ കരിമ്പടപ്പുഴുവി നോടുപോലും സഹാനുഭൂതി തോന്നിയ ഹൃദയത്തിന മുമ്പിൽ അവ്യക്തമായിട്ടാണെങ്കിലും, ഴാങ്ങ്

വൽഴാങ്ങിനും അതനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കണം. എന്നിട്ടും എളുപ്പത്തിൽ മായ്ച്ചുകളയാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം സമുദായനീതി അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കീറിയ ചാലുകളിലൂടെത്തന്നെ വിചാരം ഒഴുകി—അർദ്ധ രാത്രിക്കു് ആ വെള്ളിക്കയിലുകൾ കട്ടെടുത്തു് അയാൾ മതിൽ ചാടിക്കടന്നു പോവുകയും നഗരാർത്തി യിൽവച്ചു് പോലീസുകാരാൽ പിടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പോലീസുകാർ തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടു വന്ന ഴാങ് വൽഴാങ്ങിനെ കണ്ടപ്പോൾ മെത്രാൻ, ആ സത്യനിഷ്ഠൻ, ഒരു കളവു പറഞ്ഞു, ആ വെള്ളിക്കയിലുകൾ താൻ അയാൾക്കു കൊടുത്തതാണെന്നു്. ആ കളവുംകൂടിയായാലേ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ സത്യസന്ധത പൂർണ്ണമാകൂ എന്നു് യൂഗോ ഓർത്തിരിക്കാം. എന്നല്ല ആ വെള്ളി മെഴുകുതിരി ക്കാലുകൾകൂടി അയാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കാരണം ഉടുതുണി ചോദിക്കുന്നവനു നിലയങ്കിയും കൊടുക്കുക എന്ന ക്രിസ്തു വചനം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുമേൽനിന്നു് മറ്റുള്ളവരുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു് എറിയാനല്ല, സ്വന്തം ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തിക്കാട്ടാനാണു് ആ മെത്രാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്.

വീണ്ടും ഒരു പതിനെട്ടു കൊല്ലത്തെ ശിക്ഷയും, തണ്ടുവലിശ്ശിക്ഷ സ്ഥലവും സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്ന ഴാങ് വൽഴാങ്ങിനു് ഈ ദയ ഭയങ്കരമായിത്തോന്നി—തണ്ടുവലിശ്ശിക്ഷാസ്ഥലത്തെ ക്രൂരതയെക്കാൾ അസഹ്യം! പോലീസുകാർ പോയപ്പോൾ മെത്രാൻ ആ മനുഷ്യന്റെ കൈ കടന്നുപിടിച്ചു. തിരിച്ചു കിട്ടിയ ജീവിതം കൊണ്ടു് ഉപയോഗമുണ്ടാക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്ന കുറച്ചു വാക്കുകളുണ്ടു്. അത്തര മൊരു സന്ദർഭത്തിൽ അത്യധികം ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ വാക്കുകൾ ഏതു നികൃഷ്ട മനുഷ്യനേയും ജീവിത ത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ ചലനം അയാളിൽ ബാക്കിനിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ പരിവർത്തനപ്പെടുത്താതെ വയ്യാ എന്നു വായനക്കാരനു ബോധപ്പെടും. ഴാങ് വൽഴാങ്ങും പരിവർത്തനപ്പെട്ടു. അടുത്തൊരു ദിവസം പുലർച്ചെ അതിലെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരഞ്ചൽക്കാരൻ മെത്രാന്റെ പടിക്കൽ ഒരാൾ മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി കണ്ടു.

സ്നേഹമെന്തെന്നു് ഇന്നേവരെ അറിയാത്ത ഒരാത്മാവിലേയ്ക്കു്, സമുദായത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരമായ ചെയ്തികളെക്കൊണ്ടു തഴമ്പുവീണ ഒരാത്മാവിലേയ്ക്കു് സ്നേഹനിർഭരമായ ഒരു ഹൃദയതടാകത്തിന്റെ അണ പൊട്ടിച്ചുവിടലായിരുന്നു അതു്. ആ ഒഴുക്കിൽ അയാളിലുള്ള മൃഗത്വം അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു പോയി. ഴാങ് വൻഴാങ് മാന്യമായൊരു ജീവിതം ആരംഭിച്ചു.

മെത്രാൻ കൊളുത്തിക്കൊടുത്ത തിരിയുമായി പിന്നെയങ്ങു കൊടുംകാററിൽനിന്നു കൊടുംകാററിലേ യ്ക്കായി അയാൾ സഞ്ചരിക്കുകയാണു്. ബോധപൂർവം ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യനു് മനസ്സാക്ഷിയോടു് നുണപറയാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരാൾക്കു്, എത്രമേൽ പ്രതിരോധങ്ങളെ ചവിട്ടിനീക്കേണ്ടി വരുമെ ന്നതിനുള്ള ഉദാഹരണമാണു് അയാളുടെ അനന്തരജീവിതം മുഴുവനും. അയാളുടെ നെററിയിന്മേ ലുള്ള ആ മഞ്ഞപ്പത്രം, അന്തഃകരണപരമായി അയാളിൽ വന്ന മാററങ്ങളെ കൂട്ടാക്കാതെ ഒരപകട ജീവിയായിത്തന്നെ സമുദായത്തെക്കൊണ്ടു കണക്കുവെപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് ജനബാഹുല്യത്തിലൂടെ ഊളിയിട്ടുപോയി. അയാൾക്കു് മറെറാരു പേരിൽ പൊന്തിവരേണ്ടി വന്നു—മോസ്യ മദലിയൻ ആ മോസ്യമദലിയൻ തന്റെ വ്യവസായശീലംമൂലം ഒരു പ്രദേശത്തെ മുഴുവൻ സേവിച്ചു പോന്നതു കൊണ്ടു് ആ പട്ടണത്തിലെ മേയറായിരിക്കാൻ നിർബന്ധനാവുകയും ചെയ്തു. സമുദായത്താൽ വലിച്ചെറിയപ്പെട്ട ഒരു ചണ്ടി സമുദായത്തിനു പ്രയോജനപ്പെട്ടു.

ഇവിടെവച്ചു് മറെറാരു കൊടുംകാററു് ആരംഭിക്കുകയായി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഴാവെർക്കു മേയർ മദിലിയന്റെ പേരിൽ ഒരു സംശയം തോന്നുന്നു, ഇയാൾ പണ്ടത്തെ ഴാങ് വൻഴാങ് തന്നെയല്ലേ എന്നു്. ഈശ്വരൻ വന്നാലും കവാത്തു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് ചോദിക്കത്തക്കവണ്ണം നൂറുശതമാനവും പോലീസുകാരനായ ആ ഇൻസ്പെക്ടർക്കു്—ഈയാളും ഒരു തടവുപുള്ളിയുടെ മകനായി ജയിലിൽ പിറന്നതാണു്, കേട്ടോ—തന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥനായ മേയറെപ്പററി അങ്ങിനെയൊരു ശങ്കയുണ്ടാ യതിൽ കുണ്ഠിതമുണ്ടു്. എന്നാലും തെളിവുകൾ അങ്ങിനെ ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണു്. പക്ഷെ, അപ്പോഴേയ്ക്കും മറെറാരു മനുഷ്യൻ ഴാങ് വൽഴാങ് എന്ന പേരിൽ അറസ്ററു ചെയ്യപ്പെടു കയും 'ആറാ'യിലെ കോടതിയിൽ വിചാരണയ്ക്കു വയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതോടെ ഗവർമ്മെൻറിനു തെററുപററാൻ പാടില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഇൻസ്പെക്ടർക്കു സംശയിക്കാനുള്ള അവകാശം നിലച്ചു. മേയർക്കു ചിന്ത ആരംഭിച്ചു. തന്റെ പകരം നിരപരാധിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ തണ്ടുവലിശ്ശിക്ഷാ സ്ഥലത്തെ ഇരിമ്പു പട്ടകളിലേയ്ക്കു കഴുത്തു നീട്ടിക്കൊടുക്കേണമോ? മെത്രാൻ അയാ ളിൽ കൊളുത്തിയ തിരി വേണമെങ്കിൽ കെടുത്താം; അല്ലെങ്കിൽ ആളിക്കത്തിക്കാം. വേണമെങ്കിൽ

പോകാതെ കഴിപ്പാൻ കാരണമുണ്ട്. അഗതിയായി മരിച്ച ഒരു തൊഴിലാളിസ്ത്രീയുടെ അനാഥയായ ബാലികയെ—ആ തൊഴിലാളിസ്ത്രീ സ്വന്തം പല്ലും തലമുടിയും വിററിരിക്കുന്ന ഈ കുട്ടിക്കുവേണ്ടി—അപകടകരമായ ഒരവസ്ഥാവിശേഷത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോരാൻ, ആ സ്ത്രീയുടെ മരണ സമയത്തു ചെയ്ത ഒരു പ്രതിജ്ഞമൂലം അയാാം ധാർമ്മികമായി ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. ഇതു പയോഗപ്പെടുത്താമോ? തലയോട്ടിനുള്ളിൽ നടന്ന ആ കൊടുംകാററിനെപ്പററി യൂഗോ ഒരദ്ധ്യായം തന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കവിയുടെ കല്പനാ വൈഭവം കാണണമെന്നുള്ളവർ, ധർമ്മാസക്തിയും ജീവിതാശയും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഈ വടംവലി യിലേയ്ക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കേണ്ടതാണ്. ഒടുവിൽ അയാാം ആറായിലേയ്ക്ക്, ഒരായിരം യാത്രാവി ഘ്നങ്ങളെ കയറിക്കടന്നിട്ടും പോയി. അവിടെവച്ചു നിരപരാധിയായ ആ മനുഷ്യനെ വിട്ടുവിക്ക ത്തക്കവണ്ണം കേസ്സിൽ പങ്കെടുത്തശേഷം, സൂത്രത്തിൽ ഊരിപ്പോന്നു കാട്ടിൻപുറങ്ങളിലൂടെ ആ അനാഥ പ്പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തെത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ സ്ഥിതിയോ? വാട്ടർ ലൂവിലെ പെൻഷൻ പററിയ സാർജ്ജൻറുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്ന പേരിൽ നടക്കുന്നവനും യഥാർത്ഥത്തിൽ സമരഭൂമിയിലെ ശവങ്ങളിൽനിന്ന് ആഭരണങ്ങാം മോഷ്ടിച്ചെടുത്തു പണക്കാരനായവനുമായ മൂരാച്ചിക്കള്ളൻ തെനാർദിയെരുടെ കയ്യിൽനിന്നു പാടുപെട്ട് ആ പെൺകുട്ടിയെ വേർപെടുത്തിയതോടുകൂടി ഴാങ് വാൽഴാങിന് മറെറാരു ജീവിതം ആരംഭിച്ചു.

ഒരു കൊച്ചു മനുഷ്യാത്മാവിൻെറ ചുമതല അയാളിൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ രണ്ടാത്മാ ക്കാംക്കുവേണ്ടി യുദ്ധം വെട്ടേണ്ട ഘട്ടമായി. അയാാം പലവട്ടം നായാടപ്പെട്ടും പല ഭയങ്കര സംഭവ ങ്ങളെ കയറിക്കടന്നും ഒടുവിൽ ആ കുട്ടിയോടുകൂടി നിവൃത്തിയുള്ളേടത്തോളം ഏകാന്തതയിലേയ്ക്കു പിൻ വലിഞ്ഞു. ഇതേവരെ ഒരു മരുഭൂമിയായിക്കിടന്നിരുന്ന ആ ജീവിതത്തെ കൊസത്തിൻെറ ആഗമനം കൊച്ചലകളാൽ കളിപ്പിച്ചുപോന്നു. ദിവസങ്ങാം നീങ്ങി. അയാളുടെ മുഖത്തു് രക്തപ്രസരം കുറഞ്ഞു. അവളുടെ കവിളുകളിൽ യൗവനത്തുടിപ്പു വർദ്ധിച്ചു. ആ തുടുപ്പിനാൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആകൃഷ്ട നാവുകയും ചെയ്തു. തൻെറമേൽ ഒരിച്ച വന്നിരുന്നാൽ അതു് അയൽപക്കത്തുള്ള ഇന്നസ്ത്രീയുടെമേൽ നിന്നു വന്നതാണെന്നു മണത്തറിയത്തക്കവണ്ണം വിഷയലമ്പടനായിരുന്ന ഒരു നാടുവാഴിപ്രഭുവിൻെറ ദൌഹിത്രനും, വാട്ടർലൂയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത ഒരു ധീരഭടൻെറ പുത്രനും, റൂസോവും, വോാംട്ടയറുംകൂടി കൊളുത്തിവിട്ട ആശയത്താൽ പ്രചോദിതനും, തന്മൂലം ഫ്രഞ്ചു വിപ്ളവത്തിലെ ഒരംഗവുമായി ത്തീർന്ന മരിയൂസ് എന്ന യുവാവായിരുന്നു ആ പെൺകിടാവിൻെറ കാമുകൻ. രണ്ടുപേരുംകൂടി അനുരാഗത്തിലേയ്ക്കു തലകുത്തി വീണുവെന്നു പറയണം, അയാാം നാടുവാഴി പ്രഭുത്വത്തിൻെറയും കീർത്തിമുദ്രകളുടെയും പാരമ്പര്യത്തോടുകൂടിയവൻ; അവളോ? (നോവലിൽ കഥാനായിക എന്നൊന്നു കൂടിയേ കഴിയൂ എങ്കിൽ ഇവാംക്കാ പേരിട്ടോളൂ എന്നൊരു നിലയാണ് യൂഗോവിന്).

പാരീസിൽ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു നടന്ന നാലു പെൺകിടാങ്ങളും നാലു യുവാക്കളുംകൂടി ഒരു ദിവസം ഹോട്ടലുകളിൽ കയറി കുടിക്കുകയും ആപ്പിാംവെച്ച അടതിന്നു രസിക്കുകയും, ഉല്ലാസമായി ചുററിയടി ക്കുകയും ചെയ്യതിനിടയിൽ അവരിലൊരുത്തിക്കുണ്ടായിത്തീർന്ന ഒരു സന്തതി, സമുദായത്തിൻെറ രണ്ടററങ്ങളുംകൂടി മേൽവിലാസം പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കാതെ, കൂടിപ്പിണയുന്നു. ഇതു നോക്കി നിൽക്കുന്ന ആ വളർത്തച്ഛനോ? ജീവിതത്തിലെ ഏകസുഖമായ ആ പുത്രിയെ തട്ടിയെടുക്കാൻ വന്ന വനെന്ന നിലയിൽ ആ ജാമാതാവിനോടു് അയാാംക്കു വെറുപ്പാണ്; മകാംക്കുവേണ്ടി അയാളെ ഇഷ്ടവുമാണ്. ഈ മനോവൃത്തിയെപ്പററി യൂഗോ വളരെ വിസ്തരിക്കുന്നുണ്ട്. സംഭവങ്ങളുടെ വികാസത്തിൽ ആ യുവാവു് ഫ്രഞ്ചുവിപ്ളവത്തിലെ ഒരു വഴിക്കോട്ടയുദ്ധത്തിൽ ചെന്നുചാടുന്നു. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ളവം—അതിനെപ്പററി പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ യൂഗോവിൻെറ ആവേശം അതിരുവരമ്പു കളെ മാനിക്കാൻകൂടി കൂട്ടാക്കില്ല. പുതിയ പുരുഷാന്തരത്തിൻെറ തിരിക്കുററിയായി അദ്ദേഹം കണ ക്കാക്കുന്ന അതിനെപ്പററി അദ്ധ്യായക്കണക്കിലെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അതിനെ മനുഷ്യത്വ ത്തിൻെറ ഈററുനോവെന്നു വിളിക്കുന്നു; പാവങ്ങളുടെ പ്രഭാതമെന്നും. അവിടെവെച്ചു തെണ്ടിച്ചെക്ക ന്മാർ എത്രമേൽ സേവനോന്മുഖരും, ധീരോദാത്തരുമാകുന്നുവെന്നും, ചെറുമിപ്പെൺകിടാങ്ങാം മനുഷ്യ സ്നേഹത്തിൻെറ മഹത്വത്തെ എങ്ങിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നും യൂഗോ വിചിത്രവും വിമോഹന വുമായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്t ആ ഗവ്രോഷ്കുട്ടിയും എപ്പോണൈനും—ആ ആങ്ങളയും പെങ്ങളും—ഉറക്കത്തിലും മറക്കാത്ത രണ്ടു ചിത്രങ്ങളാണ്. തൻെറ കൊത്തിയില്ലാത്ത തോക്കുമായി ചീറിപ്പാ യുന്ന വെടിയുണ്ടകളുടെ ഇടയിലൂടെ ഓടിനടന്നു് വിപ്ലവകാരികളെ സഹായിച്ചുപോന്ന ഗവ്രോഷ്,

പീരങ്കിയുണ്ടകൾക്കെതിരെ പാട്ടുപാടിക്കൊടുക്കുന്ന കൂസലില്ലാത്ത ആ തെണ്ടിച്ചെക്കൻ, വെടിയുണ്ട യേററു മരിച്ചുവീണുവെന്നു വായിക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നൊരു നീററൽ പുറപ്പെടും; ആ നീററലിന്നിടയിലും അവൻെറ അവസാനത്തെ പാട്ടിൻെറ ഈ പല്ലവി കേൾക്കാം:

''എന്നുടെ മൂക്കോവു ചാലിൽ—അതു
വോൾട്ടയർതന്നപരാധം.''

താൻ സൃഷ്ടിച്ച ആ ഒരു കഥാപാത്രത്തിൽ യൂഗോതന്നെ അല്പം മുഗ്ദ്ധനായിട്ടില്ലേ എന്നെനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ട്; അതല്ലേ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, ആ ആത്മാവു് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു പറന്നുവെന്നെഴുതാൻ?

ആ കൊച്ചുമിടുക്കൻെറ പെങ്ങളായ എപ്പോണൈനാകട്ടേ, നിഗൂഢവും നിഷ്കളങ്കവുമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിൻെറ ഒരുത്തമ മാതൃകയാണ്. മരിയുസ്സിനെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചുപോന്ന ആ പെൺകുട്ടി, അയാളുടെ നേർക്കു് വരുന്ന ഒരു വെടിയുണ്ടയ്ക്കു തുളച്ചുകയറാൻ തൻെറ മാറ് കാട്ടിക്കൊടുത്തു മരിക്കാൻ പോവുമ്പോൾ ''മരിയൂസ്, ഞാൻ മരിച്ചാൽ നിങ്ങൾ എൻെറ നെററിമേൽ ഒന്നു ചുംബിക്കണം: അതു നിങ്ങളുടെ പ്രേമഭാജനത്തോടു ചെയ്യുന്ന തെററാവില്ലല്ലോ'' എന്നർത്ഥത്തിൽ പറയുന്ന ആ വാക്കുകൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നമുക്കു് എന്തൊക്കെയോ ആലോചിച്ചു കുറേനേരം ഇരിക്കാതെ വയ്യ. ആ തെണ്ടികളിൽനിന്നു ധീരോദാത്തവും സ്നേഹസമ്പന്നവുമായ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളെ പൊക്കിക്കാണിക്കുന്നതിൽ യൂഗോ തികച്ചും ശ്രദ്ധവെച്ചിരിക്കയാണ്—തേച്ചു മിനുക്കാതെ തന്നെ ആ കല്ലുകൾ എത്രമേൽ കാന്തിയും മൂല്യവും വാച്ചവയാണ്! ഇരുട്ടിൽക്കിടക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിലേയ്ക്കു സഹാനുഭൂതിയെങ്കിലും വിതച്ചുകൊടുക്കു, നിങ്ങൾക്കു് പരിശുദ്ധമായ സ്നേഹവും, സേവനവും തന്നെ കൊയ്തെടുക്കാം—കമ്പോടുകമ്പു് ഇതു് പറഞ്ഞുറപ്പിക്കാനാണ് യൂഗോ യത്നിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതു്.

വിപ്ലവസംഘത്തിലെ ആ ധീരയുവാക്കൾ ഓരോരുത്തരും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വന്നുനിൽക്കുന്ന പോലെ തോന്നും. ചുകന്ന കൺപോളകളോടുകൂടിയ ആ അൻഷോൽരായ്ക്കു് ഒരൊററ കുററമാണ് യൂഗോ കണ്ടെത്തിയതു്— അവസാനത്തെ വെടിയുണ്ട അയാളെ കൊന്നപ്പോൾ തലയല്പം താണുപോയി ! പീരങ്കിയ്ക്കു നേരെ ഫലിതം തുറന്നുവിടുന്ന ആകർഫെരാക്കു്, സംഭവങ്ങളെ ഒരൊററയടിയ്ക്കു തീർക്കാതെ എച്ചുകൂട്ടിത്തുന്നുന്നതിൽ ഈശ്വരനോടു് ശുണ്ഠിയെടുക്കുന്നവനും, അതീവ ശാന്തനും ധീരനുമായ ഗ്രന്തേർ, നീലമരിച്ചെടി വളർത്തിക്കഴിഞ്ഞുപോന്ന ആ ധീരവൃദ്ധൻ മോസ്യുമബെ— ഇവരോരോരുത്തരും ഉന്തിത്തള്ളി നമ്മുടെ മുമ്പിലെത്തും. ഇവരെല്ലാംകൂടി ആ തീക്കുടുക്കയ്ക്കു തിരിവെച്ചു; അതു് പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. പതിന്നാലാമൻ ലൂയിയുടെ കിരീടം വിറയ്ക്കാനും തുടങ്ങി. ആ വഴിക്കോട്ടയുദ്ധത്തിൽ വെച്ചു മിക്ക ധീരന്മാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. മരിയൂസാകട്ടെ ആകെ മുറിപ്പെട്ടു വീണു. അവരുടെയിടയിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ''തോക്കുകൊണ്ടുപകാരം ചെയ്യുന്ന'' ഴാങ്വൽഴാങ്. അവിടെ വച്ചു് ആമരണശത്രു വായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഇൻസ്പെക്ടർ ഴാവെറുടെ ജീവൻ തൻെറ കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ അയാളെ നിർബാധം മോചിപ്പിച്ചു് ഒരു മഹാൻെറ പ്രതികാരം അയാൾ നിറവേററി. ഈ ഉപകാരം ചെയ്യൽ ഴാവെറിനെ അപകടത്തിലാക്കി. നിയമസമാധാനപാലനങ്ങളല്ലാത്ത എന്തോ മഹത്തായ ചിലതു കൂടി ഈ ജീവിതത്തിലുണ്ടെന്നു നടാടെ അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അതു മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം വിശാലമല്ലാത്ത ആത്മാവിൻെറ പുകച്ചിൽ സഹിക്കവയ്യാതെ അതിനെ അയാൾ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിക്കൊന്നു. ഴാങ്വൽഴാങാകട്ടേ, താൻ അത്രയൊന്നും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ആ ഭാവിജാമാതാവിനെ തൂക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു്, മനുഷ്യത്വം ക്ഷുദ്രരൂപത്തിൽ തുടിക്കുന്ന ഫ്രാൻസിൻെറ കടൽമാലകളിലൂടെ— ഓവുചാലുകളിലൂടെ — അത്യപകടകരങ്ങളായ സന്ധിവിശേഷങ്ങളെ പിന്നിട്ടു മുത്തച്ഛൻെറ അടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നാക്കുന്നു. അവിടെ നിന്നു കഥ ഉപസംഹാരത്തിലേക്കിറങ്ങുകയായി.

മരിയൂസിൻെറ വ്രണങ്ങൾ ഉണങ്ങിവന്നു. ഴാങ്വൽഴാങിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ പുതിയ വ്രണം വായ് പൊളിച്ചു. എൻെറ എന്നു പറയാൻ മറെറാന്നുമില്ലാത്ത ആ വൃദ്ധനു തൻെറ പുത്രിയെ വിട്ടുപിരികയെന്നു വിചാരിയ്ക്കാൻ വയ്യായിരുന്നു. എന്നിട്ടും, അയാൾ വിവാഹത്തിനനുകൂലിച്ചു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു, ദമ്പതികൾ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ കൂടി. താമസിയാതെ ആ തടവുപുള്ളിയ്ക്കു് അവരിൽ നിന്നു കലേണ്ടിയും വന്നു. അയാൾ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന ഏകാന്തതയിൽ കൊസത്തിൻെറ കുട്ടിക്കാലത്തെ ഉടുപ്പുകളെ ചേർത്തു വച്ചു് അതിന്മേൽ മുഖം കുത്തിവീണ് പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മെത്രാൻ സമ്മാനിച്ച ആ വെള്ളിമെഴുകുതിരിക്കാലുകൾ അടുപ്പുതിണ്ണമേലിരുന്നു മന്ദസ്മിതം തൂകി— മനുഷ്യവിദ്വേഷിയാക്കി ഭരണകൂടം പുറംതള്ളിയ ആ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യസ്നേഹത്തെ ചൊല്ലി; പൊട്ടിക്കരയുന്നതു്

കണ്ടിട്ടാവണം. അതയാടക്ക താങ്ങാവുന്നതിലധികമായിരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിലുണ്ടായ പ്രതിരോധ ങ്ങളോട് മല്ലിട്ടുപോന്ന ആ വൃദ്ധൻ അമ്പെ ഇടിഞ്ഞുപോയി; മരണത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുകുകയായി. ഒടുവിൽ ആ മകളുടെയും ഭർത്താവിൻെറയും മുമ്പിൽ വച്ച്, മെത്രാൻ കൊടുത്ത മെഴുകുതിരിക്കാലുകളെ അവർക്കു സമ്മാനിച്ചതിനു ശേഷം, ശാന്തമായി മരിച്ചു.

ഞാൻ ഈ കഥ ഇത്രയുംപറഞ്ഞതു് ആ മഹാഗ്രന്ഥത്തോട് ചെയ്യൊരപരാധമാവാം. എന്നല്ല, അതു് കഥ വായിച്ചു രസിയ്ക്കാൻ മാത്രം നോവൽ കയ്യിലെടുക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകമല്ലതാനും. ഫ്രാൻസിൽ നിന്നു മനുഷ്യലോകത്തിനു മുഴുവനമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാഭാരതമാണതു്. ഹിമാ ലയസന്നിഭമായ പ്രതിഭയും, ഇടിമിന്നൽ പോലെ പ്രസരിക്കുന്ന നിരീക്ഷണനിപുണതയുമുള്ള ഒരു മഹാൻ മനുഷ്യത്വത്തെപ്പററി പൊതുവേയും താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെപ്പററി സവിശേഷ മായും പറയാനുള്ളതു സമസ്തവും ഒരു നോവലിൻെറ രീതിയിലങ്ങു പറഞ്ഞുവെച്ചതാണു് ആ പുസ്തകം.

പത്തൊമ്പതാംനൂററാണ്ടു മനുഷ്യസമുദായത്തിൻെറ തന്നെ ഒരു വഴിത്തിരിവാണെന്നു പറയണം; പ്രത്യേ കിച്ചു യൂറോപ്പിൽ. അന്നേവരെയുണ്ടായിരുന്ന ചിന്തകൾ അപ്പടി മാററിക്കുശക്കപ്പെട്ടു. അഞ്ചുശത മാനം മനുഷ്യൻെറ സുഖത്തിനുവേണ്ടി തൊണ്ണൂററഞ്ചുശതമാനം മനുഷ്യരും നരകിക്കണമെന്നതിൽ കാര്യ മായെന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്ന ബോധം പടർന്നുപിടിക്കുകയായിരുന്നു. അത്തരത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ വിങ്ങിവീർത്തു നിന്നിരുന്ന കുരു ആദ്യം പൊട്ടിച്ചതു് ഫ്രാൻസിലാണു്— ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം. അതാ കട്ടേ, അവിടത്തെ ജീവിതത്തിൻെറ മുഖഭാവം തന്നെ അമ്പേ മാററി. സ്വാഭാവികമായി സാഹിത്യ ത്തിലും അതിൻെറ അല അടിച്ചു. പ്രതിപാദ്യത്തിലുമധികം പ്രതിപാദനത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പി ച്ചിരുന്ന പർണ്ണാസിയൻ കവിതകൾക്കെതിരേ, ജീവിതത്തെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടും, ക്രാന്ത ദർശിതയോടും കൂടി നോക്കിക്കാണാൻ കഴിയുന്ന കലാകാരന്മാർ പൊന്തിവന്നു. യാഥാർത്ഥ്യബോധ ത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞ ഫ്രാൻസ് ആധുനികവിശ്വസാഹിത്യത്തിൻെറ ഈററില്ലവുമായി. ശാസ്ത്രത്തി ൻെറയും ചരിത്രത്തിൻെറയും ഗതിക്കു നേരെ പുറംതിരിഞ്ഞു നിൽക്കാതെ അവയെ ഉററുനോക്കി കലാ സൃഷ്ടി ചെയ്തിരുന്ന ആ കവികളുടെ മുൻ പന്തിയിൽ യൂഗോവിനെക്കാണാം. പക്ഷേ, അവരിൽ തൊട്ടു കഴിഞ്ഞതലമുറയുടെ സ്വാധീനത കുറേശ്ശേയുണ്ടു്. യൂഗോവിൻെറ കൃതികളിൽ തന്നെ ചിലേ ടങ്ങൾ അതിശയോക്തിപ്രധാനങ്ങളായി കാണുന്നതിനുള്ള കാരണം ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

പക്ഷേ, കലാവിദ്യയുടെ ചേർപ്പും ചിന്തേരുംകൊണ്ടു് അതു് അറിയാതെ പോവുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിലെ ഫ്രാൻസിൻെറ സവിശേഷതയായ റൊമാൻറിക് രീതിയിലൂടെ ജീവിതത്തിൻെറ വേദ നകളെയും കൊടുങ്കാററുകളേയും അദ്ദേഹം ചിത്രപ്പെടുത്തി. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിൽ ഇടപെടുകയും തന്മൂലം നാടുകടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്ത ആ വിശാലാശയനായ വിപ്ലവകാരി അങ്ങിനെയല്ലാതാവുകവയ്യല്ലോ.

ഫ്രാൻസിലടിച്ച ഈ കാററു്, ഇരുപത്തഞ്ചു് നാഴിക മാത്രം അകലമുള്ള ഇംഗ്ലീഷ്ചാനൽ കടന്നു ബ്രിട്ടനിലെത്തുവാൻ പിന്നെയും മുപ്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾ കഴിയേണ്ടി വന്നു. ഡിക്കൻസിലൂടെ അതൊരു തേങ്ങലിൻെറ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തോമസ്ഹാർഡിയുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കെ ത്തുവാൻ തികച്ചും ഒരു പുരുഷായുസ്സു തന്നെ കഴിയണം. ഫ്രാൻസിലാകട്ടെ അതു് ബൽസാക്കിലൂടെയും, ഫ്ളാബർട്ടിലൂടെയും ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുകയായിരുന്നു. റഷ്യയിൽ ടോൾസ്റ്റോയിയും ഡോസ്റ്റോവ്സ്ക്കിയും ആ വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ആ അല കൃത്രിമമായ രാജ്യാതിർത്തികളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസരിച്ചു.

യൂഗോവിൻെറ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല പങ്ക് അദ്ദേഹത്തിനു നേരിട്ടു പരിചയമുള്ളവർ തന്നെയാ ണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'കണ്ട കാര്യങ്ങൾ' (Things Seen) എന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുടെ ശേഖരം പറയുന്നു: ഇപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ജീവിതത്തിൻെറ പുറംതോടുകളെ മാത്രമെ കാണൂ എന്നർത്ഥ മാക്കരുതു്. നേരെ മറിച്ചാണു്; യൂഗോ ഒരാളെ കണ്ടാൽ അയാളുടെ തൊങ്ങലുടുപ്പിലോ കുറും കുപ്പായത്തിലോ കടന്നു പിടികൂടുന്നു. അവിടെ നിന്നു് അടരടരായി അഴിച്ചുമാററി അയാളുടെ ഹൃദയ ത്തിൻെറ ആഴത്തിലുമാഴത്തിൽ ചെന്നു് അവിടെക്കാണുന്ന നേർത്ത വികാരങ്ങളെപ്പോലും തെളിയിച്ചു കാട്ടി മനുഷ്യത്വവും സംസ്കാരവും ഏതു തരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു് തിട്ടപ്പെടുത്തും. മനുഷ്യ ഹൃദയത്തിൻെറ നൂലാമാലയായ വശങ്ങളെ ചേർത്തെടുക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തെന്നില്ലാത്തൊ രുത്സാഹമാണു്. ഇത്രയും ഉത്സാഹം പിന്നെ ഡോസ്റ്റോവ്സ്ക്കിയിൽ കാണാം. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ദീനംപിടിച്ച ഹൃദയങ്ങളെ വിദഗ്ദ്ധമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയല്ലാതെ, ചികിത്സയ്ക്കുതകുന്ന ഒരു

പുതിയ നിഗമനം കൈക്കൊള്ളാൻ വെമ്പാറില്ല. യൂഗോ ഒരു കുതിരയെ സൃഷ്ടിച്ചാൽ അതിനെ സവാരിയ്ക്കുപയോഗപ്പെടുത്തും.

ദാരിദ്ര്യത്തിലൂടെയും ദുരിതങ്ങളിലൂടെയും വിപ്ലവങ്ങളിലൂടെയും ഭരണപരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും കടന്നു പോരുന്ന ഈ കഥയുടെ — അതു് മനുഷ്യാത്മാവിനെ നീററിയെടുത്ത ചൂളയാണു് — സവിശേഷപരിസമാപ്തി കാണുമ്പോൾ യൂഗോ പറയാനാഗ്രഹിച്ചതു് ഇതാണെന്നു തോന്നുന്നു:

സ്നേഹിക്കപ്പെടുക എന്നതാണു് ജീവിതത്തിലെ പരമോൽകൃഷ്ട സുഖം, അതു നേടണമെങ്കിലോ സ്നേഹിയ്ക്കുക എന്ന തീവ്രതപസ്സനുഷ്ഠിച്ചേ കഴിയൂ. 'ഞാൻ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നു'വെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ പറയാറുള്ള നാം അതിനുവേണ്ട വേദനയും ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ തയ്യാറായിട്ടുണ്ടോ ? ഹൃദയത്തിന്റെ ആ തീച്ചൂളയിലേയ്ക്കു വിറകിട്ടുകൊടുക്കാൻ ധീരത നേടിയിട്ടുണ്ടോ ?

'പാവങ്ങൾ' ഫ്രാൻസിൽ കുറെ ബഹളമുണ്ടാക്കിയ പുസ്തകമാണു്. അതിന്റെ പരിഭാഷ മലയാളത്തിലും ബഹളങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ലാ ഉണ്ടാക്കിയതു്. അവിടെ ആശയത്തെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു; ഇവിടെ ഭാഷാപക്ഷത്തുനിന്നായിരുന്നു എതിർപ്പധികവും. അവ രണ്ടിടത്തുമുള്ള വളർച്ചയുടെ വ്യത്യാസം കാണിക്കുന്നുണ്ടുതാനും.

മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാലത്തിനുമുമ്പെത്തിയ ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു അതു്. കരികണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നിലങ്ങളിലേയ്ക്കു് അത്രയും മൂപ്പുള്ള വിത്തുകൾ വാരിവിതച്ചതുകൊണ്ടു് പിന്നീടു് പല തിമിർത്ത വർഷങ്ങൾ കഴിയേണ്ടി വന്നു അതിന്നു് ആശയപക്ഷത്തുനിന്നൊന്നു മുളയെടുക്കാൻ. പാവങ്ങൾ പുറത്തുവന്ന കാലത്തു് അജീർണ്ണക്കാരായ നമ്മുടെ പണ്ഡിതന്മാർ ശൈലീഭംഗത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു വാട്ടർലൂ യുദ്ധം തന്നെ നടത്തിക്കളഞ്ഞു. ഒരു നൂറു കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു അവരുടെ വാദങ്ങൾ പൊള്ളയാണെന്നതിനു് (ഈ വാചകം അന്നൊരു ശൈലീഭംഗമാണു്). അതിന്റെ നേർക്കെല്ലാം അവർ ചെവിയടച്ചുപിടിച്ചുനിന്നു. കൊച്ചു കിരീടങ്ങളും കസവുതലപ്പാവുകളും കൂടി ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങളുടെ തട്ടകത്തുനിന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന നിർവ്വികാരങ്ങളായ ചില സാധനങ്ങളെ എടുത്തു മടിയിൽ വച്ചു് 'ഓമനേ' എന്നു ലാളിച്ചുപോന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അങ്ങിനൊയൊക്കെ സംഭവിച്ചതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഇതിവിടെ എടുത്തു പറയാൻ കാരണം പല വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇന്നും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വിഭാഗക്കാർ ഇതിനെ എതിർത്തുപോരുന്നുണ്ടെന്നതുകൊണ്ടാണു്. അക്ഷരം പ്രതി തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അത്രയും നന്നെന്നു പഞ്ഞ ടാഗ്ഗൂർ കുറച്ചേറേ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു നന്നു്. ഒരു കവിയുടെ വിചാരസമ്പ്രദായത്തെ എടുത്തു കാട്ടുന്ന വാക്യഘടനകളും ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങളും — വിചാരത്തിനനുസരിച്ചാണല്ലോ ഭാഷ — വെട്ടിക്കുറച്ചു വ്യാകരണപ്പുസ്തകത്തിൽനിന്നു ചാടിപ്പോന്ന നിർജ്ജീവവാക്യങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് ആ കലാകാരനോടു് ചെയ്യുന്ന കവിഞ്ഞ ധിക്കാരമാണെന്നു് ടാഗോർ ഓർത്തിരിക്കും. ഈ പ്രവൃത്തി ഒരാനക്കാരനെ ആട്ടിടയനായും, രാജധാനിയെ പത്തായപ്പുരയാക്കിയും ചുരുക്കിക്കളയും. അങ്ങിനെ കഥാപാത്രങ്ങളും രംഗങ്ങളും കൂടി രൂപപ്പെടുത്തുന്ന കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവിലോളം ചെന്നെത്തുന്നു ആ ക്ഷതം.

ഏതായാലും പാവങ്ങൾക്കു മുമ്പും പിമ്പും ഉള്ള മലയാള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെടുത്തു് അവധാനപൂർവ്വം പഠിച്ചു നോക്കുന്ന ഒരാൾക്കു വളരെ ക്ലേശിക്കാതെ മനസ്സിലാവും, ആ പുസ്തകം എത്രമേൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു്. പലതുകൊണ്ടും ആ പുസ്തകം ഒരു കൂററൻ നാഴികക്കല്ലാണു്.

ഇതിഹാസ കലാചലങ്ങളിൽ വെച്ച് മഹാമേരുവായ മഹാഭാരതം നമുക്കിന്നെന്തായിരിക്കുന്നുവോ, അതായിരിക്കും വരാനിരിക്കുന്ന യുഗങ്ങളിൽ, റഷ്യക്കാർക്ക്, ഡോൺ – ഇതിഹാസമെന്ന പേർപെററ നോവൽ. മഹാഭാരതം വ്യാസനെന്ന ഏകപുരുഷനാൽ നിർമ്മിതമോ എന്ന വിഷയം ഇന്നും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഡോൺ നോവലുകളുടെ യഥാർത്ഥ നിർമ്മാതാവ് ആര് എന്ന അന്വേഷണം ആ ഇതിഹാസത്തിൻെറ മൂല്യത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. അതു് ആരായാലും നമുക്കൊരു പോലെ. ഷോളോഖോവ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടാലും മറെറന്തെങ്കിലും പേരിൽ വിഖ്യാതനായാലും, ഗ്രന്ഥകർത്താവ് കൃതിയെ ഭൂഷിതമാക്കുന്നില്ല. കൃതി കർത്താവിനെ ഭൂഷിതനാക്കുന്നു. മഹാഭാരതത്തിലൂടെയാണ് നാം വ്യാസനെ അറിയുന്നതു്

എന്തൊരസാധാരണ സാദൃശ്യമാണ് ഈ രണ്ടു് ഇതിഹാസങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ! മനുഷ്യൻെറ നന്മയുടെ ഔന്നത്യവും തിന്മയുടെ അഗാധതയും സമ്മേളിപ്പിക്കുന്നതിൽ; മഹത്വത്തിൻെറ കൊടുമുടിയും നീചതയുടെ ആഴക്കയവും ഒന്നിച്ചുചേർക്കുന്നതിൽ; ജീവിതത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാവങ്ങളുടേയും ആവിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെ നമ്മെത്തന്നെ കൂടുതൽ നന്നായി കാട്ടിത്തരുന്നതിൽ; നേട്ടങ്ങളുടേയും കോട്ടങ്ങളുടേയും മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന അധ്യാത്മവിദ്യാലയത്തെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിൽ; മഴമുകിലിൽ വീഴുന്ന സൂര്യപ്രകാശം ഉളവാക്കുന്ന മഴവില്ലിൻെറ സൗന്ദര്യംപോലെ കണ്ണീരിൽ വീഴുന്ന ജീവിതസത്യംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ശബളാഭമായ ജീവിതസൗന്ദര്യത്തെ ശശ്വൽകരിച്ചു നൽകുന്നതിൽ; ജീവിതത്തിൻെറ ദുഃഖപൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള പരമമായ അറിവിൻെറ ഏകാന്താഭയശാന്തിഭൂവിലേയ്ക്കു് നമ്മെ ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നതിൽ – എല്ലാം ഈ രണ്ടുകൃതികളും സമാനധർമ്മങ്ങളാണ്. ഐതിഹാസിക ഭാവന തൻെറ കഥാബീജത്തിന്മേൽ വേണ്ടിടത്തോളം കാലം പൊരുന്നയിരുന്നു വിരിയിച്ചെടുക്കുന്ന സുകൃതി സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു ചിറകുവിരുത്തിപ്പറന്നു പോകയും അമൃതം കൊണ്ടുവന്നു തൻെറ ജനയിത്രിക്ക് കാലഘട്ടത്തോടുള്ള പാരതന്ത്ര്യം വിടുർത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്, ജീവിതത്തെ ഒരു നിലയ്ക്കാത്ത ഓട്ടപ്പന്തയമാക്കിത്തീർത്ത ഈ നൂററാണ്ടിലും സാധ്യമാണെന്നു് ഡോൺനോവലുകളുടെ കർത്താവു് തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഡോൺനദിയുടെ തീരങ്ങളിലുടനീളം വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരു വിപുലജനവർഗ്ഗമായ കൊസ്സാക്കുകളുടെ ദുരന്തമാണ് ഈ നോവലുകളിൽ പ്രതിപാദ്യം. ഭാരതകഥയിലെന്നപോലെ ഇതിലും യുദ്ധം സഹോദരന്മാർ തമ്മിൽത്തന്നെ – ഒരേ കുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിലല്ല; ഓരേ രാഷ്ട്രമാതാവിൻെറ മക്കൾ തമ്മിൽ – ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ. ഭാരതകഥയും ഒരർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധമാണ്. ആധിപത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധം. രണ്ടിലും അന്തിമമായി വിജയിക്കുന്നതു് ഇല്ലാത്തവരുടെ വർഗ്ഗമാണ്. ഭാരതത്തിൽ ദുരന്തശോഭയുളവാക്കുന്നതു് വിജയത്തെ പരാജയത്തേക്കാൾ ദാരുണമാക്കിത്തീർത്ത പരിതഃസ്ഥിതിയാണ്. ഡോൺ നോവലുകളിലാകട്ടെ, ഉള്ളവരുടെ പക്ഷത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് അവർക്കുവേണ്ടി പൊരുതി നാശമടയുന്ന ഇല്ലാത്തവരുടെ ദാരുണപരിണാമമാണ് ദുരന്തബീജം. പ്രശാന്തമായ ഒരു സമൂഹജീവിതമായിരുന്നു കൊസ്സാക്കുകളുടേതു്. അമിതമായ സ്വത്തു കുട്ടിവയ്ക്കാനാഗ്രഹിച്ചവരും അതിൽ വിജയിച്ചവരും വളരെക്കുറച്ചേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഭൂരിപക്ഷത്തിനു് വിപ്ലവംവന്നാൽ തങ്ങളുടെ കാലുകളിലെ കാണാച്ചങ്ങലകളൊഴികെ ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടാനില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും വിപ്ലവം പടിവാതിൽക്കലെത്തിയപ്പോൾ പൂവോടെ, പുഞ്ചിരിയോടെ, സ്വാഗതം ചെയ്യേണ്ടതിനു പകരം, തോക്കും വാളുമായി അവർ എതിരിട്ടു. അനവധിപേർ വിപ്ലവത്തിൻെറ ബലിപീഠത്തിൽ കുരുതികൊടുക്കപ്പെട്ടു. അവർ അതർഹിക്കുന്നവരല്ലെന്നു അവരെ അരിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിയവർക്കും അവർക്കുതന്നെയും അറിയാമായിരുന്നു. വേണ്ടുന്നകാലത്തു് വേണ്ടുംവിധം ചിന്തിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു് അതിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു നിൽക്കാമായിരുന്നു. അവരുടെ അത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട ഡോൺനദി കണ്ണീർകൊണ്ടു പുളിക്കുകയും ചോരകൊണ്ടു ചുവക്കുകയും ചെയ്യില്ലായിരുന്നു. ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നിട്ടും ആ ശോകപൂർണ്ണമായ അന്ത്യം ഒഴിവായില്ല. ഒഴിവാക്കാമായിരുന്നെന്നു തൽക്കാലത്തും പിൽക്കാലത്തും എല്ലാവർക്കും തോന്നലുളവാക്കിയ കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധവും ഒഴിവായില്ല. ''കൊല്ലാതെ കൊള്ളാഞ്ഞതെന്തവൻ തന്നെ നീ – കൊല്ലിക്കയത്രെ നിനക്കു രസമെടോ!'' എന്നു് ആ അനിവാര്യതയുടെ സകല ചുമതലയും ദുഃഖാന്ധയായ ഗാന്ധാരി കാരണ പൂരുഷനിൽ കെട്ടിവച്ചു. ഭവിതവ്യതയുടെ

അനിവാര്യതയോർത്തു് അദ്ദേഹം ചിരിച്ചതേയുള്ളു. അതുപോലെ ഈ നവേതിഹാസത്തിലെ ഒരുകഥാപാത്രവും ഉത്തരവാദിത്തം മുഴക്കെ മററൊരു കഥാപാത്രത്തിൽ കെട്ടിവെച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും കാരണപുരുഷനായ അദൃശ്യ കഥാപാത്രം ഇതിലുമുണ്ടു് – ധർമ്മക്ഷേത്രത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഏറ്റുമുട്ടലിനു് അനിവാര്യമായി കളമൊരുക്കുന്ന കാലഘട്ടം. ന്യൂനപക്ഷമായ മർദ്ദകജനവർഗ്ഗത്തിൻെറ സ്വേച്ഛാധിപത്യം, ഭൂരിപക്ഷമായ മർദ്ദിതവർഗ്ഗത്തിൻെറ ധർമ്മരോഷം പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ ആ ലാവാപ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ടു ചാമ്പലായിത്തീരുക എന്നതു് എന്നും എവിടെയും അനിവാര്യമായിരിക്കും – ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൻെറ തൊട്ടു പിറകെ അതാണു് റഷ്യയിൽ സംഭവിച്ചതു്. യുദ്ധകാലത്തുതന്നെ, പൊരുതുന്ന ഭൂരിപക്ഷം ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി: ആർക്കുവേണ്ടിയാണീയുദ്ധം? ഒരുപിടി സ്വേച്ഛാധിപതികളുടെ ചാവേർപ്പടയായി ജനകോടികൾ മണ്ണടിയുകയാണെന്ന സത്യം അവർ കണ്ടെത്തി. അതു ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ ലെനിനെപ്പോലുള്ള നേതാക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നതാണു് ബഹുജനമുന്നേററംകൊണ്ടുണ്ടായ വിജയത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലം. അങ്ങനെ ഒക്ടോബർവിപ്ലവം വന്നെങ്കിലും, 'എല്ലാം ഭദ്ര'മായിരുന്നില്ല. വർഗ്ഗവാസനകൾ മായ്ച്ചുകളയാവതല്ല, പുള്ളിപ്പുലിക്കു പുള്ളിയെന്നപോലെ – നിരുപാധികമായി കീഴടങ്ങുന്നവരല്ലല്ലോ സമ്പന്നവർഗ്ഗം. ''ആദ്യമുള്ളിൽനിന്നൊററിക്കൊടുത്താൾ ആർദ്രത ഞങ്ങളായുധംവെച്ചു'' എന്നു് മിഥ്യയായിപ്പോലും അവകാശപ്പെടാൻ സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിനു കഴിയുകയില്ല. അവർ, റഷ്യയിൽ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ആയുധം വെച്ചവരല്ല. ആയുധങ്ങളെടുത്തു് അടർക്കളത്തിലിറങ്ങിയവരാണു്. അവിടെവെച്ചു് പിടഞ്ഞു പൊരുതു മരിച്ചു. അവരുടെകൂടെ ജന്മായത്തമായും കർമ്മായത്തമായും എതിർചേരിയിൽ വർത്തിക്കേണ്ടവരായ കൊസ്സാക്കുകളിൽ ചിലരും പെട്ടുപോയി.

അക്കൂട്ടരിൽ 'പന്തലെയ്'' കുടുംബത്തെ കേന്ദ്രസ്ഥമാക്കി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഗ്രിഗറി പന്തലെയ്'' വിരലിന്നററത്തോളം വീരനും ധീരനുമാണു്. പക്ഷേ സമ്പത്തു കൂട്ടിവെച്ചവരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നില്ല. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു്, കാര്യങ്ങളുടെ കിടപ്പു മനസ്സിലാക്കിയ ഗ്രിഗറി ബോൾഷെവിക്കു് വിശ്വാസങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു; ബോൾഷെവിസത്തിനുവേണ്ടി പൊരുതുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും കൊസ്സാക്കുജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം, സ്വയംഭരണാവകാശം മുതലായ സങ്കല്പങ്ങൾ അയാൾക്കു് അരുമപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ സർവ്വാധിപത്യത്തിലടിയുറച്ച ബോൾഷെവിസത്തിൻെറ തോണിയിലും കൊസ്സാക്കുകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന സങ്കല്പത്തിൻെറ തോണിയിലും ഒരേകാലത്തു കാലൂന്നിയാൽ രണ്ടും രണ്ടുവഴിക്കു പായുമ്പോൾ, വള്ളത്തിൽനിന്നു വെള്ളത്തിലേയ്ക്കാണു് തൻെറ ഗതിയെന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമോ പരിശീലനമോ സഹജാവബോധമോ അന്തർദർശനമോ ഗ്രിഗറിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബോൾഷെവിസത്തിൻെറ ചേരിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ചെംപടയുടെ അംഗമായി പൊരുതുന്ന കാലത്തു് പോദ്‌ത്യോൽക്കോവ് എന്ന ഒരു ചെംപടനായകൻെറ അനുദാരമായ ശത്രുസംഹാരപ്രക്രിയയാണു്, സ്വതേ ചാഞ്ചാട്ടക്കാരനായിരുന്ന ഗ്രിഗറിയെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധനേതാക്കളുടെ വലയിലേക്കെത്തിച്ചതു്. ''കുളത്തിൽനിന്നു പോയാൽ വല; വലയിൽനിന്നു വിട്ടാൽ കുളം'' ഇതായിരുന്നു ഗ്രിഗറിയുടെ നില. കുറച്ചുകാലം ആഭ്യന്തരസമരക്കാരുടെകൂടെ നിന്നപ്പോൾ വലക്കണ്ണിയുടെ ബലവും വലിവും ഗ്രിഗറി മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ വലയിൽനിന്നു ചാടി രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കുളത്തിലെ പഴയകൂട്ടർ, അയാളെ വീണ്ടും വിശ്വസിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് പലപ്രാവശ്യം ആലോചിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ, അയാളെ വിശ്വാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ചെംപടയിലെ ഒരംഗം അയാളെ വകവരുത്താൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തു. ഇതു ഗ്രിഗറിയെ വീണ്ടും വലയിലേയ്ക്കോടിച്ചു. അവിടെക്കിടന്നു് കുറേക്കാലം നിരർത്ഥമായി പിടച്ചു. ചാവാതിരിക്കാൻവേണ്ടി കൊന്നുമുടിച്ചു. അത്രയ്ക്കത്രയ്ക്കു് ചെംപടയുടെ ശത്രുത്വം വർദ്ധിച്ചു. എല്ലാവഴികളും മുട്ടി. ആഭ്യന്തരയുദ്ധം ചെയ്യിച്ച ഉന്നതവർഗ്ഗത്തിൻെറ ഉന്നതപ്രതിനിധികൾ യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു് കപ്പൽകയറി രക്ഷപ്പെട്ടു. ചാവേർപ്പടയെന്നപോലെ പൊരുതവർക്കു് കപ്പലിൽ സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല. വഞ്ചനയുടെ രൂക്ഷമായ കയ്പ് ഗ്രിഗറിക്കു് ഒരിക്കൽക്കൂടി കടിച്ചിറക്കേണ്ടിവന്നു. വിവേകമുദിച്ചു. വീണ്ടും കുളത്തിലേയ്ക്കു് ആണ്ടു. പോളണ്ടുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ചെംപടയുടെ വിശ്വാസമാർജ്ജിക്കത്തക്കവണ്ണം കയ്മെയ് മറന്നു പൊരുതി. പഴയ പാപമൊക്കെ കഴുകിക്കളയാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ യത്നമായിരുന്നു അതു്. അതിന്നൊരു കമ്പസാരത്തിൻെറ മൂല്യം അധികാരികൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് ആഭ്യന്തര കലാപകാരികളുടെ തലകൾ അവിടവിടെ വീണ്ടും പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഇതു് ആദ്യത്തെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത പടയാളിത്തലവന്മാരെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കാനും കരുതൽ തടങ്ങലിനു വെയ്ക്കാനും ഗവർമ്മെണ്ടിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പൂർവ്വകർമ്മവിപാകം ഒരമ്പുപോലെ

വ്യക്തിയെ പിന്തുടരുന്നു! മർമ്മങ്ങളിൽത്തറച്ച് പരുക്കേല്പിക്കുന്നു! തൻെറ പശ്ചാത്താപം പ്രായശ്ചിത്തമായി ഗണിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും ഒന്നുകിൽ തലപോവുക, അല്ലെങ്കിൽ അനന്തമായ കാരാഗൃഹനരകത്തിലേയ്ക്കു വീഴുക എന്നതാണ് തൻെറ വിധിയെന്നും ഭയപ്പെട്ട ഗ്രിഗറി അറസ്റ്റുവരിക്കാൻ സന്നദ്ധനാകാതെ ഒളിച്ചോടി. ഏറെക്കാലം അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ വീണ്ടും സ്റ്റേററിൻെറ പ്രഖ്യാപിതശത്രുക്കളായ കൊള്ളസംഘങ്ങളിൽ ചെന്നു കുടുങ്ങി – കുളത്തിൽനിന്നു വയലിലേയ്ക്കുതന്നെ! നിർലക്ഷ്യമായി സമൂഹവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി അതിലും നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ, കാടുകേറി. എല്ലാംകഴിഞ്ഞ്, ഒടുവിൽ, സർവ്വസ്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനുശേഷം, ആയുധം വലിച്ചെറിഞ്ഞു വിധിക്കു കീഴടങ്ങി – ഈ നീണ്ട യുദ്ധത്തിനിടയ്ക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരോരോരുത്തരായി നഷ്ടപ്പെട്ടു ആദ്യത്തെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തുതന്നെ 'പിയോത്ര്' എന്ന ഏകസഹോദരൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അയാളെ കൊന്നതോ, തൻെറ ബാല്യകാലസുഹൃത്തായിരുന്ന മിഷാകോഷവോയി. കോഷവോയി സംശയാത്മാവായിരുന്നില്ല. ബോൾഷെവിസത്തിൻെറ തത്വങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. അതിൻെറ ശത്രുക്കളാരായിരുന്നാലും, പഴയ മമതാബന്ധങ്ങളുംമററും നോക്കാതെ, അവരുടെ നേരെ നിറതോക്കൊഴിക്കാൻ അയാൾ കരുത്താർജ്ജിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ പിയോത്രയെ ഓടിച്ചുപിടിച്ച് വെടിവെച്ചുകൊല്ലാനയാൾ മടിച്ചില്ല. അതുപോലെ ഗ്രിഗറിയുടെ ശ്വശുരപിതാവായ പടുവൃദ്ധനുവേണ്ടി, അയാളുടെ മതവിശ്വാസങ്ങളുടേയും പിന്തിരിപ്പത്തത്തിൻേറയും തൽഫലമായുള്ള സ്വാധീനശക്തിയുടേയും പേരിൽ ഒരുണ്ട ചെലവാക്കാനും കോഷവോയി അധീരനായില്ല. ഹതൻെറ പൗത്രനാകട്ടെ (ഗ്രിഗറിടെ അളിയൻ) അശ്വത്ഥാമാവിനെപ്പോലെ മിഷാകോഷവോയിയുടെ മാതാവിനേയും സഹോദരങ്ങളേയും കെട്ടിത്തൂക്കിയും വെട്ടിനുറുക്കിയും കൊന്നു. സമൂഹത്തിനും ഭരണകൂടത്തിനും വിരുദ്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയതിൻെറ പേരിൽ അയാളുടെ പിതാവിനെ ഭരണപ്രതിനിധികൾ നിഷ്ക്കരുണം വെടിവെച്ചു കൊന്നിരുന്നു. ഇപ്രകാരം തലങ്ങും വിലങ്ങും നടന്ന കൊടുംകൊലകൾ ഗ്രിഗറിയുടെ മനസ്സിനെയാണ് ഏററവുമധികം ഉലച്ചിരുന്നത്. മൂതനായ പിയോത്രയുടെ പത്നി മനസ്സിലാക്കിയത് ഇവാൻ എന്ന ബോൾഷെവിക്ക് കൊസ്സാക്കുയുവാവാണ് തൻെറ ഭർത്താവിനെ കൊന്നതെന്നത്രെ. ഗ്രിഗറി ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്ത് ഒരിക്കൽ ഇവാനുംപ്പെടെ ചെമ്പടയിലെ കുറച്ചുപേരെ തടവുകാരായിക്കിട്ടിയപ്പോൾ ഗ്രിഗറിയുടെ ഗ്രാമക്കാർ അവരെ കഠിനമായി മർദ്ദിച്ച് ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊന്നു. പിയോത്രയുടെ പത്നി ദാരിയയാണ് ഇവാനെ വെടിവെച്ചുകൊന്നത്. തടവുകാരെ തൻെറ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയെന്നുകേട്ടപ്പോൾ തൻെറ പഴയ സുഹൃത്തുക്കളായ മിഷയും ഇവാനും അക്കൂട്ടരിലുണ്ടെന്നു ഭയപ്പെട്ട് ഗ്രിഗറി ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കോടിയെത്തി; എതിർചേരിക്കാരാണെങ്കിലും അവരെ ആപത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി – പക്ഷേ ഇവാൻെറ കഥ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കവിഞ്ഞ ഹൃദയഭാരത്തോടെയാണ് ഗ്രിഗറി തിരിച്ചുപോയത്. മിഷ ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന ഒരാശ്വാസം മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു.

തൻെറ മാർഗ്ഗമേതെന്നു വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ബോൾഷെവിസത്തിലുറച്ചുനില്ക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. മിഷാകോഷവോയിയെപ്പോലെ വിശ്വാസദാർഢ്യത്തിൻെറ പേരിൽ മമതാബന്ധങ്ങളെ പുല്ലുപോലെ തള്ളിക്കളയാനുള്ള കരുത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൻെറ കാപഥത്തിലിറങ്ങാതിരിക്കാനും ഗ്രിഗറിക്കു കഴിഞ്ഞേനേ. പക്ഷേ! അയാൾക്ക് തൻെറ മാർഗ്ഗമേതെന്ന് നിശ്ചയിക്കാനും അതിലൂടെ ഉറച്ചു മുന്നേറാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രിഗറിയോടു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന തീവ്രസഹതാപം അയാളുടെ ദുരന്തച്ഛവിക്കു നിദർശനമാണ്.

ഗ്രിഗറിയാണ് നായകസ്ഥാനത്തു വർത്തിക്കുന്ന കഥാപാത്രമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടവരും അല്ലാത്തവരുമായ ഒട്ടേറെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വിപുലകഥകളും ഈ 'സാഗാ'യിലുണ്ട്. ഗ്രിഗറിയുടെ കുടുംബജീവിതംതന്നെ രണ്ടുതലത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നു. അക്സീനിയാതലം; നതാനിയാതലം — അക്സീനിയ പഴയ കാമുകി; നതാലിയ പത്നി. സ്വന്തം വിവാഹത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ഗ്രിഗറി അയൽക്കാരനും കരുത്തനും മുരടനുമായ സ്റ്റെപ്പാൻെറ പത്നിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അത് അവഗണിച്ച് പിതാവിൻെറ ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങി നതാലിയയെ പരിണയിച്ചു. എന്നാൽ അക്സീനിയയെ മറപ്പിക്കുന്ന വൈഭവങ്ങളൊന്നും നതാലിയയ്ക്കില്ലാതിരുന്നതിനാലാവാം ഗ്രിഗറിയുടെ മനസ്സ് അക്സീനിയയിലേയ്ക്കുതന്നെ പറന്നത്. പിതാവുംപ്പെടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാം ഗ്രിഗറിയെ രൂക്ഷമായി വിമർശിച്ചപ്പോൾ അയാൾ വീടുവിട്ട് അക്സീനിയയേയുംകൊണ്ട്

ഒളിച്ചോടിപ്പോയി. ധനാഢ്യനായ ലിസ്റ്റ്നിസ്കിയുടെ വീട്ടുവേലക്കാരായി അവർ നാൾകഴിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലേയ്ക്ക് കൊസ്സാക്കുപടയെ വിളിച്ചകൂട്ടത്തിൽ ഗ്രിഗറിയും പെട്ടത്. നീണ്ട ആ വിരഹക്കാലത്ത് അക്സീനിയയുടെ പിഞ്ചുകുഞ്ഞു മരണമടഞ്ഞു. സൈനികോദ്യോഗസ്ഥനായ ജൂനിയർ ലിസ്റ്റ്നിസ്കി വീട്ടിൽ വന്നകാലം. അയാൾ സഹതാപ പ്രകടനത്തിലൂടെ അവളെ വശീകരിച്ചു. അതറിഞ്ഞ ഗ്രിഗറി അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഗ്രിഗറി തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയകാലത്തു കഴുത്തറുത്തു മരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചവളാണ് നതാലിയ. തക്കസമയത്ത് അമ്മ കണ്ടെത്തിയതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം മനമുരുകിക്കഴിയുകയായിരുന്ന അവളെ ഗ്രിഗറി വീണ്ടും സ്വീകരിച്ചു. വീട്ടുകാർ സന്തുഷ്ടരായി. നതാലിയ ഇരട്ടപെറ്റു. അക്സീനിയയാകട്ടെ ലിസ്റ്റ്നിസ്കിയുടെ വെപ്പാട്ടിയായി കഴിയേണ്ടിവന്നു. ഒരുപ്രാവശ്യം ലിസ്റ്റ്നിസ്കി വീട്ടിൽ വന്നതു് തന്റെ മരിച്ചുപോയ സുഹൃത്തിന്റെ പത്നിയേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടാണ്. അക്സീനിയയ്ക്ക് ഒഴിയേണ്ടിവന്നു. അക്കാലത്ത് ജർമ്മനിയിലെ കാരാഗൃഹത്തിൽ കഴിയുകയായിരുന്ന സ്റ്റെപ്പാൻ തിരിച്ചുവന്നു. അയാളുടെകൂടെ വീണ്ടും പൊറുക്കാൻ അക്സീനിയ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ കുറച്ചൊക്കെ ശാന്തമായി കഴിയുന്ന കാലത്താണ് ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ അഗ്നികുണ്ഡത്തിലേയ്ക്ക് ഗ്രിഗറിയും സ്റ്റെപ്പാനും ടാടാർസ്കിയെന്ന ആ ഗ്രാമത്തിലെ കരുത്തുറ്റ ചെറുപ്പക്കാരിൽ ഒട്ടുമിക്കവരും എടുത്തുചാടേണ്ടിവന്നതു്. അക്കാലത്തൊരിക്കൽ വീട്ടിൽ വന്നകാലത്ത് ഗ്രിഗറി അക്സീനിയയുമായി മൂന്നാമതും ബന്ധപ്പെടാനിടയായി. അതറിഞ്ഞ നതാലിയ ഗ്രിഗറിയോടുള്ള വൈരാഗ്യംനിമിത്തം കൃത്രിമഗർഭച്ഛിദ്രത്തിനുവേണ്ടി ഒരു നാടൻകിഴവിയെ ആശ്രയിക്കുകയും അവളുടെ ചില പ്രയോഗങ്ങളുടെ ഫലമായി രക്തസ്രാവംനിമിത്തം മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡോൺ നോവലുകളിലെ ഏററവും ഹൃദയദ്രവീകരണസമർത്ഥമായ ഭാഗങ്ങളിലൊന്ന് നതാലിയയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമഘട്ടവും, എല്ലാം കഴിഞ്ഞു് ഗ്രിഗറി വന്നപ്പോൾ, നതാലിയ പറയാനേല്പിച്ച ഒരു കാര്യം പറയാൻ കൊച്ചോമന മകൻ ശ്രമിക്കുന്ന സന്ദർഭവുമാണ്.

സർവ്വസ്വവും വെടിഞ്ഞു് ലോകത്തിന്റെ അററംവരെ ഗ്രിഗോറിയോടൊപ്പം പോകാൻ വേണ്ടുന്ന രാഗസ്ഥൈര്യം അക്സീനിയയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആശാന്റെ ലീലയെപ്പോലെ ''സ്ഥിരസൗഹൃദമാന്തരാത്മികം'' എന്നും ''മദീയജീവിതത്തിൽ പരമഭിവാഞ്ഛയെനിക്കു നിന്നിലല്ലോ'' എന്നും പറയാനുള്ള അർഹത അവൾക്കുണ്ട്. ഗ്രിഗറിയുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാതൃനിർവിശേഷമായി അക്സീനിയ സ്നേഹിക്കുകയും ലാളിച്ചു വളർത്തുകയും ചെയ്തു. പോളണ്ടുയുദ്ധത്തിനു ശേഷം തിരിച്ചുവന്ന ഗ്രിഗറി സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു ഗൃഹജീവിതത്തിന് ദാഹിച്ചെരിപൊരിക്കൊണ്ടുംകൊണ്ടാണ് എത്തിയതു്. പക്ഷേ വിധിച്ചതു് അതായിരുന്നില്ല. ഗ്രിഗറിയുടെ പെങ്ങളായ ദുനിയയെ പരിണയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന മിഷാകോഷവോയി തന്നെ, ഗ്രിഗറിയെ അറസ്റ്റുചെയ്യേണ്ടുന്നതിന്റെ ആവശ്യം അധികാരികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതു് ഒളിച്ചുനിന്നുകേട്ട ദുനിയ അപ്പോൾതന്നെ വിവരം ജ്യേഷ്ഠനെ അറിയിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് പിടികൊടുക്കാതെ ഗ്രിഗറി ഓടിപ്പോയതു്. എന്നാൽ പിന്നീടു് ചില കൊള്ളസംഘങ്ങളുടെ കൂടെ അലയേണ്ടുന്ന ഗതികേടിൽ അയാൾ പെട്ടുപോയി. ഒട്ടേറെ നാളുകൾക്കു ശേഷം ഒരർദ്ധരാത്രിക്ക് അയാൾ തിരിച്ചെത്തി. അക്സീനയയെ വിളിച്ചു തന്റെകൂടെ വരുന്നോ എന്നന്വേഷിച്ചു. മരണത്തിലേയ്ക്കായാലും ഗ്രിഗറിയെ അനുഗമിക്കാൻ അവൾ സന്നദ്ധയായിരുന്നു. കുട്ടികളെ തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് ദുനിയയുടെ സംരക്ഷണത്തിലാക്കി അവർ ഇറങ്ങി. ആ പോക്ക്, അക്സീനിയയ്ക്ക്, ഒടുക്കത്തേതായിരുന്നു. ധാന്യസംഭരണക്കാരുടെ ഒരു സംഘം അവരെക്കണ്ടു് സംശയിച്ച് വെടിവെച്ചു. അക്സീനിയയുടെ അന്ത്യം അതായിരുന്നു. ഗ്രിഗറി പിന്നേയും കുറെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ പരശുരാമൻ തന്റെ വെൺമഴു കടലിലേക്കെന്നപോലെ ഡോൺ നദിയുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് തന്റെ തോക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു്, അയാൾ കൈവീശിക്കൊണ്ടു് തന്റേതായിരുന്ന, ഇപ്പോൾ മിഷാകോഷവോയിയുടെ ഗൃഹത്തിന്റെ പടിക്കലെത്തി. കുഞ്ഞുമക്കളെ എടുത്താഞ്ഞു പുൽകുക മാത്രമായിരുന്നു അവശേഷിച്ച ഒരേയൊരാഗ്രഹം. കൊച്ചുമകനെ പടിക്കൽ തന്നെ കണ്ടെത്തി. കുറെ മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഡിഫ്തീരിയ പിടിച്ച് തന്റെ കൂടപ്പിറപ്പു പോയ കഥ അവൻ പറഞ്ഞു. കൊച്ചുമകനെ എടുത്തു വിതുമ്പിക്കൊണ്ടയാൾ നിന്നു — ജീവിതത്തിൽ ഇതൊന്നേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. രണ്ടേററവും കാണാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ പടിക്കൽ രണ്ടു തലമുറ നിന്നു. ജീവിതവും മരണവും യുദ്ധവും സമാധാനവും കുററവും ശിക്ഷയും കൂടിപ്പിണഞ്ഞു വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ അനന്തമായ പന്ഥാവിലെ ഒരു സന്ധിയിൽ രണ്ടു തലമുറയുടെ ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവുമറിയാത്ത പ്രതിനിധികൾ അമ്പരന്നുനിന്നു! ഡോൺനോവലുകളുടെ വിഷാദ

പൂർണ്ണമായ അന്ത്യരംഗമിതാണ്. ഒരു ജീവിതം മുഴുവൻ നീണ്ടുനിന്ന യുദ്ധം! എന്തിനുവേണ്ടി? ഈ ഒരൊററ നിമിഷത്തിലെ പ്രശാന്തിക്കുവേണ്ടി! എന്നാൽ ആ വിഷാദത്തിന്റെ കാർമേഘപാളികളെ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് ഉരുക്കി അശ്രുക്കളാക്കി വർഷിപ്പിച്ച് പരിശുദ്ധിയണയ്ക്കാനും ആശ്വാസം ജ്വലിപ്പിക്കാനും പോന്ന ആയിരം സൗരമണ്ഡലങ്ങൾ ആ ഒരൊററനിമിഷത്തിൽ ഉദിച്ചുപൊങ്ങുന്നുണ്ട്.

ഡോൺ നോവലുകളിൽ ഉള്ള അനേകം ഉപകഥകളിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ചെംപടയിലെ ഉദാത്തകഥാപാത്രങ്ങളുടെ വീരേതിഹാസങ്ങളാണ്. ബർച്ചുമരത്തിന്റെ പൂമൊട്ടു ചവച്ചു തിന്ന്, ആസന്നമായ മരണത്തെ കൂടുതൽ വേഗത്തോടെ ആശ്ലേഷിക്കാനിറങ്ങുമ്പോൾ മധുരമധുരമായി 'ഇൻറർ നാഷണൽ' ഗാനം പാടുന്ന യുവധീരന്മാരുടെ പുളകോദ്ഗമകാരികളായ കഥകൾ, ബോൾഷെവിസത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി വെടിയുണ്ടകളെ മുന്തിരിപ്പഴങ്ങളെയെന്നപോലെ സ്വാഗതംചെയ്യുന്ന സ്വപ്രത്യയ സ്ഥൈര്യത്തിന്റെ ആവേശകരങ്ങളായ മഹിതരംഗങ്ങൾ എന്നിവ ഡോൺ നോവലുകളിലെമ്പാടും കാണാം. അന്ന–ബുത്സുക്–മിഥുനത്തിന്റെ കഥ ഏററവും ഹൃദയ സ്പർശിയായ ഒന്നാണ്. സമ്പന്ന ജീവിതത്തിന്റെ അധഃപതിച്ച സംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലങ്ങളെ വ്യംഗ്യമര്യാദയിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന കഥകൾ ലിസ്ട്നിസ്കിയുടേതുപോലെ പലതുണ്ട്. വിശ്വാസദാർഢ്യമോ തത്വബോധമോ കൂടാതെ അവസരസേവകത്വത്തിന്റെ ഫലമായി മാത്രം ചെംപടയെ സേവിച്ചവർ ലക്ഷ്യത്തെ താൽകാലികമായി അപകടപ്പെടുത്തുകയും തങ്ങളെത്തന്നെ എന്നേക്കുമായി ആപത്തിൽ ചാടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കഥകളുമുണ്ട്. 'ഫോമിൻ' അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട കഥാപാത്രമാണ്. ധാന്യസംഭരണത്തിന് സ്വന്തം ഗൃഹവും ശരവ്യമായിത്തീർന്നുവെന്നറിയുന്നതോടെ നിലയ്ക്കുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിശ്വാസമേ അയാൾക്കുള്ളു. തരംകിട്ടിയാൽ മറുപക്ഷത്തേക്കു ചായുന്ന അത്തരം വിശ്വാസവഞ്ചകന്മാരുടെ ചാഞ്ചാട്ട മനഃസ്ഥിതിയെ ഏറെക്കുറെ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ധൈഷണികശക്തിയിൽ ദരിദ്രമായിരുന്നില്ല. ഉത്തമമസ്തിഷ്കങ്ങളാൽ നീതമായിരുന്ന വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം എന്ന വസ്തുത, യാഥാർത്ഥ്യപ്രതീതിയുളവാക്കത്തക്കവണ്ണം, ഒട്ടുംതന്നെ പ്രചാരണമെന്നു തോന്നിക്കാത്തവിധം, ചിത്രീകരിക്കാൻ ഷോളോഖോവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഫോമിന്റെ പരിണാമത്തിനും ഒരു ദുരന്തപരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒടുവിൽ വെറും അഞ്ചുപേർ മാത്രമായി അവർ അലയാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തെ സംഭവങ്ങളും, ആത്മരക്ഷണത്തിന്റെ പേരിൽ സുഹൃത്തിനെ ഒററിക്കൊടുക്കാൻ പോലും ഉദ്യമിക്കത്തക്കവണ്ണം മനുഷ്യനെ പിശാചാക്കി അധഃപതിപ്പിക്കുന്ന ആ പരിതഃസ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളും വളരെ ഹൃദയസ്പർശിയാക്കി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രിഗറിയുടെ ആർജ്ജവവും സ്ഥൈര്യവും, എതിരാളികൾക്കുപോലും ആദരണീയമായിരുന്നു. ഒരു ഐതിഹാസികകഥാപാത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഔജ്ജ്വല്യം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകത്തക്കവണ്ണം ഈ ധർമ്മങ്ങളെ ആവിഷ്കരിച്ചതിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ആർഷമായ നിസ്സംഗതയും അനുഭയസക്തിയും ഉദാരതയും പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. അനുഭയസക്തി എന്ന ഐതിഹാസിക ധർമ്മത്തെപ്പററി എത്ര പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞാലും, ഡോൺ നോവലുകളുടെ കാര്യത്തിൽ, ഏറുകയില്ല. ഇരുപക്ഷത്തും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളും സത്യാസത്യങ്ങളും കൂടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. മഹാഭാരതത്തിലെന്നപോലെത്തന്നെ അത്യുദാത്തവും മഹത്തമവുമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി നിലക്കൊള്ളുന്ന ചെംപട–അതിലെ ചില സേനാനികൾക്കും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും അപ്രമാദിത്വമുണ്ടെന്ന മട്ടിലാണ് കഥാഗതിയും സംഭവഗതികളുമെങ്കിൽ പ്രചാരണലക്ഷ്യം അതിപ്രകടമായിത്തീരുന്നതോടെ ഹൃദയസ്പർശിതയ്ക്കു ലാഘവം വന്നേയ്ക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്രമാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവകാശവാദങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തിയില്ലാത്ത മട്ടിലാണ് ഡോൺ ഇതിഹാസത്തിലെ സംഭവപരമ്പരകൾ. പോദ്തോൽക്കോവിന്റെ ഒരു തീരുമാനം—തടവിൽ പിടിച്ചവരെ കൂട്ടക്കൊല ചെയ്യാനുള്ള തീരുമാനം—ഗ്രിഗറി മാത്രമല്ല, അനുഭയസക്തിയോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്നവരെല്ലാം അപലപിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. എന്നാൽ പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയും അതിന്റെ ആദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ജീവൻ ബലി കൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധനായ ആ ധീരന്റെ സ്വപ്രത്യയ സ്ഥൈര്യം ആരുടെ ശിരസ്സിനേയും കുനിയിക്കും—പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു മസ്തിഷ്ക ശക്തിയായ 'സ്റ്റോക്ക്മാനേ'പ്പററിയും സമാനമായ ആദരാവനമ്രതയോടെയല്ലാതെ സ്മരിക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ടാടാർസ്കി ഗ്രാമത്തിൽ വിപ്ലവ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുകയും അവ മിഷാ, ഇവാൻ മുതലായവരുടെ മനസ്സിൽ തഴച്ചു വളർന്നു പുഷ്പിച്ചു ഫലിക്കാനിടയാകത്തക്കവണ്ണം നിരന്തരം വളമിട്ടു ശുശ്രൂഷിക്കയും ചെയ്യുപോന്ന സ്റേറാക്കുമാൻ ഗ്രിഗറിയുടെ നേരെ കൈക്കൊള്ളുന്ന വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത മനോഭാവവും ടാടാർസ്കി ഗ്രാമത്തിലെ നോട്ടപ്പുള്ളികളെ അറസ്ററുചെയ്തു തടവിൽ

പാർപ്പിക്കാനെന്ന ഭാവത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വഴിക്കുവെച്ചു തന്നെ കഥകഴിച്ച 'ധർമ്മപരിപാലക' പ്രവൃത്തിയെ സാധൂകരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപനവും ''ധർമ്മസ്യഗഹനാഗതിഃ''എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല ''ധർമ്മസ്യതത്വം നിഹിതം ഗുഹായാം'' എന്ന് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അനുയായികൾക്ക് അമ്പരപ്പുളവാക്കുകകൂടിചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഭവവും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഗ്രിഗറിയുടെ ജീവിതമാകുന്ന ഡോൺ ഒഴുകുന്നവഴി വേറെയായിരുന്നേനേ.

ഗ്രിഗറിയുടെ കഥയെന്ന പ്രധാനപ്രവാഹത്തിന്റെ പോഷക നദികളെന്നപോലെയുള്ള അനവധി ഉപകഥകൾ ഡോൺ—സാഗയുടെ ആഴവും പരപ്പും വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെൽക്കോവ് കുടുംബത്തിലെ മൂന്നാം തലമുറയിലാണ ഗ്രിഗറി ഉൾപ്പെടുന്നത്. ഒന്നാം തലമുറയുടേയും രണ്ടാം തലമുറയുടേയും കഥകൾ സുവിസ്തൃതങ്ങളാണ്. ഗ്രിഗറിയുടെ പിതാവായ പന്തലെയ് മെൽക്കോവിന്റെ ജനനംമുതൽ മരണംവരെയുള്ള എല്ലാ രംഗങ്ങളും അനുസ്യൂതമായി ഇതിവൃത്തഗതിയോട് ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനാഥനായി പിറന്ന് അനാഥനായി മണ്ണടിയുന്ന ആ മനുഷ്യന്റെ കഥ ഒരു ഉജ്ജ്വലദുരന്തം തന്നെ. പൂർണ്ണഗർഭിണിയായിരിക്കെ ഒരു മന്ത്രവാദിനിയെന്ന് അകാരണമായി സംശയിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ മർദ്ദനമേററ് മരിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ മരണത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പ് ആയിരുന്നു അയാൾ. ജനയിത്രിയുടെ കരലാളനമേൽക്കാത്ത ആ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യമാകട്ടെ ഔരസ സന്താനങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയാതെ, ഒടുവിലത്തെ കുടിനീരിനുപോലും ഭാഗ്യമില്ലാതെ, അപരിചിതമായ വിദേശഭൂമിയിൽ അനാഥനായ ഒരു അഭയാർത്ഥിയുടെ നിലയ്ക്കും! പന്തലെയ് മെൽക്കോവിന്റെയും ഇലിനിച്ച്നയുടെയും കഥ ധൃതരാഷ്ട്രരുടേയും ഗാന്ധാരിയുടേയും കഥപോലെയുള്ള ഐതിഹാസിക ഗാംഭീര്യമുൾക്കൊള്ളുന്നു. പന്തലെയ് എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്വാത്മകേന്ദ്രിതമായ ജീവിതവീക്ഷണവും ലോഭവും ദുരഭിമാനങ്ങളും പൊങ്ങച്ചങ്ങളും ഒടുങ്ങാത്ത ജീവിത രതിയും ചില്ലറ കുരുട്ടുവിദ്യകളും കൗശലങ്ങളുമെല്ലാം ഡോൺ—സാഗയിൽ നിരന്തരമായി ഹാസ്യരസത്തിനുതകുന്ന ബാഹ്യസംയോജകങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഹാസ്യത്തിന്റെ നുരയും പതയും വിരിയിച്ചു പായുന്ന ആ കൈത്തോടുകളെല്ലാം, സർവ്വം വിഴുങ്ങുന്ന അനന്തമായ കണ്ണീർക്കടലിൽ എത്തി വിലയിക്കുന്ന ദൃശ്യം അത്യന്തം ഹൃദയസ്പർശിയത്രെ.

ഇലിനിച്ച്ന, നതാലിയ, അക്സീനിയ, ദാരിയ, ദുനിയ, അന്നാ മുതലായ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളിലോരോന്നും ഓരോ വിപുലാഖ്യായികയിലെ നായികയാകത്തക്ക മിഴിവും വ്യക്തിത്വവും നേടിയിരിക്കുന്നു. മിഷാകോഷവോയി, മിററ്കാകോർഷുനോവ്, ഇവാൻ അലക്സിയേവിച്, പ്രോഖോർ സിഖോവ്, സ്റെറപ്പാൻ, ക്രിസ്റ്റോണിയ മുതലായ ടാടാർസ്കി ഗ്രാമക്കാരായ യോദ്ധാക്കളിലോരോരുത്തനും തന്റേതായ ഓരോ വിപുലകഥയുണ്ട്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ സമഗ്ര ചിത്രവും നിരവധി രംഗങ്ങളും കൃതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിന് കടൽപ്പരപ്പിന്റേതായ ഗംഭീരതയും കൊടുങ്കാററിന്റേതായ വേഗങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആവേഗപൂർണ്ണവും ആവേശഭരിതവും ആയ നിരവധി ചടുല രംഗങ്ങൾ വിപ്ലവഘട്ടത്തിന്റെ കഥയ്ക്ക്, മഹാഭാരതത്തിലെ ആ പതിനെട്ടു പകലുകൾക്കുള്ള സംഘർഷാത്മകത സംഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷമുണ്ടായ നീണ്ടുനിന്ന ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിന്റെ വേലിയേററവും വേലിയിറക്കവും അവയുടെ ആവർത്തനപ്രക്രിയയിലൂടെപ്പോലും ഉദ്വേഗപൂർണ്ണവും ഉൽക്കണ്ഠാനിർഭരവുമാണ്. കോർണിലോവ്, കെറെൻസ്കി മുതലായ സൈനിക നേതാക്കളുടെ ആരോഹാവരോഹ ഗതിവിഗതികളും ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിന്റെ നേതാക്കളായ വൈററ് ഗാർഡ് സേനാനികളുടെ വിജയ പരാജയങ്ങളും എല്ലാം ചേരുമ്പോൾ സംഭവപ്പരപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതു് ഭാരതേതിഹാസത്തെ അതിശയിക്കുന്നുവെന്നുകൂടിപ്പറയേണ്ടിവരും.

ഗ്രിഗറിയുൾപ്പെടെയുള്ള കൊസ്സാക്കുകളുടെ ദുരന്തം മഹാഭാരതത്തിലെ കർണ്ണന്റേതുപോലൊന്നാണ്. ജന്മംകൊണ്ട് പാണ്ഡവ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവനെങ്കിലും കർണ്ണൻ കർമ്മംകൊണ്ട് കൗരവവർഗ്ഗത്തിലേക്ക് പോയല്ലോ. ഗ്രിഗറിയും അയാളെപ്പോലുള്ള അധ്വാനശീലരായ കൊസ്സാക്കുകളും ജന്മംകൊണ്ട് ''ഇല്ലാത്തവരുടെ'' വർഗ്ഗത്തിൽപെടുന്നു. എന്നാൽ കർമ്മംകൊണ്ട് ''ഉള്ളവരുടെ'' വർഗ്ഗത്തിൽ. പഴയ സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ അനുയായികളുടേയും ധനികരുടേയും വൈററ് ഗാർഡുകളുടേയും വർഗ്ഗത്തിൽ—പെട്ടുപോയി. വേണ്ടപ്പോൾ വേണ്ടതു് തോന്നാതെ പോകട്ടെ എന്നൊരു ശാപം കർണ്ണനുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ഗ്രിഗറിക്ക് തന്നെപ്പററിയുണ്ടായിരുന്ന തോന്നൽ ഇതാണ് ''എനിക്കു് ഒരിക്കലും ശരിയായ മാർഗ്ഗം തെളിഞ്ഞുകിട്ടിയിരുന്നില്ല.'' കർണ്ണനെപ്പോലുള്ള ധീരോദാത്തതയും ധർമ്മരോഷവും ഗ്രിഗറിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. പോദ്ത്യോൽക്കോവിന്റെ ക്രൂരകൃത്യത്തെപ്പററി ധർമ്മരോഷം കൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ''ആട്ടാമാൻ''മാരുടെ വലയിൽ ആദ്യം ഗ്രിഗറി വീണുപോകുമായിരുന്നില്ല.

പന്തലെയ്മെൽഖോവിനെപ്പോലുള്ള കൊസ്സാക്ക വൃദ്ധന്മാർ ധൃതരാഷ്ട്രരെപ്പോലെ അന്ധരായിരുന്നു. കൊസ്സാക്ക യുവാക്കളെ നേർവഴിക്കു നയിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഗ്രിഷാക്കായെപ്പോലുള്ള വൃദ്ധന്മാർ ധൃതരാഷ്ട്രരെപ്പോലെ ''ഈ പോക്കു നന്നല്ല'' എന്നു പറയുകമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ശരിയായ മാർഗ്ഗവും നിർദ്ദേശിക്കാൻ അശക്തരായിരുന്നു. തന്റെ പുത്രൻ മിറോൺ കോർഷുനോവ് സ്റ്റേററിലേക്കു നൽകാനുള്ള വിഹിതം നൽകാതെ നിയമം ലംഘിച്ചതു് അന്ത്യത്തെ മാടിവിളിക്കലാണെന്നു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച ആ വൃദ്ധനുണ്ടായില്ല. ആ ഗ്രാമവൃദ്ധരിലാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ധനലോഭം പൂണ്ട മക്കളെ നേർവഴിക്കു നയിക്കാനുള്ള വിവേകം. മക്കളുടെ അധികാര ലാഭത്തിലും അവരുടെ രാജ്യവാഴ്ചയിലും ആ വൃദ്ധന്മാർ ഉള്ളാലെ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇലിനിചനയെപ്പോലുള്ള വൃദ്ധകൾ ഗാന്ധാരിയെപ്പോലെ ദുഃഖിക്കാൻ പിറന്നവരാണ് കറെ ചുമപ്പു ഭടന്മാരെ ഗ്രിഗറി ഒററയ്ക്കു വെട്ടിനുറുക്കിയ കഥകേട്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: ''മോനേ, ഗ്രിഗറി, ഇതരുതു്. ഒരു ഉണ്ട നിനക്കും വെച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നോർമ്മ വേണം. നിന്റെ ദേഹത്തിലും ആരും 'മന്ത്രരക്ഷ'കളൊന്നും കെട്ടിയിട്ടില്ല.'' മക്കളുടെ ജയം കൊതിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, എവിടെയാണോ ധർമ്മം അവിടെത്തന്നെ ജയം എന്ന ബോധം ആ സ്ത്രീയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ''യതോ ധർമ്മസ്തതോജയഃ'' എന്നുമാത്രം മക്കളെ അനുഗ്രഹിച്ച ഗാന്ധാരിയെപ്പോലെ.

ധനിക വർഗ്ഗം കൗരവന്മാരെപ്പോലെ പൊരുതി മുടിയാൻ തന്നെ തുനിഞ്ഞിറങ്ങി—അതിരുകവിഞ്ഞ മണ്ണാശകൊണ്ടു്.

ആയിരത്താണ്ടുകളായി ഈശാവാസ്യമന്ത്രം ഉരുവിട്ടു പോന്നിട്ടും ഭാരതീയർ കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധത്തിൽ നിന്നു് ഏറെയൊന്നും പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ പുതിയ യുഗത്തിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽ നിന്നു് ഒരു പാഠം പഠിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ! പാണ്ഡവന്മാർ അജ്ഞാതവാസമനുഷ്ഠിക്കുകയാണെന്നും പററിയ കാലം വരുമ്പോൾ വരബലവും കരബലവും ബന്ധുബലവും നേടി അവർ സംഹാരരുദ്രരെപ്പോലെ മുച്ചൂടും മുടിക്കുമെന്നും എന്തുകൊണ്ടു് ധാർത്തരാഷ്ട്രന്മാരുടെ തലമുറ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല? അജ്ഞാതവാസമനുഷ്ഠിക്കുന്നവർക്കു് പുറത്തുവരാൻ കാലമായാൽ, പീതാംബരൻ ബീഭത്സുവിനു കൂട്ടായിത്തീർന്നാൽ, തടയാനാരുണ്ടു് എന്നു് ധൃതരാഷ്ട്രമായ ഉപവർഗ്ഗം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചരിത്രം ആവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു പഠിക്കുന്നതു് ചരിത്രത്തിന്റെ തിരുത്തലിനു പ്രേരകമായിക്കൂടേ?

ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഭാരതീയർ, അന്നത്തെ റഷ്യയെപ്പററി യഥാർത്ഥമായ അറിവു നൽകുന്ന ഈ ഇതിഹാസ ഗ്രന്ഥം പഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിലുള്ള അനിവാര്യമായ ഏററുമുട്ടലിൽ അന്തിമായ വിജയം ബഹുഭൂരിപക്ഷമായ ഇല്ലാത്തവർക്കുതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നു്, ആയിരിക്കണമെന്നും, സ്വയം ചോരയിൽ കുളിക്കാതെ, ചോരയിൽ തുടിച്ചു നീന്തി കരയ്ക്കണഞ്ഞവരുടെ ഇതിഹാസത്തിൽ നിന്നു പഠിച്ചുകൂടേ? ''ബലത്തിന്നാളല്ലെങ്കിൽ അധർമ്മം ചെയ്യാം;'' ''ഇല്ലാത്തവരുടെ ഭൂരിപക്ഷത്തിനുവേണ്ടി ഉള്ളവരുടെ ന്യൂനപക്ഷത്തെ കശാപ്പുചെയ്യാം'' എന്നുതന്നെ കാലം അവരുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുകയില്ലേ? ''നേശേ ബലസ്യേതി ചരേദധർമ്മം'' എന്നതു ബലമില്ലാത്തവർക്കു് അധർമ്മം ചെയ്യാം എന്നുതന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടും. ബലമില്ലെന്നു വെച്ചു് അധർമ്മം ചെയ്യരുതു് എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയില്ല. അതിനുപുറമെ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾക്കു് കേവലതയില്ലതാനും. ബലവാന്റെ ധർമ്മവും ദുർബ്ബലന്റെ ധർമ്മവും ഒന്നല്ലെന്നുള്ള ചിന്താഗതി പടർന്നു പിടിക്കും. ബലവാനു് ക്ഷമ ശക്തിയുടെ ചിഹ്നമായും ഭൂഷണമായും ലോകം കരുതും; ദുർബലന്റെ സഹനശീലം അശക്തിയുടെ ചിഹ്നമായേ കരുതപ്പെടൂ എന്ന ബോധം കത്തിപ്പടരാതിരിക്കുകയില്ല. കാലത്തിന്റെ ഈ ചുമരെഴുത്താണു് ഈ ഇതിഹാസത്തിന്റെ താളുകളിലെ ന്ധാടും വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ധൃതരാഷ്ട്രരെപ്പോലെ ജന്മനാ അന്ധരായവരും, ശകുനിയെപ്പോലെ കണ്ണുണ്ടായാലും കാണാത്തവരും കർണ്ണനെപ്പോലെ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായവരുമെല്ലാം ദുരന്തത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ചരിത്രം ആവർത്തിച്ചാൽ, വിജയികളാകുന്ന പാണ്ഡവർക്കും സഹോദരന്മാരുടെ രക്തം പുരണ്ട ഉരുളയിൽ നിന്നു് സുഖം ഭുജിക്കാനാവില്ല. ആയിരത്താണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തുണ്ടായ ഇതിഹാസകഥയുടെ ഇന്നത്തെ പ്രസക്തി ഒററനോട്ടത്തിൽ വ്യക്തമായില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ, ഈ നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭാവനയ്ക്കു കയ്യെത്തുന്ന ദൂരത്തിൽ, നമ്മുടേതിനോടു സഹോദരമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, സംഭവിച്ച ഐതിഹാസിക യുദ്ധപരമ്പരകൾ നമ്മുടെ അന്തരാത്മാവിനെ മഥിക്കാൻ പര്യാപ്തമാകാതിരുന്നുകൂടാ. ഭാരതേതിഹാസത്തിലെ

സഞ്ജയനെപ്പോലെ ടെലിവിഷൻ കണ്ണുകൾ ഘടിപ്പിച്ച ഭാവനകൊണ്ടനുഗൃഹീതനാണ് ഡോൺ— ഇതിഹാസത്തിന്റെ കർത്താവ്. ഈ ഇതിഹാസത്തിലെ ഓരോ രംഗത്തിലും നാം ജീവിയ്ക്കുന്നു. ഭയോദ്വേഗാദികൾ നമ്മെ കിടിലം കൊള്ളിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷകളും അഭിലാഷങ്ങളും ഉൽകണ്ഠകളും നമ്മെ തരളിത ചിത്തവൃത്തികളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. പരിണാമവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നമ്മെ ചിന്താധീന രാക്കുന്നു. ദാരുണ ശോകങ്ങൾ നമ്മെ മഥിയ്ക്കുന്നു.

വികാസഃ കസുമസ്യേവ പാദപസ്യേവ വിസ്തരഃ

ക്ഷോഭോബ്ധേരിവ വിക്ഷേപോ മാരുതസ്യേവചാത്മനഃ.

ചതുർവിധാനുഭൂതികളും നൽകുന്ന, ഒരു മഹാജനത ചോരയും നീരും ആവിയാക്കിക്കൊണ്ടനുഭവിച്ച അഗ്നിപരീക്ഷകളുടെ ആകത്തുകകൊണ്ടു കിട്ടാവുന്ന ആത്മസംസ്കാരം സംഭാവനചെയ്യുന്ന, യജ്ഞത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായവരോടൊപ്പം ഭാവനയിൽ ജീവിക്കുകയെന്ന അവഭൃതസ്നാനം കൊണ്ടുമാത്രം ആത്മാവിനു് സ്വർണ്ണകാന്തി നേടാൻനമുക്കവസരം തരുന്ന ഈ ഇതിഹാസം പഠിച്ച് മണ്ണാശയും പൊന്നാശയും കൈ വെടിയാൻ നമുക്കുകഴിയുമെങ്കിൽ നാം ഈശാവാസ്യമന്ത്രമുരുവിട്ടുപോന്നതു് വെറുതെയാവില്ല. ●

നാമീ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നു

''നാമീ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നു; നാമിതിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കു് വിധേയരാണ്........... ലോക ജനസംഖ്യയിലെ ഭൂരിഭാഗവും ഒരേ വിധത്തിലുള്ള അഭിലാഷങ്ങളാൽ പ്രചോദിതരാണ്. അവരെ തങ്ങളിലകററുന്നതിനേക്കാൾ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പൊതു താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണവർ ജീവിക്കുന്നതു്. ഇവരാണ് അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ: സ്വന്തം കൈകൊണ്ടും മസ്തിഷ്കംകൊണ്ടും എല്ലാററിനേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നവർ. ഈ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനതയെ സേവിക്കുന്നതിനു് തങ്ങളുടെ തൂലികകൾ ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള, കൈമാററം ചെയ്യാനാവാത്ത അവസരം ലഭിക്കുന്നതു് തങ്ങളുടെ അത്യുന്നതമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും അത്യുന്നതമായ ബഹുമതിയുമായി കരുതുന്ന എഴുത്തുകാരിലൊരാളാണ് ഞാൻ.'' 1965–ൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം സ്വീഡിഷ് അക്കാദമിയിൽനിന്നു് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഷൊളക്കോവ് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു്.)

എല്ലാ സീമകളേയും ഉല്ലംഘിക്കുന്ന കല

''പഴയ വ്യവസ്ഥിതി വിഭ്രാന്തമായി സ്വയം പ്രതിരോധിക്കുകയും, പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി അത്രതന്നെ ഉന്മത്തമായി ഓരോ ചുവടു് രക്താർദ്രമായ മണ്ണിനുംവേണ്ടി പൊരുതുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഇതിഹാസം, താങ്കളുടെ മഹത്തായ ഇതിഹാസം, പ്രാരംഭം മുതൽക്കേ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ടു്: ആരാണ്, അല്ലെങ്കിൽ എന്താണ്, ഭരിക്കുന്നതു്? ഒരു ഉത്തരവും തരുന്നുണ്ടു്. അതു് പറയുന്നു: ഹൃദയം — മനുഷ്യഹൃദയം, അതിന്റെ എല്ലാ സ്നേഹക്രൗര്യങ്ങളോടുംകൂടി, ആശാനൈരാശ്യങ്ങളോടുംകൂടി, അഭിമാനാപമാനങ്ങളോടുംകൂടി. നമ്മുടെ ഈ ഭൂമിയിലെ സമസ്ത വിജയാപജയങ്ങളുടേയും യുദ്ധരംഗമായ മനുഷ്യഹൃദയം! — അങ്ങനെ താങ്കളുടെ കല എല്ലാ സീമകൾ ക്കുമപ്പുറം കടക്കുന്നു; അത്യഗാധമായ കൃതജ്ഞതയോടെ ഞങ്ങളതിനെ സ്വന്തം ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കുടുപ്പിക്കുന്നു.'' (സ്വീഡിഷ് അക്കാദമി അംഗമായ കാൾ റാഗ്നർ ജീറോവ് ചെയ്ത പ്രഭാഷണത്തിൽനിന്നു്.)

ലോറൻസ് ഡറളിന്റെ അലക്സാണ്ഡ്റിയ ക്വാർട്ടററ്

ഡോ: എൻ. എ. കരിം

ലോറൻസ് ഡറളിന്റെ 'അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററ്'' എന്ന പേരിൽ വിഖ്യാതമായ നോവൽ ചതുഷ്ടയം വളരെ വിപുലമായ അർത്ഥത്തിൽ 'സാഗാ' നോവലുകളെന്ന വംശകഥാപാരമ്പര്യത്തിൽപെടുന്നവയാണെങ്കിലും പല പുതിയ സങ്കേതങ്ങളുമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരാധുനിക കലാനിർമ്മിതിയാണ്. ജസ്റ്റീൻ (1957), ബാൾതാസ്സർ (1958), മൗണ്ടോ ലിവ് (1958). ക്ളിയ (1960) എന്നീ കൃതികൾ ചേർന്നതാണ് ഈ ക്വാർട്ടററ്. ഈ നാലു കൃതികളും പിന്നീട് ഒട്ടധികം മാററങ്ങളോടും പുതിയൊരു മുഖവുരയോടുംകൂടി ഒരൊററ പുസ്തകമായി 1962—ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു കഥാകൃത്തെന്നുള്ള നിലയിൽ സരളിന്റെ സാർവദേശീയ പ്രശസ്തിയുടെ അടിത്തറ ഈ അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററാണ്.

ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ ഇത്തരം നോവൽപരമ്പരകൾ ഇംഗ്ളീഷ്ഭാഷയിൽ ഏറെക്കുറെ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. നോർവീജിയൻ ഭാഷയിൽ 'കഥ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'സാഗാ' പദം മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ ഗദ്യരൂപത്തിലുള്ള എല്ലാ ആഖ്യാനങ്ങൾക്കും പൊതുവെ ഉപയോഗിച്ചുപോന്നു. ഐസ്ലാൻഡിക് കുടുംബങ്ങളുടേയോ, നോർവീജിയൻ രാജാക്കന്മാരുടേയോ പരമ്പരാഗതമായ ചരിത്രം ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കൃതികൾക്കാണ് 'സാഗാ' എന്ന പദം ഇംഗ്ളീഷിൽ ആദ്യമൊക്കെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പിന്നീടതു എല്ലാത്തരം കഥാപരമ്പരകൾക്കുമുള്ള ഒരു പൊതുസംജ്ഞയായി മാറുകയുണ്ടായി.

ഈ സങ്കേതത്തിൽപെട്ട പ്രസിദ്ധമായ കൃതികളിലൊന്നത്രെ ആറു നോവലുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗാൾസ്‌വർത്തിയുടെ 'ഫോഴ്സൈററ് സാഗാ'. ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ റൊമാ റൊളാങ്ങിന്റെ 'ജീൻ ക്രിസ്റ്റഫും', പ്രൂസ്റ്റിന്റെ 'ഭൂതകാല വസ്തുതകളുടെ അനുസ്മരണവും ഈ സങ്കേതത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. അമേരിക്കയിൽ ലൂയിബ്രോം ഫീൽഡും, എഡിത്‌വാർട്ടനും, ജോൺഡോസ് പാസ്സോസും ഇത്തരം സാഗാ നോവലുകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്പിലെ മിക്കവാറും എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചു നോവൽപരമ്പരകൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

എന്നാൽ ഡറളിന്റെ അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററ് മാർസൽ പ്രൂസ്റ്റിന്റേയും, ജെയിംസ് ജോയിസ്സിന്റേയും കൃതികൾക്കുശേഷം ആധുനിക നോവൽ സാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള മികച്ച നേട്ടങ്ങളിലൊന്നായി കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നു. ഇതിവൃത്തത്തിലും. പ്രതിപാദനത്തിലുമുള്ള പുതുമയാണ് ഈ ക്വാർട്ടററു കൃതികളുടെ മുഖ്യസവിശേഷത. പ്രമേയങ്ങളിൽവെച്ചു ഏററവും പഴഞ്ചനായ ലൈംഗിക സ്നേഹം തന്നെയാണ് ക്വാർട്ടററിന്റെ ഇതിവൃത്തമെങ്കിലും, അതിനെ പുതിയ വീക്ഷണകോണുകളിൽക്കൂടി നോക്കിക്കാണുന്നതിൽ ഡറൾ കാണിക്കുന്ന നൂതനത്വവും, ഭാവുകത്വവുമാണ് ഈ പഴഞ്ചൻ പ്രമേയത്തെ അതിന്റെ വിരസമായ സമതലങ്ങളിൽനിന്നു് വീക്ഷോഭജനകമായ ഉത്തുംഗ മേഖലകളിലേയ്ക്കു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു്. ''ആധുനിക ലൈംഗിക വേഴ്ചകളുടെ ഒരു സൂക്ഷ്മാന്വേഷണമാണ് ക്വാർട്ടററിലെ പ്രധാന ഇതിവൃത്ത''മെന്നു് ഡറൾതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പഴയ ലൈംഗിക പ്രമേയത്തെ പുതിയ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ പുതിയ വികാരവായ്പോടും, പഴയ വികാരങ്ങളുടെ പുതിയ ചേരുവകളോടുംകൂടി അവതരിപ്പിച്ച് അതിന്റെ വിസ്മയജനകമായ സങ്കീർണ്ണത കാട്ടിത്തരുന്നതിൽ ഡറൾ അനന്യസാധാരണമാംവിധം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്വവർഗ്ഗസംഭോഗം മുതൽ സ്വജന സംഭോഗംവരെയുള്ള രതിവൈകൃതങ്ങളും, സദാചാര വിരുദ്ധ ങ്ങളെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒട്ടനവധി ലൈംഗിക ബന്ധങ്ങളും നോവലിലുടനീളം പരാമൃ ഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. നിശിതമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടും തികഞ്ഞ സഹതാപത്തോടും കൂടിയാണ് ഡറൾ തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഈദൃശ ലൈംഗിക വൃത്തികളെ നോക്കിക്കാണുന്നതു്. അവരെല്ലാവരും തന്നെ തങ്ങളുടെ ശരീരം മതിയാവോളം കാമസംപൂർത്തിയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്നവരുമാണ്. എങ്കിലും കേവലം അശ്ലീലമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരൊററ വിവരണവും ക്വാർട്ടററിലില്ല. പരമ്പ രാഗതമായ ലൈംഗിക സദാചാരത്തിന്റെ വൈതാളികന്മാരൊക്കെ ഈ കൃതിയെ അശ്ലീലമെന്നു പറഞ്ഞു അടച്ചാക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞാനിതെഴുതു

ന്നതു്. നോവൽ നൽകുന്ന സമഗ്രമായ ജീവിത ദർശനമോ, കലാപരമായ വീക്ഷണമോ കാണാൻ കഴിവില്ലാതെ അശ്ലീലംമാത്രം മണത്തുനടക്കുന്നവരുടെ നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽ ഇതിൽ പലതും തുളച്ചുകയറിയെന്നു വരും. അവർക്കുള്ള ഒരേയൊരു മറുപടി നോവലിലെ ഒരു കഥാപാത്രമായ ലഡ്‌വിഗ് പഴ്സ് വാർഡൻ ആനുഷംഗികമായി പറയുന്ന വാചകമാണ്; ''മയക്കു ഗുളിക പോലെ നുണഞ്ഞിറക്കുവാനുള്ളതല്ല കല''.

ശാലീനയായ മെലീസ്സയും, മദാലസയായ ജസ്റ്റീനുമാണ് ഈ നോവലിലെ ഏററവുമധികം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകൾ. അവരിരുവരും നോവലിലെ മിക്ക പുരുഷന്മാരുമായി പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി നിരവധി തവണ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ ബന്ധങ്ങളുടെ ഇഴകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു താനും. അവ ഊടും പാവുംപോലെ ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന ഒരു വിചിത്ര വർണ്ണ കംബളമാണീ കൃതി. ആയുധങ്ങളുടെ കള്ളക്കടത്തു്, ചാരവൃത്തി, ഉപജാപങ്ങൾ, കൊല, ആത്മഹത്യ എന്നീ ഘടകങ്ങളും അതിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. പക്ഷെ, അവയൊന്നും തന്നെ വായനക്കാരൻെറ മനസ്സിൽ കൃത്രിമമായി ഉദ്വേഗം ഉളവാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളവയല്ല. കഥാശില്പത്തിൻെറ രൂപഘടനയുടേയും, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവാവിഷ്ക്കരണത്തിൻേറയും അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളായിട്ടാണു അവ വർത്തിക്കുന്നതു്. കൃത്രിമത്വം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ ശില്പസൗകമാര്യമാണ് അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററിൻെറ ഏററവും പ്രശംസനീയമായ സവിശേഷതയായി നിരൂപകന്മാരധികവും എടുത്തുകാട്ടാറുള്ളതു്.

നോവലിലെ ഏതു പ്രധാന കഥാപാത്രത്തേക്കാളും വായനക്കാരൻെറ അനുഭൂതിമണ്ഡലത്തെ പാടെ ഗ്രസിക്കുന്ന ഒരു ഘടകം കഥാരംഗമായ അലക്സാണ്ഡ്രിയ നഗരമാണ്. ഭൂതകാല സ്മരണകളെ അയവിറക്കി മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഈ ഈജിപ്ഷ്യൻ തുറമുഖ പട്ടണം അതിൻെറ കാന്തവലയത്തിൽ വന്നുപെടുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരേയും തലയ്ക്കു മത്തുപിടിച്ച ഒരുതരം വിചിത്ര ജീവികളാക്കി മാററുന്നു. ഇംഗ്ളണ്ടിൽനിന്നു വന്നെത്തുന്ന കടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യവാദികൾപോലും അലക്സാണ്ഡ്രിയയുടെ ചൂടും, വായുവും, പൊടിയുമേൽക്കുമ്പോൾ യുക്തിസഹമല്ലാത്ത ചിന്തകളിലേയ്ക്കും ചെയ്തികളിലേയ്ക്കും തെന്നിത്തെന്നി പോകുന്ന കാഴ്ചയാണു നാം കാണുന്നതു്. സാഗാ നോവലുകളിൽ സാമാന്യേന ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളാവും അഞ്ചോ, ആറോ, അതിൽക്കൂടുതലോ പുസ്തകങ്ങളിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന കഥാഗാത്രത്തെ ഒന്നിച്ചു നിർത്തുന്നതു്. എന്നാൽ അലക്സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററിലെ നാലു പുസ്തകങ്ങളേയും ഇണക്കിനിർത്തുന്ന കണ്ണി അലക്സാണ്ഡ്രിയ നഗരം തന്നെയാണ്. സ്വന്തമായ ജീവിതവും, ജീവിതരഹസ്യങ്ങളും, യുക്തിയും. ചിന്തകളും, ആജ്ഞാശക്തിയുമുള്ള ഈ പുരാതന തുറമുഖ പട്ടണത്തിൻെറ ഹിതത്തിനനുസരിച്ചേ അതിലെ നിവാസികൾക്കു ജീവിക്കാനൊക്കൂ. ഈ കൃതിയിലെ ഏററവും ദുർജ്ഞേയവും, സങ്കീർണ്ണവുമായ കഥാപാത്രവും അലക്സാണ്ഡ്രിയ നഗരം തന്നെ.

യഥാർത്ഥമായ അലക്സാണ്ഡ്രിയ പട്ടണവുമായി ക്വാർട്ടററിലെ നഗരത്തിനുള്ള ബന്ധം കേവലം നാമമാത്രമാണെന്നു പറയാം. പ്രൂസ്റ്റിൻെറ പാരീസും, ജോയിസ്സിൻെറ ഡബ്ളിനുംപോലെ നോവലിസ്റ്റിൻെറ ഭാവന പണിതെടുത്ത ഈ നഗരത്തിൻെറ ഭാവങ്ങൾ അടിയ്ക്കടി മാറുന്നതും, ഈ മാററങ്ങളുടെ താളത്തിനൊത്തു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ വ്യതിയാനങ്ങളുണ്ടാകുന്നതും കലാസുന്ദരമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കഥയുടെ ചേതന ഇത്രയധികം സമഗ്രമായി, സമഞ്ജസമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭൗതിക പശ്ചാത്തലം നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ ഡറളിനെപ്പോലെ മററധികം കഥാകൃത്തുക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ക്വാർട്ടററിൻെറ ആദ്യഭാഗങ്ങളധികവും അലക്സാണ്ഡ്രിയയുടെ നിർമ്മിതിക്കും അതിൻെറ അന്തരീക്ഷ സൃഷ്ടിക്കുമാണ് നോവലിസ്ററ് വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കഥാരംഗത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രാധാന്യം കേവലം യാദൃച്ഛികമായ ഒന്നല്ല. നാം ജനിച്ചുവളരുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ ഭൂപ്രകൃതി നമ്മുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിൽ നിയാമകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുമെന്നുള്ളതു ഡറളിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണമായിരുന്നു. സ്വാനുഭവപ്രചോദിതമായ ഈ വിശ്വാസം അദ്ദേഹം ക്വാർട്ടററിലെ 'ജസ്റ്റീൻ' എന്ന കൃതിയിൽ ഒരു കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു് ഉരുവിടിക്കുന്നുമുണ്ടു്:

''നാം നമ്മുടെ ഭൂപ്രകൃതിയുടെ സന്തതികളാണ്; അതിനോടുള്ള നമ്മുടെ മനോഭാവമനുസരിച്ചാണ് നമ്മുടെ ചെയ്തികളും, ചിന്തകൾ തന്നേയും രൂപപ്പെടുന്നതു്.''

ഡറാം ജനിച്ചതും ബാല്യകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതും ഇന്ത്യയിലാണ്; ജന്നൽ തുറന്നാൽ ഹിമാവൃതമായ ഹിമവൽ ശൃംഗങ്ങളും, ഹരിതാഭമായ കാനനച്ഛവികളും കൺനിറയെ കാണാനും കരംനിറയെ ആസ്വാദിക്കുവാനും കഴിയുന്ന ഒരുത്തരേന്ത്യൻ പട്ടണത്തിൽ. അന്നാക്കൊണ്ട അവിസ്മരണീയങ്ങളായ ദൃശ്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്കവാറും എല്ലാ കൃതികളിലും പ്രകടമായി കാണാം. അലക്സാണ്ഡ്രിയയിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസവും ഇതുപോലെ തന്നെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നാണ്. ക്വാർട്ടറ്റിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാവരുംതന്നെ തനതായ മൂല്യങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന അലക്സാണ്ഡ്രിയാ പട്ടണത്തിന്റെ ജീർണ്ണാവശിഷ്ടങ്ങളിൽ അരയ്ക്കൊപ്പം ആണ്ടുനിൽക്കുന്നവരാണ്.

കഥാകഥനരീതിയിൽ ഡറാം അവതരിപ്പിച്ച നൂതനമാർഗ്ഗമാണ് ക്വാർട്ടറ്റിനെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കൃതിയാക്കി മാററിയ മറെറാരു സവിശേഷത. കാലാനുക്രമത്തിലുള്ള ഒരാഖ്യാന സമ്പ്രദായമല്ല നോവലിസ്ററ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ടെക്നിക്കിനെ ന്യായീകരിക്കുവാനാവണം, 'ജസ്റ്റീനി'ൽ ഡാർളി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നുണ്ട്:

''അനുഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുകയെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ ഏററവും വലിയ ആവശ്യം. പക്ഷേ, അവയുടെ കാലക്രമത്തിലല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു ചരിത്രരചനയുടെ സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ അനുഭവങ്ങൾ ഓരോന്നും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എങ്ങനെ അർത്ഥപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്നുവോ ആ ക്രമത്തിലാണ് ഞാനവയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്'''.

ജോസഫ് കോൺറാഡ് തന്റെ 'ലോഡ്ജിം' എന്ന വിഖ്യാത നോവലിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സങ്കേതത്തോടു വളരെയധികം അടുത്തുനിൽക്കുന്നതാണ് ഡറളിന്റേതെങ്കിലും സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിൽ മററു പല നൂതനത്വവും ക്വാർട്ടററിനവകാശപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഡറളിന്റെ ഇനീഷ്യലുകളും (എൻ. ജി. ഡറാം) അദ്ദേഹത്തിന്റേതിനോട് സമാനമായ വ്യക്തിത്വവുമുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളദ്ധ്യാപകനും, നോവലിസ്ററുമായ എൻ. ജി. ഡാർളിയെന്ന കഥാപാത്രമാണ് ക്വാർട്ടററിന്റെ കഥയിൽ ഏറിയ പങ്കം പറയുന്നത്. സ്നേഹത്തിന്റെയും, കലയുടെയും സാദ്ധ്യതകളാരായുന്ന ഒരന്വേഷണ കുതുകിയായ ഈ നോവലിസ്ററ് നിയതമായ ലക്ഷ്യബോധമില്ലാതെയുള്ള തന്റെ ജീവിതയാത്രയിൽ ഒട്ടധികം ബന്ധങ്ങളിൽ കടുങ്ങുകയും അവയിൽനിന്നു ചിലപ്പോൾ പരിക്കുകളോടും ചിലപ്പോൾ പരിക്കുകളേൽക്കാതേയും രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ കേവലം യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണ് സ്മിർണയിൽനിന്നുള്ള ഒരു ക്യാബറേ നർത്തകിയായ മെലീസ്സയുമായി ഡാർളി തന്റെ വേഴ്ച തുടങ്ങുന്നത്. അവളാകട്ടെ തന്നെ ഒരു വിഷമസന്ധിയിൽ സഹായിച്ചതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യുപകാരമെന്ന നിലയിലാണ് ഡാർളിയ്ക്കധീനയാകുന്നത്. ഡാർളിയ്ക്കാകട്ടെ അവളോടുള്ളതു പ്രേമത്തേക്കാളധികം അനുകമ്പയും.

പ്രസിദ്ധ അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ കവിയായ കവാഫിയെക്കുറിച്ച് ഡാർളിചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം അദ്ദേഹത്തെ പിന്നീട് സുന്ദരിയും വിലാസലോലയുമായ ജസ്റ്റീനുമായടുപ്പിച്ചു. ഒരു കോപ്ററിക് വ്യവസായ പ്രമുഖനായ നസ്സീം ഉസ്മാനിയുടെ യഹൂദഭാര്യയാണീ പ്രൗഢ. ഡാർളിയുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവരുന്ന മറെറാരു സ്ത്രീയാണ് ശാന്തശീലയും, ശാലീനസുന്ദരിയുമായ ക്ളിയ. ഒരു ചിത്രകാരിയായ അവൾക്കു ഡാർളിയോടു തോന്നുന്ന സ്നേഹം കളങ്കരഹിതവും, സഹോദരീ നിർവിശേഷവുമായ ഒന്നത്രെ. എന്നാൽ ജസ്റ്റീനുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഡാർളിയുടെ വികാരമണ്ഡലത്തെ ഏററവുമധികം വിജൃംഭിപ്പിച്ചതു്. ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ കാപ്പോഡിസ്ട്രിയ എന്ന ഒരു കുപ്രസിദ്ധ അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ ലമ്പടനാൽ ബലാൽസംഗം ചെയ്യപ്പെട്ടതിനാലാവാം, ജസ്റ്റീൻ ലൈംഗികമായി അസംതൃപ്തയാണ്. അവളിലുള്ള വികൃതങ്ങളായ ലൈംഗിക പ്രവണതകൾ ഒരുപക്ഷേ തിക്തമായ ആ ബാല്യകാലാനുഭവത്തിന്റെ പ്രതിഫലനവുമാവാം.

ഡാർളിയും ജസ്റ്റീനുമായുള്ള ലൈംഗികബന്ധത്തിന്റെ പിരിമുറുകംതോറും അവരിരുവരും ഒരുപോലെ മാനസികമായി അസ്വസ്ഥരാവുന്നുണ്ട്. തന്നേയും ജസ്റ്റീനേയും അവളുടെ ഭർത്താവായ നസ്സീം വധിച്ചേയ്ക്കുമെന്നാണ് ഡാർളിയുടെ ഭയം. സംസ്ക്കാരസമ്പന്നനും, ധനാഢ്യനുമായ നസ്സീമിനെ അതേസമയം ഡാർളി വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം തന്റെ എസ്റ്റേററിൽ ഒരു നായാട്ടിനു ചെല്ലുവാനുള്ള നസ്സീമിന്റെ ക്ഷണം വളരെയധികം ഭയാശങ്കകളോടുകൂടിയാണ് ഡാർളി സ്വീകരിക്കുന്നത്. ആ നായാട്ടിനിടയിൽ അവിചാരിതമായിട്ടാണെങ്കിലും കൊല്ലപ്പെടുന്നതോ, വിടാഗ്രസരനായ കാപ്പോഡിസ്ട്രിയയും. ജസ്റ്റീൻ പിന്നീട് തന്റെ ഭർത്താവായ നസ്സീമിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പലസ്തീനിലെ ഒരു കൂട്ടുകൃഷിത്തോട്ടത്തിൽ ജോലിക്കു ചേരുന്നു.

സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു നോവലിസ്റ്റും, പരുഷസ്വഭാവക്കാരനുമായ ലഡ്‌വിഗ് പഴ്‌സ്‌വാഡനാണു ഡാർളിയുമായി അടുക്കുന്ന മററൊരു വ്യക്തി. പഴ്‌സ്‌വാഡൻെറ കഴിവുകളെ ബഹുമാനിക്കുന്ന ഡാർളി ഒരു വ്യക്തിയെന്നുള്ള നിലയിൽ അയാളെ വെറുക്കുന്നു. അവസാനം ഡാർളിക്കു കുറെ പണം ഒസ്യത്തു ചെയ്തുകൊണ്ടു അയാാം ഒരു ദിവസം ആത്മഹത്യചെയ്തു. ഈ പണം ഡാർളി പിന്നീട് മെലീസ്സയുടെ ചികിൽസയ്ക്കാണുപയോഗിക്കുന്നതു്. ഉത്തര ഈജിപ്‌റ്റിലെ ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കാ കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനായി പോകുന്ന ഡാർളി പിന്നീട് അലക്‌സാണ്ഡ്രിയയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിവരുന്നതു മരണശയ്യയിലായ മെലീസ്സയെ കാണുവാനാണ്. പക്ഷേ ഡാർളി എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും മെലീസ്സ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജസ്റ്റീൻ വിട്ടുപോയതിനുശേഷം ഏകാന്തനും, നിരാശനുമായിത്തീർന്നിരുന്ന നസ്സീം മെലീസ്സയുടെ അടുക്കലാണ് അഭയം തേടിയിരുന്നതു്. അവരുടെ ഈ ബന്ധത്തിൽ ജനിച്ച കുട്ടിയുടെ സംരക്ഷണഭാരം തൻെറ സഹജമായ ഉദാരമനസ്‌ക്കതയോടെ ഡാർളി ഏറെറടുക്കുകയും, ആ കുട്ടിയോടൊന്നിച്ച് ഒരു ഗ്രീക്ക് ദ്വീപിൽ വാസമുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെവെച്ചാണ് ഡാർളി തൻെറ പൂർവകാലാനുഭവങ്ങളുടെ കഥ പറയുന്നതു്.

ഈ കഥാകഥനം ആ സംഭവങ്ങളിൽ പങ്കുകൊണ്ട ഒരാളുടേതാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ വസ്തുനിഷ്ഠമോ മുഴുവൻ വിശ്വാസയോഗ്യമോ ആവുകയില്ലല്ലോ. തന്മൂലം കഥയിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച മററു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും, വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അതിൽ അകൃത്രിമമനോഹരമായി നെയ്തുചേർത്തതാണ് ക്വാർട്ടററിൻെറ രചനാസൗഷ്ഠവത്തിനും അർത്ഥസമ്പന്നതയ്ക്കുമുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം. ജസ്റ്റീൻെറ ആദ്യഭർത്താവും ഒരു എഴുത്തുകാരനുമായ ആർനൗതി, മററൊരു നോവലിസ്റ്റായ പഴ്‌സ് വാഡൻ, ജസ്റ്റീൻ, നസ്സീം, ഒരു ഭിഷഗ്വരനായ ബാാംതാസ്സർ, കലാകാരിയായ ക്ളിയ, സ്കോബി എന്നിവരെല്ലാം സംഭവങ്ങാം ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിലും പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പങ്കുചേരുന്നുണ്ട്.

ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും കഥയിലെ ചില സംഭവങ്ങളുടേയും, ചില കഥാപാത്രങ്ങളുടേയും അർത്ഥം അസ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. പഴ്‌സ് വാഡൻെറ പെട്ടെന്നുള്ള ആത്മഹത്യ ഇതിനൊരുദാഹരണമാണ്. ചില സംഭവങ്ങളേയും കഥാപാത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങളും, രൂപങ്ങളുമാണ് നോവലിൽനിന്നു ലഭിക്കുക. ഒന്നിനും ഒരു പൂർണ്ണതയോ വ്യക്തതയോ ഇല്ല. ഈ അപൂർണ്ണതയും അവ്യക്തതയുമാണ് ക്വാർട്ടററിൻെറ ദാർശനികമായ ഏററവും വലിയ മേന്മയെന്നു പറയാം. സദാചാരപരമായും മനഃശാസ്ത്രപരമായും ഒരു സാന്ധ്യപ്രകാശമേ ക്വാർട്ടററിൻെറ ലോകത്തിലെപ്പോഴുമുള്ളു. തന്മൂലം സംഭവങ്ങളേയും, പാത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങാംക്കും അഭിപ്രായങ്ങാംക്കും ഒരന്തിമത്തമോ പൂർണ്ണതയോ ലഭിക്കുകയില്ല. മാറിമാറിവരുന്ന വീക്ഷണഗതികാംക്കനുസരിച്ച് വ്യക്തികാം തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങാംക്കു വരുന്ന അർത്ഥപരിണാമം അതിശയകരമാംവിധം സമൂലമത്രെ.

ക്വാർട്ടററിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളും പറയുന്ന കഥ ഒരേ കാലത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങളുടേതാണ്. തന്മൂലം ഈ മൂന്നു നോവലുകളേയും 'ഉടപ്പിറന്നവർ' എന്നാണ് ഡറാം വിളിക്കുന്നതു്! നാലാമത്തെ നോവലായ 'ക്ളിയ' അവയുടെ അനുബന്ധവും. ഇങ്ങനെയാണ് ഡറാം തൻെറ അലക്‌സാണ്ഡ്രിയ ക്വാർട്ടററിൻെറ ശിൽപ്പവിദ്യ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ക്വാർട്ടററിൻെറ അർത്ഥം അതിലെ സംഭവങ്ങളുടെ സ്ഥൂലാംശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചല്ല നിലകൊള്ളുന്നതു്. തന്മൂലം കഥാംശം എത്രതന്നെ വിദഗ്ദ്ധമായി സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാലും അതുാംക്കൊള്ളുന്ന അർത്ഥം പൂർണ്ണമായി അനുവാചകർക്കു അനുഭവവേദ്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അപ്രധാനമെന്നു തോന്നുന്ന ചില സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിലാണ് കഥയുടെ ഏററവും മൗലികമായ പല അർത്ഥങ്ങളും നിഗൂഹനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം ഓരോ തവണ വായിക്കുംതോറും കൂടുതൽ കൂടുതൽ അർത്ഥവും ആനന്ദവും ചുരത്തിത്തരുന്ന ഒരപൂർവ കലാസൃഷ്ടിയാണ് അലക്‌സാണ്ഡ്റിയ ക്വാർട്ടററ്. ആദ്യത്തെ വായനയിൽത്തന്നെ അനുവാചകനു എല്ലാ രസാർത്ഥങ്ങളും അനായാസമായി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന നോവലുകാം വായിക്കുന്ന ലാഘവബുദ്ധിയോടും, അലസമനോഭാവത്തോടുംകൂടി ക്വാർട്ടററിനെ സമീപിക്കുന്നവർ വളരെയധികം നിരാശരായെന്നു വരും. അനുവാചകപക്ഷത്തുനിന്നു കൂടുതൽ സഹകരണവും പരിശ്രമവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഇത്തരം നല്ല നോവലുകാം എല്ലാ ഭാഷകളിലും സ്വാഭാവികമായി പൊതുവെ വിരളമായിരിക്കുമല്ലോ. ●

മലയാളനോവൽ: ഒരു ചരിത്രാവലോകനം

ടി. എൻ. ജയചന്ദ്രൻ

ഹ്രസ്വമായ ഒരു കാലയളവിനുള്ളിൽ അത്ഭുതകരമായ വികാസം പ്രാപിച്ച ഒരു സാഹിത്യശാഖ— മലയാളനോവലിന്റെ ചരിത്രം സമഗ്രമായി അവലോകനം നടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ ആദ്യമേ ആകർഷിക്കുന്ന വസ്തുത ഇതാണ്. കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ മലയാളനോവലിന് ഏതാണ്ട് 85 വർഷത്തെ ചരിത്രമേയുള്ളൂ. പക്ഷെ നൂററാണ്ടുകളുടെ ചരിത്രമുള്ള മലയാള കവിത 4710 ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസാധനത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചപ്പോൾ അതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞകാലയളവിൽ 3039 നോവലുകളാണ് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. 1950 നു ശേഷമുള്ള ദശകങ്ങളിലാകട്ടെ നോവൽ സംശയാതീതമാംവിധം പ്രസാധനരംഗം കൈയടക്കി വാഴുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലയളവിൽ 1444 കവിതാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, 2281 നോവലുകളാണ് വെളിച്ചം കണ്ടത്. സംശയമില്ല, മലയാളത്തിലെ ഏററവും പ്രമുഖമായ, ഏററവും പ്രചാരമുള്ള, ഏററവും ജനപ്രീതിയും ജനസമ്മതിയുമാർജ്ജിച്ച സാഹിത്യശാഖ നോവൽ തന്നെ! എന്താണ് നോവലിന്റെ പ്രചാരത്തിനും ജനസമ്മതിയ്ക്കും കാരണം? അതു ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി, ലളിതമായി, യഥാതഥമായി, സുന്ദരമായി ആലേഖനം ചെയ്യുന്നു എന്നതോ? അതല്ല, വായനക്കാരനു ആയാസരഹിതമായി, പ്രത്യേക ശിക്ഷണമോ വൈദഗ്ധ്യമോ കൂടാതെതന്നെ, ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നതോ? കലാപരമായി ഉന്നതമായ രൂപം കവിതയാണെങ്കിലും നോവലിന്റെ സാർവ്വജനനീനതയും ലാളിത്യവും സമഗ്രസ്വഭാവവും കവിതയ്ക്കില്ലതന്നെ. ''ഒരു നോവലിസ്ററ് എന്ന നിലയ്ക്ക് ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടും പുണ്യവാനേക്കാളും തത്വചിന്തകനേക്കാളും, ശാസ്ത്രജ്ഞനേക്കാളും, കവിയേക്കാളും ഉന്നത ശീർഷനാണ്. അവരെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉത്തിഷ്ഠമാനന്മാരായ നായകന്മാരായിരിക്കാം. പക്ഷെ സമഗ്രമായ ജീവിതത്തിന്റെ അധിനായകത്വം നോവലിസ്റ്റിനേ അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയൂ '' എന്നു ഡി. എച്ച്. ലാറൻസ് പ്രഖ്യാപിച്ചതു് ഇത്തരുണത്തിൽ ഓർക്കാവുന്നതാണ്. ആംഗലഭാഷാസമ്പർക്കംകൊണ്ട് മലയാളത്തിനുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളിലൊന്നാണ് മലയാളനോവലെന്നു പറയാറുണ്ട്. പക്ഷെ, ഒന്നോർത്താൽ നോവൽ അത്രതന്നെ 'വിദേശി'യല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പണ്ടേ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന കഥാകാവ്യങ്ങൾ അനുവാചകരുടെ കഥാശ്രവണ കൗതുകത്തെ വലിയൊരാളവിൽ തൃപ്തമാക്കിയിരുന്നു. നേരത്തെതന്നെ ലഭ്യമായിരുന്ന തദ്ദേശീയ രൂപമാതൃകകൾക്കു് ആധുനികവും അനുരൂപവുമായ വികാസം നൽകാൻ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിചയം സഹായിച്ചു എന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ

മലയാളനോവൽ ചരിത്രാവലോകനം നടത്തുമ്പോൾ ഏതാണ് ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ നോവൽ എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ജോൺ ബന്യന്റെ 'പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ്' എന്ന പ്രശസ്ത കൃതി തർജ്ജമ ചെയ്ത് ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശി 'പരദേശിമോക്ഷയാത്ര' എന്ന പേരിൽ 1815 ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കൃതിയും കോശിതന്നെ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ബന്യന്റെ 'ഹോളിവാർ' തർജ്ജമ ചെയ്ത് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'തിരുപ്പോരാട്ടവും' മലയാളനോവലിന്റെ ആഗമന പ്രഖ്യാപന രേഖകളായി കണക്കാക്കാമെങ്കിലും അവ തർജ്ജമകളായിരുന്നുവല്ലോ. ഷേക്സ്പിയറുടെ 'കോമഡി ഓഫ് എറേഴ്സി'ന്റെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനമായി 1866 ൽ കല്ലൂർ ഉമ്മൻ പീലിപ്പോസ് ആശാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ആൾമാറാട്ടം' ആദ്യകാല നോവലുകളിലൊന്നായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. പക്ഷെ സത്യത്തിൽ അതൊരു നാടകകൃതിയായിരുന്നുവെന്നു പിന്നീടേ പലരും മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാലായിരുന്ന റിച്ചാർഡ് കോളിൻസിന്റെ ഭാര്യയായിരുന്ന മിസിസ്സ് കോളിൻസ് 1859 ൽ 'സ്ലെയർ സ്ലെയിൻ' എന്ന പേരിൽ കേരളം പശ്ചാത്തലമാക്കി രചിച്ച ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്നോവൽ പൂർത്തിയാക്കാതെ 1862 ൽ അന്തരിച്ചു. മിസ്റ്റർ കോളിൻസ് ഈ ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കി. 1878 ൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു മലയാള തർജ്ജമ 'ഘാതകവധം' എന്ന പേരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അതൊരു മൗലിക കൃതിയല്ല തർജ്ജമയാണ് എന്ന കാരണത്താൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആദ്യത്തെ മലയാളനോവൽ 1882 ൽ ആർച്ച് ഡീക്കൻകോശി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു' എന്നാണെന്നു കരുതുന്നവർ വിരളമല്ല. ഒരു നോവലിന്റെ സുഘടിതമായ കഥാഘടനയോ, സംഭവപരമ്പരയോ ഇല്ലാത്ത ഈ പുസ്തകം മലയാള നോവലിന്റെ നാന്ദിയായി മാത്രമേ കണക്കാക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. തലക്കോടി മഠത്തിൽ അപ്പുനെടുങ്ങാടി 1887 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'കുന്ദലത'യാണ് ആദ്യത്തെ നോവൽ എന്നാണു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ

വിശ്വാസം. അതൊരു സ്വതന്ത്ര കൃതിയാണെങ്കിലും, കഥാരംഗം കേരളവും, കഥാപാത്രങ്ങൾ കേരളീയരുമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് 'കുന്ദലത'യും ഒന്നാമത്തെ മലയാളനോവലായി പലരും കണക്കാക്കാറില്ല. നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ സർവ്വലക്ഷണയുക്തമായ നോവൽ ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോന്റെ 'ഇന്ദുലേഖ' തന്നെ എന്നുവേണം പറയാൻ.

1890 ൽ ഇന്ദുലേഖയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ മലയാളനോവലിന്റെ 'ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടം' ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നു പറയാം. ഒന്നേ നോവൽകൊണ്ട് മലയാളനോവൽ രംഗത്ത് ചന്തുമേനോൻ പടുത്തുയർത്തിയ കഥാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അധീശാധികാരം ഇന്നും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ അദ്ദേഹത്തിൽതന്നെ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. ചന്തുമേനോന്റെ കൃതികൾ ക്ലാസ്സിക്കൽ എന്നതിനേക്കാൾ റൊമാന്റിക് ആണെന്നതാണ് ശരി. ചന്തുമേനോന്റെ സമകാലീനനായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ കൃതികൾ റൊമാന്റിസിസത്തിന്റെ സ്പർശമുള്ള ക്ലാസ്സിക്കൽ കൃതികളാണെന്നും പറയാം. ചന്തുമേനോനും സി. വിയും പ്രത്യേകങ്ങളായ ധാരകളുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കളാണെങ്കിലും മലയാളനോവലിന്റെ ആദ്യപരിണാമദശകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കത്തക്കവണ്ണം പലതുകൊണ്ടും ഏക രൂപസ്വഭാവമുള്ളവരാണെന്നു പറയണം. വ്യക്തികളേക്കാൾ ടൈപ്പുകൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുക, സാധാരണക്കാരേക്കാൾ ധീരോദാത്തനായകന്മാരെ ചിത്രീകരിക്കുക, അപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഹാസ്യചിത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ നിഗൂഢതകൾക്കുപകരം മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങൾ ചിത്രണം ചെയ്യുക—ഇവയായിരുന്നു ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടത്തിലെ മലയാളനോവലുകളുടെ മുഖമുദ്രകൾ. മൊത്തത്തിൽ ഇത്തരം നോവലുകളെ ആദർശാത്മകത്വം ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു. ഏതാണ്ടെല്ലാകൃതികൾക്കും വ്യക്തമായ, സൃഷ്ടിപരമായ എന്തെങ്കിലും സന്ദേശം നൽകുവാനുമുണ്ടായിരുന്നു.

ചന്തുമേനോനും സി. വി. യും തുടങ്ങിവെച്ച ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടം 1920 വരെ നിലനിന്നതായി കണക്കാക്കാം. ഇന്ദുലേഖയുടെ ആവിർഭാവത്തിനും സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ തിരോധാനത്തിനുമിടയ്ക്കുള്ള ഈ കാലയളവിനുള്ളിൽ 83 നോവലുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അവയിൽ പരാമർശയോഗ്യങ്ങളായി ഏറെയുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

1920 മുതൽ 1940 വരെയുള്ള രണ്ടു ദശകങ്ങളെ മലയാളനോവലിലെ 'നീയോക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടം' എന്ന് പറയാവുന്നതാണ്. 403 നോവലുകളാണിക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. കുന്ദലതയും, ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും രംഗം പിടിച്ചടക്കിയതോടെ, നാട്ടിൽക്കണ്ട പെണ്ണുങ്ങളുടെ പേരിലൊക്കെ നോവലുകൾ തുരുതുരാപുറത്തിറങ്ങി. വികലമായ ഭാഷ, വിരസമായ പ്രതിപാദനം, അനുകമ്പാർഹമായ അനുകരണഭ്രമം, തികഞ്ഞ നിർജ്ജീവത, ഇതാണ് അക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഏതാണ്ടെല്ലാനോവലുകളുടേയും പൊതുസ്വഭാവം. 'നിയോ ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടം' മലയാളനോവലിന്റെ ഊഷര ദശയായിരുന്നുവെന്ന് നിർവ്വിശങ്കം പറയാവുന്നതാണ്. ഒരു പക്ഷെ ഈ കാലയളവിൽ ഒരേകാന്തദീപമായി, തൽക്കാലപരിതോവസ്ഥയുടെ അന്ധകാരത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത വർദ്ധിപ്പിച്ച ഒരു തേജോഗോളമാണ് മുത്തിരിങ്ങോട്ട് ഭവത്രാതൻനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ 'അപ്ഫന്റെ മകൾ' എന്ന ചെറിയ നോവൽ. മുറിവേററ മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളുടെ നോവ് അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിന്റെ മുറുമുറുപ്പുകളും വേദനയും അമർത്തപ്പെട്ട അമർഷവും തമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ പുറകിൽ ഒരു സമ്മർദ്ദശക്തിയായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ ദൈന്യത അതിന്റെ എല്ലാ തീക്ഷ്ണതയോടും, സ്ഫോടനാത്മകമായ അസംതൃപ്തിയോടും കലാപരമായ സഹാനുഭൂതിയോടുംകൂടി ഈ നോവലിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നിയോ ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടത്തിൽ എന്തുകൊണ്ട് നല്ല നോവലുകളുണ്ടായില്ല എന്ന പ്രശ്നത്തിന് നാമിവിടെ ഉത്തരം കണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യമായ ഉണർവിന്റെ അഭാവമായിരുന്നെന്നോ അതിനു കാരണം? കാലദേശപരിഗണനകൾക്കതീതമായി അനന്തതയിൽ നിന്നെന്നോണം വന്നുഭവിക്കുന്ന അത്ഭുതപ്രതിഭകളുടെ അഭാവമായിരുന്നു ഈ ഊഷരതയ്ക്കു നിദാനം? എനിക്കു തോന്നുന്നത് അക്കാലത്തെ മർദ്ദിത ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക്, വേദനകൊണ്ടു വിങ്ങിയിരുന്ന അശരണർക്ക്, തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യ പരാധീനതകൾക്ക് പ്രതിഷേധത്തിന്റെ രൂപം നൽകാനുള്ള സാംസ്കാരികമായ ഉണർവ്വോ സംഘടനാപരമായ സൗകര്യങ്ങളോ ഇല്ലാതെപോയി എന്നതാണ്. ദേശീയമോ വൈദേശികമോ ആയ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചവരെല്ലാം നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങളുടെ ഗുണഫലങ്ങൾ പങ്കിട്ടനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരായിരുന്നു. അവർക്കെന്തു പ്രതിഷേധം? കലയും സാഹിത്യവു

മൊക്കെ അവക്ക് ആനന്ദോപാധികൾ മാത്രമായിരുന്നുവല്ലൊ. തന്നെയുമല്ല അക്കാലത്തെ പ്രാമാണിക സാഹിത്യരൂപം കവിതയുമായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സാമൂഹ്യപ്രതിഷേധം തോന്നേണ്ടവർക്ക് അതു് പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള വൈഭവമോ സിദ്ധികളോ ഇല്ലാതെപോയി. വൈഭവവും സിദ്ധികളുമുള്ള വർക്കാകട്ടെ പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ആവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു.

1940 ആകുന്നതോടെ നാം മലയാളനോവലിന്റെ 'നവോത്ഥാനകാലഘട്ട'ത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ കാലഗണന അനുസരിച്ച് നിയോ ക്ലാസ്സിക്കൽ കാലഘട്ടത്തെ പിന്തുടരേണ്ടതു് അതിന്റെ വൈരുദ്ധ്യമായ, തിരിച്ചടിയായ 'റൊമാൻറിക്' കാല ഘട്ട'മാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യാരാധന, വ്യക്തിപൂജ, ചിട്ടകളോടുള്ള പ്രതിഷേധം, അമിതമായ പ്രേമാ ഭിനിവേശം എന്നിവയാണല്ലൊ റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ.

മലയാളത്തിൽ നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ പുരോഗമനസാഹിത്യം റൊമാൻറി സിസത്തിന്റേയും അതിനു ശേഷം വരേണ്ട റിയലിസത്തിന്റേയും പ്രതിഷേധാത്മകതയുടേയും മിശ്രമായിരുന്നു. വൈകിയിട്ടാണെങ്കിലും പത്തൊൻപതാംനൂററാണ്ടിലും ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും ഉണ്ടായ ചലനങ്ങളെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ കേരളം നടത്തിയ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാ യിട്ടായിരുന്നു ഇതു്. നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിനു് സാഹിത്യപരമായ പ്രാധാന്യവുമുണ്ട്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുൻപു് ശാശ്വതഭാവത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വകാര്യസ്വത്തു് മുതലായ സാമൂഹ്യാദർശങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇളക്കം തട്ടി. ലോകമിന്നേവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വെച്ച് ഏററവും ശക്തവും സാർവ്വജനീനവുമായ ഒരു പുതിയ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ— മാർക്സിസത്തിന്റെ— വ്യാപക മായ സ്വാധീനത്തിനും ഈ കാലഘട്ടം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ധീരോദാത്ത സങ്കല്പത്തിനു് ശൈഥില്യമുണ്ടായി. ഫ്രോയിഡിന്റേയും മററും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാർക്സിന്റെ വിപ്ലവരാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങൾ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിലും പുതിയ ഓജസ്സ് അവത രിപ്പിച്ചു. ഇവയെല്ലാംകൂടി പരസ്പരം മർദ്ദിച്ചും മേളിച്ചും അപരിമിതമായ സാമൂഹ്യമാനുഷിക ശക്തികളെ തുറന്നുവിട്ടു. സാമൂഹ്യരംഗത്തും രാഷ്ട്രീയരംഗത്തുമെന്നപോലെ കലാരംഗത്തും പുതിയ ചലനങ്ങളുണ്ടായി. ഇതിനകം നവീനവിദ്യാഭ്യാസം കൂടുതൽ സാർവ്വത്രികമായി എന്ന വസ്തുതയും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സാമൂഹ്യത്തിളപ്പിൽനിന്നു് കലയുടെ നാനാമുഖത്തെന്നപോലെ നോവൽ രംഗത്തും അനേകം മുളകളും കൂമ്പുകളുമുണ്ടായി.

നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രതിനിധികളായ കേശവദേവ്, തകഴി, ബഷീർ, പൊറെറക്കാട്, ഉറൂബ് എന്നിവർ ചെറുകഥകളിലാണു് അഭ്യാസം തുടങ്ങിയതു്. 1940—'50 കാല ഘട്ടത്തിൽ 253 നോവലുകളാണെഴുതപ്പെട്ടതെങ്കിൽ 1950—'60-ൽ അതു് 974 ആയി വർദ്ധിച്ചു എന്ന സംഗതി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ അഞ്ചു പേർ നാല്പതുകളിൽത്തന്നെ നോവലുകളെഴുതാൻ തുടങ്ങി എങ്കിലും നോവലിസ്ററുകളെന്ന നിലയ്ക്കു് അവർ വികാസം പ്രാപിച്ചതു് അതിനടുത്ത ദശക ത്തിലാണു്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പരിവർത്തനവിധേയരായതു് നോവലിസ്ററുകൾ മാത്രമല്ല വായ നക്കാരും കൂടിയാണു് എന്ന വസ്തുതയും ഓർക്കപ്പെടണം. ജിജ്ഞാസാഭരിതരായ, ദാഹാർത്തരായ, വായനക്കാരുടെ ഒരു പുതിയ സമൂഹം ഉടലെടുത്തു. അതിനു മുൻപും പിൻപുമില്ലാതിരുന്ന, ഗൗരവ ബോധമുള്ള, വായനക്കാരായിരുന്നു അവർ. ഏതാണ്ടൊരു കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ തീവ്രതയോടെ ആശയ പ്രചാരണം നടത്താൻ യുവതലമുറയൊട്ടാകെത്തന്നെ സന്നദ്ധമായി ഉയിർത്തെഴുന്നേററതു പോലെത്തോന്നി. വായന വ്യാപകമായ ഒരു ശീലമാക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം പോലുള്ള സംഘട നകൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചതു്. സാഹിത്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രാധാന്യത്തിനു് ശാശ്വതമായ ഒരു സ്മാരകമെന്നോണം ഒരുപക്ഷെ ലോകത്തിലാദ്യമായി എഴുത്തുകാർ സ്വയം സംഘടിച്ചു വളർത്തിയ ഒരത്ഭുതമായ സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘവും നിലവിൽ വന്നു.

കേശവദേവ് തുടങ്ങിയ അഞ്ചു പേരും ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിലാണു് രംഗത്തു വന്നതെങ്കിലും എല്ലാ വരും ഒരേ തരത്തിലുള്ള എഴുത്തുകാരായിരുന്നില്ല. കേശവദേവ് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെ, വിശേഷിച്ചും താഴേക്കിടയിലുള്ള സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ദൈനംദിന ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളെ സഹാനുഭൂതിയോടും വിപ്ളവബോധത്തോടുംകൂടി ചിത്രീകരിച്ചു. തകഴി, കെട്ടുപിണഞ്ഞ സാമൂഹികവൈകാരികബന്ധ ങ്ങളിലേയ്ക്കു് രൂക്ഷരശ്മികളുള്ള ടോർച്ചുലൈററ് അടിച്ചുകാണിച്ചു. ബഷീറാകട്ടെ 'ബാല്യകാല സഖി'യിലെ സ്നേഹപരവശയായ സുഹ്റ മജീദിന്റെ കാലിലെ പഴുത്ത പരു ചുംബിച്ചു പൊട്ടിച്ചതു

പോലെ വിങ്ങുന്ന മനുഷ്യത്വത്തെ കലയുടെ ചുംബനത്തിലൂടെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ബഹിർമുഖനും ലോകസഞ്ചാരിയുമായ പൊറ്റെക്കാട്ട് ഈ പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിൽ 'വിഷകന്യക'യെപ്പോലുള്ള കൃതികളിലൂടെ സ്ത്രീയുടേയും പ്രകൃതിയുടേയും ദുരൂഹതമാത്രമല്ല, സാമൂഹ്യപരിണാമവും വർണ്ണശബളമായി ചിത്രീകരിച്ചു. ഉറൂബ് ചരിത്രപരമായി ഈ നവോത്ഥാനത്തിൻെറ സന്താനമായിട്ടാണ് പിറന്നതെങ്കിലും കറെക്കൂടി വിശാലവും വ്യക്തവും സ്വന്തവുമായ വീക്ഷണമുള്ളയാളാണ്. സാമൂഹ്യപരിണാമത്തെ മാത്രമല്ല കാലഗതിയിലും സാമൂഹ്യഗതിയിലും മനുഷ്യവ്യക്തിത്വം എങ്ങനെ വളരുകയും ആഴം വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു് ദാർശനിക വീക്ഷണത്തോടുകൂടി പാടിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള അപൂർവ്വം നോവലിസ്ററുകളിൽ ഒരാളാണദ്ദേഹം.

നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൻെറ നേതാക്കളായ അഞ്ചു പേരും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നതു്. അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു് തനതായ വ്യക്തിത്വമോ ആഴമോ ഇല്ലെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്നർത്ഥം. അവരുടെ സർഗ്ഗചൈതന്യത്തിനു പുറകിലെ നിയാമക ശക്തി സാമൂഹ്യമായിരുന്നു എന്നു മാത്രം. എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുമെന്നപോലെ നവോത്ഥാന സാഹിത്യത്തിലും സാമൂഹ്യാദർശങ്ങളുടെ പ്രേരണാശക്തി അമിതമായപ്പോൾ അതിനു് സ്വാഭാവികമായി തിരിച്ചടിയുണ്ടായി. സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത ഈ അഞ്ചുപേരെ തുടർന്നു വന്നവർ സമൂഹത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിലും പലപ്പോഴും അതിനെ അവഗണിച്ചും വ്യക്തികളെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുവാനും അവരിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അവരുടെ ചിത്തവൃത്തികളെ അടുത്തറിയാനും അവതരിപ്പിക്കാനും ശ്രമിച്ചു.

സാമൂഹ്യബോധവും സാഹിത്യപ്രതിഭയും തമ്മിലുള്ള ബാന്ധവത്തിൻെറ സന്താനമായിരുന്നല്ലോ പുരോഗമന സാഹിത്യം. തുടർന്നു വന്നവരാകട്ടെ സാമൂഹ്യബന്ധത്തിനു് വിവാഹമോചനം നൽകി. മററെന്തിനേക്കാളുമേറെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ താളക്കേടുകൾക്കും സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങൾക്കുമാണ് അവർ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയതു്. 1960–ൽ തുടങ്ങി എന്നു കരുതാവുന്ന 'ആധുനികകാലഘട്ട'ത്തിൻെറ ദീപയഷ്ടിവാഹകർ കാലഗണനയനുസരിച്ചു് പറഞ്ഞാൽ പാറപ്പുറത്തു്, ജി.വിവേകാനന്ദൻ, എം. ടി. വാസുദേവൻ നായർ, കെ. സുരേന്ദ്രൻ, മലയാററൂർ രാമകൃഷ്ണൻ, വിലാസിനി എന്നിവരാണ്. ഇവരെക്കുറിച്ചെല്ലാം പൊതുവായി പറയാവുന്ന ഒരു കാര്യം അവരുടെ ഊന്നൽ സമൂഹത്തിൻെറ പൊതു പ്രശ്നങ്ങളിലല്ല വ്യക്തികളുടെ വ്യസനങ്ങളിലാണെന്നതാണ്. പാറപ്പുറത്തിൻെറ പ്രത്യേക സംഭാവന പട്ടാളക്കാരുടെ അതുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ഒരു ജീവിതമേഖല അനാവരണം ചെയ്തതാണെന്നു് പറയാറുണ്ടു്. കോവിലനും നന്തനാരും ചെയ്തതും പ്രധാനമായും ഇതു തന്നെയാണല്ലൊ. ഇതു പാറപ്പുറത്തിനെ സങ്കുചിതമായ വീക്ഷണത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയായിരിക്കും എന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നു. പാറപ്പുറം തികച്ചും ക്രിസ്ത്യാനിയായ ഒരെഴുത്തുകാരനാണ്. 'ക്രിസ്ത്യാനി' എന്ന പദത്തിൻെറ സങ്കുചിതമായ അർത്ഥത്തിലല്ല അതിൻെറ— സാർവ്വലൗകികമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ഞാനെൻെറ സുഹൃത്തിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠനായ ഈ എഴുത്തുകാരൻ തന്നിലും താനുൾക്കൊള്ളുന്ന സമുദായത്തിലും എത്രത്തോളം നിഷ്ണാതനായിരിക്കുന്നു എന്നതിനു് തെളിവാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'അരനാഴിനേരം'. അരിസ്റേറാട്ടിൽ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള 'ഉദാത്താവസ്ഥ' (sublimation) യിലേയ്ക്കു് അനുവാചകരെ ഉയർത്തുന്ന ഒരമൂല്യകൃതിയാണതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ അവരുടെ സാമൂഹ്യവും ചരിത്രപരവും ആത്മീയവുമായ മാനങ്ങളിൽ സാക്ഷാത്തായ ജീവശക്തിയോടുകൂടി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഇത്രയുംകാലം വേണ്ടിവന്നല്ലൊ എന്നു തോന്നിപ്പോകും ഈ പുസ്തകം വായിച്ചാൽ.

ജീ. വിവേകാനന്ദൻ വൈചിത്ര്യമുള്ള ഗ്രാമപ്രദേശത്തെ അതിൻെറ വൈവിദ്ധ്യത്തിലും സരളതയിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ധനാണ്. എം. ടി. കവിയോ ചെറുകഥാകൃത്തോ നോവലിസ്റേറാ എന്നു് വ്യവച്ഛേദിച്ചു പറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരുപക്ഷെ എല്ലാംകൂടിയതാകാം. എം. ടി. കാണുന്നതും വീണ്ടുംവീണ്ടും കാണുന്നതും അദ്ദേഹത്തിൻെറതന്നെ അന്തർമണ്ഡലമാണ്. അഥവാ പുറത്തേക്കു നോക്കിയാൽ കാണുന്നതോ തൻെറ തറവാടും ഏറിയാൽ തൻെറ ഗ്രാമവും. ഇതു് എം. ടി. യുടെ ദൗർബല്യമായല്ല, പ്രത്യേകതയായാണ് എടുത്തു പറയുന്നതു്. സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ താളക്കേടിലേയ്ക്കും സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങളിലേക്കുമുള്ള മലയാളനോവലിൻെറ പരിവർത്തനത്തിൻെറ പ്രധാന കണ്ണികളിൽ ഒരാളാണ് കെ. സുരേന്ദ്രൻ. കുടുംബജീവിതത്തിലെ സംഘർഷവും വൈരുദ്ധ്യവും അതിൻെറ തനിമയിലവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ മലയാളനോവലിനു്

അദ്ദേഹം പുതിയ മാനം നൽകി എന്നു പറയാം. പ്രസന്നവും ചലനാത്മകവുമായ കഥാകഥനം കൊണ്ടും വ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അവതരണം കൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയനായ ഒരെഴുത്തുകാരനാണ് മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ. ഒരു സാഹിത്യകൃതിയുടെ എല്ലാ ഗൗരവവും സങ്കീർണ്ണതയും ശ്രദ്ധേയതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'വേരുകൾ' മാത്രം മതി നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേരുറപ്പിക്കാൻ. മലയാള നോവലിന് ദാർശനികഭാവവും മനഃശാസ്ത്രപരമായ നിരീക്ഷണശക്തിയും സംഭാവന ചെയ്ത ആളാണ് വിലാസിനി എന്ന എം. കെ. മേനോൻ. ഇത്രയും ശക്തനായ, ബലിഷ്ഠനായ, ഒരു ബുദ്ധിജീവി മലയാള നോവലിസ്റ്റുകൾക്കിടയിൽ വേറെയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ കവിയും ഉപന്യാസകാരനും നിരൂപകനും ദാർശികനും നോവലിസ്റ്റുമായ അദ്ദേഹം ഏഴു വാല്യം വരുന്ന ബൃഹത്തായ ഒരു നോവലിന്റെ രചനയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന രഹസ്യവും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ഒന്നര നോവൽ കൊണ്ട് അനുവാചകരുടെ അവതാരസദൃശമായ ആരാധനയും ആദരവും പിടിച്ചുപറ്റി കൊള്ളിമീൻ പോലെ മിന്നിമറഞ്ഞുപോയ രാജലക്ഷ്മിയേയും നമുക്കിവിടെ സ്മരിക്കാതെ വയ്യ.

ആധുനിക നോവലിസ്റ്റുകളുടെ സമകാലീനരെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ചൊരു കാലഘട്ടത്തേയോ ധാരയേയോ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് പേരെടുത്തു പറയാതെ പോയ കുറെയേറെ എഴുത്തുകാർ നമുക്കുണ്ട്. ഇ. എം. കോവൂർ, പോഞ്ഞിക്കര റാഫി, മുട്ടത്തു വർക്കി, പുത്തൂർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ, അയ്യനേത്ത്, വത്സല എന്നിവർ അവരിൽ ചിലർ മാത്രമാണ്.

അങ്ങിനെ നാം 1970–ലെത്തുന്നു. നാം കണ്ടുനിൽക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ചരിത്രകാരന് പരാമർശ വിഷയമാക്കാൻ മാത്രം അകലെയല്ല നാം നിൽക്കുന്നത്. എങ്കിലും സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയൊരു താൾ മറിച്ചു എന്ന പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കാൻ എഴുപതുകളിലെ എഴുത്തുകാർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തെ സമീപിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ മുൻഗാമികൾക്കില്ലാത്ത ദാർശനികദുഃഖം തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് അവർ വീറോടെ വാദിക്കുന്നത്. സ്വതഃസ്സ്പഷ്ടമായ സത്യം വളരെ വാചാലമല്ല എന്ന് ഞാനിവിടെ ഓർക്കുന്നു. അത്യാധുനികർ എന്ന് പഴയ തലമുറക്കാർ ആക്ഷേപസൂചകമായും പുതിയ തലമുറക്കാർ അഭിമാനത്തോടുകൂടിയും പരാമർശിക്കാറുള്ള പുതിയ എഴുത്തുകാർക്ക് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള, പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള, പ്രതികരണം വായനക്കാരിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ആധുനികതയെ സംബന്ധിച്ച വാദകോലാഹലങ്ങൾക്കതീതമായി, ഒരു സാഹിത്യകൃതിയുടെ കേവലമൂല്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ, ഓ. വി. വിജയന്റെ 'ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസ'ത്തെ കാണാവുന്നതാണ്. ബഷീർ മുസ്ലീം സമുദായത്തിന്റെ അന്തഃപുരജീവിതം മറനീക്കിക്കാണിച്ചപ്പോൾ നമുക്കുണ്ടായ അസുഖകരമായ ഞെട്ടൽ വീണ്ടുമനുഭവപ്പെടുന്നത് പാലക്കാടൻ താഴ്വരകളിലെ ജീവിതം വിജയൻ കാവ്യാത്മകവും സാന്ദ്രീകൃതവുമായ പൂർണ്ണതയോടെ പുനരാവിഷ്ക്കരിച്ചു കാണുമ്പോഴാണ്. ഇതിൽക്കവിഞ്ഞു അബ്സർഡ്ഫിലോസഫിയുടെ ഒരു നിദർശനമാണ് ഈ കൃതി എന്ന മട്ടിൽ പല നിരൂപകരും ഇതിനെ വാഴ്ത്തിക്കാണുന്നത് കഥയറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നതുപോലെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും സ്വന്തം പ്രതിഭയനുസരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണ് 'ഇതിഹാസ'മെന്നത് അതിന്റെ കലാപരമായ മൂല്യം വിളിച്ചോതുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ ഇതൊരു ജീവിത ദർശനമല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഇവരിലൊന്നും പെടാത്ത ശ്രദ്ധേയനായ ഒരെഴുത്തുകാരനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതെ പോകുന്നത് അക്ഷന്തവ്യമായ ഒരപരാധമായിരിക്കും. ചിരിക്കാൻ സ്വതേ കഴിവുകുറഞ്ഞ, ചിരിപോലും ഗൗരവമായി എടുത്തിട്ടുള്ള, മലയാളികളെ സ്വന്തമൊരു ലോകം സൃഷ്ടിച്ച് അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ കുറെക്കാലമായി ചിരിപ്പിച്ചും ചിന്തിപ്പിച്ചും പോരുന്ന വി. കെ. എൻ. ആണ് ഇവിടെ സ്മരണാർഹനാകുന്നത്. നൂതനത്വം തികഞ്ഞ കഥാപാത്രങ്ങൾ, അചുംബിതമായ ശൈലി, ഉദാത്തമായ ധർമ്മബോധം എന്നിവ കൈമുതലായുള്ള അദ്ദേഹം നമ്മുടെ നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരേകാന്ത ദ്വീപത്രെ.

എം. മുകുന്ദൻ, കാക്കനാടൻ, മാടമ്പ് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ, പത്മരാജൻ, സി. രാധാകൃഷ്ണൻ, ആനന്ദ് തുടങ്ങി ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാവുന്ന പലരും മലയാള നോവലിൽ ഇന്നുണ്ട്. അവരുടെ പലരുടേയും സ്വരങ്ങൾക്ക് പുതുമയുണ്ടെന്നുള്ളതും അവിതർക്കിതമാണ്. പക്ഷെ പാശ്ചാത്യർ അനുഭവിക്കുന്ന ദാർശനികദുഃഖം, അവിടവിടെ സുലഭമായി വാരിവിതറുന്ന നൂതന പദങ്ങൾക്കു കീഴെ അനുവാ

ചകരുടെ അനുഭവമണ്ഡലത്തിലും ബോധമണ്ഡലത്തിലും സന്നിവേശിപ്പിക്കുവാൻ പുതിയ എഴുത്തുകാർക്ക് ഇനിയും കഴിയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

മലയാള നോവൽസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, കാലത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന, കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള, കൃതികളേയും എഴുത്തുകാരേയും പററിയാണ് ഇവിടെ ചിലതു പറയുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. വർത്തമാനകാലത്തെ നോവലുകളിലെ നെല്ലും പതിരും തിരിച്ചറിയാനുള്ള കാലത്തിന്റെ മാപനയന്ത്രം എന്റെ കൈവശമില്ല. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൃതികളെപ്പററി സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവ ചരിത്രകാരന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളായി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കാമോ എന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. ഒരു നോവലിനെ വിലയിരുത്താൻ ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലമെങ്കിലും വേണ്ടിവരുമെന്നാണ് എം. പി. പോൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ നിലയ്ക്കു സമകാലീന നോവലിനെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായ അഭിപ്രായം പറയാനർഹത ഭാവിയിലെ ചരിത്രകാരന്മാർക്കായിരിക്കും. ●

ടോൾസ്റ്റോയ് സൃഷ്ടിച്ച സിംഫണി......

'യുദ്ധവും സമാധാനവും!' എന്തൊരു ഗംഭീര കൃതി! റഷ്യയെപ്പോലെ വിശാലമാണതു്. രണ്ടു ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ തന്നെ — യൂറോപ്പും ഏഷ്യയും — ഇതിൽ സമ്മേളിക്കുന്നു, രണ്ടു് കൈമണികളുടെ ഏററുമുട്ടലോടെ. ഇതിന്റെ ഏടുകൾക്കുള്ളിൽ ശാദ്വലപ്രദേശങ്ങളിലേയും പർവത പ്രാന്തങ്ങളിലേയും, മരുഭൂമികളിലേയും, താഴ്‌വരകളിലേയും കൊടുങ്കാററ് തിമിർത്തടിക്കുന്നു. പുഴകൾ ഇതിലേക്ക് കുലംകുത്തിപ്പായുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നിഗൂഢമായ ആത്മാക്കളിൽനിന്നു് ഉയിർത്തെഴുന്നേററുപോലെയുള്ള ശക്തിയും പ്രാഭവവും ഇതിന്റെ വരികൾക്കിടയിൽ രൂഢമൂലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇതെല്ലാം ഒരു വാദ്യവൃന്ദത്തിലെന്നപോലെ താളാനുസൃതമായി ചലിക്കുകയും ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂർച്ചയേറിയ മേൽസ്ഥായി സ്വരങ്ങളും മൃദുവായ കീഴ്‌സ്ഥായി സ്വരങ്ങളും കൊണ്ടു് ഇതു മുഖരിതമാണ്. ആ മേളക്കൊഴുപ്പിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയിൽ അതെല്ലാംകൂടി പൊടുന്നനെ ഒരു ഗംഭീരനിമിഷത്തിനുമുമ്പിൽ നിശ്ശബ്ദമാവുന്നു; എല്ലാം ഒരു ഞൊടിനേരത്തേക്കു് പ്രകാശമാനമാക്കുന്ന മിന്നൽപോലെ. അല്ലെങ്കിൽ ഇരുട്ടിൽ മറെറന്തിനോ വേണ്ടി തപ്പിത്തടയേണ്ട ആവശ്യത്തിൽനിന്നു് നമ്മെ മുക്തമാക്കുന്നതുപോലെ. വിധിയുടെ കളിപ്പാവകളെപ്പോലെ നാം വീണ്ടും അലഞ്ഞുതിരിയുകയാണ്; ദിവസങ്ങളിൽക്കൂടി, കാലഘട്ടങ്ങളിൽക്കൂടി. ടോൾസ്റ്റോയിയാണ് ഇതിന്റെയൊക്കെ പിന്നിലുള്ള അദൃശ്യനായ ആ വ്യക്തി —— ആ ശക്തി. ദൈവത്തെപ്പററി ടോൾസ്റ്റോയിക്കു തന്നെയുള്ള ആശയംപോലെയാണ് ആ ശക്തി. ഉന്നതങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും, പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുകയും അതിനുശേഷം അതിനെ നിശ്ശബ്ദമായി നോക്കിനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ ശക്തി. എല്ലാത്തിന്റെയും ആന്തരികജീവിതത്തിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആത്മാവും എന്നാൽ എല്ലാത്തിനും ബഹിർഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതുമായ ശക്തി. ഈ ഉന്നതനായ ആഖ്യായികാകർത്താവു് താൻതന്നെ ജീവിതോദ്വേഗംകൊണ്ടു് ചൈതന്യസംപൂർണ്ണമാക്കിയ വ്യക്തികളുടെ നിഷ്പക്ഷമതിയും, നീതിമാനുമായ വിധികർത്താവു് കൂടിയാണ് പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ റഷ്യൻ സാമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെ വിജ്ഞാനകോശവും സ്മാരകവുമാണ് 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' അതു് ആ നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ റഷ്യയിലെ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ വിശാലവും രേഖാമൂലവുമായ ഇതിഹാസമാണ്.''

— മുൾക്‌രാജ് ആനന്ദ്. (ഒരു ലേഖനത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചതു്.)

ഇന്ത്യയുടെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്റെ പങ്ക്*

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

അതിപ്രാചീനകാലംമുതൽക്കുതന്നെ ലോകമാകെ അറിയപ്പെട്ടുപോരുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് ഇന്ത്യ. അതിന്ന് അയ്യായിരം വർഷത്തെ അനുസ്യൂതമായ ചരിത്രമുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ദീർഘമായ ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ വിശദവിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിൽ സജീവമായ പിൻതുടർച്ചയുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സർക്കമായ വസ്തുതയാണ്. അതായതു്, അൻപതു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് ഈ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തെ അധിവസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ സന്താനപരമ്പരകളാണ് ഇന്നും ഇവിടെ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നതു് എന്നു ചുരുക്കം. അവർ അന്നത്തെപ്പോലെത്തന്നെ ഇന്നും ഈ മണ്ണിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നല്ല വിവക്ഷ. അവരുടെ ജീവിതത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും വൻപിച്ച മാററങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർ തുടരെത്തുടരെയുള്ള എത്രയോ വിദേശീയാക്രമണങ്ങൾക്കു വിധേയരായിട്ടുണ്ട്. അന്യരാജ്യക്കാരായ ജനങ്ങൾ ധാരാളമായി ഇവിടെ കുടിയേറിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും ജന്തുസന്താനബന്ധത്തിലൂടെ തുടർന്നുപോകുന്ന ആ പ്രാചീനപാരമ്പര്യത്തിനു ഭംഗം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

സത്യമാലോചിച്ചാൽ ഈ ഭുവനഗോളവും അതിലുള്ള വിഭവങ്ങളും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും — എല്ലാ ജീവികൾക്കും എന്നുതന്നെ ജീവശാസ്ത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഞാൻ പറയും — തുല്യമായി അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നുവരികിലും, ചില ചില ജനസമൂഹങ്ങൾ ചില ചില ഭൂവിഭാഗങ്ങളെ, നെടുനാളത്തെ തുടർച്ചയായ അധിവാസത്തിന്റെപേരിൽ, തങ്ങൾക്കു സ്വന്തമായുള്ളതെന്നു കരുതി, മാതൃഭൂമിയെന്നും പിതൃഭൂമിയെന്നും ജന്മഭൂമിയെന്നും വിളിച്ച് ആരാധിച്ചുപോരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമോ നിയമപരമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ ഉടമസ്ഥാവകാശം മാത്രമല്ല ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിൽ വർഗ്ഗസ്മരണകളും പ്രകൃതിയോടുള്ള സ്നേഹബന്ധവും ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളുമെല്ലാം മികച്ചുനിൽക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ മററ് ഏതു രാജ്യത്തെക്കാളും ഉപരിയായി ഇന്ത്യയിലാണ് പിറന്ന മണ്ണും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ചിരപുരാതനമായ ഈ ബന്ധം ജീവിതത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമായി വർത്തിക്കുന്നതു്. ഹിമവൽസേതുപര്യന്തമുള്ള ഈ മനോഹരഭൂമിയിൽ അറുപതുകോടിയോളം ജനങ്ങൾ, വളരെയധികം ദുഃഖവും ദുരിതവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇവിടെ ജനിച്ചതിൽ അഭിമാനമുള്ളവരായി, ഈ മണ്ണിനെ പ്രാണനിൽ പ്രാണനായി സ്നേഹിച്ച് ഇന്നും ഇവിടെ ജീവിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സാഹിത്യകാരൻ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട പങ്കിനെപ്പററിയാണ് നമുക്കു ചർച്ചചെയ്യുവാനുള്ളതു്. നമ്മുടെ കൂടിയാലോചന ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ആധുനികവൽക്കരണം എന്നാൽ എന്തെന്ന് ആദ്യമേതന്നെ വ്യക്തമാക്കണം. പുരോഗതി, സാമ്പത്തികവികസനം, സമുദായോദ്ധാരണം, വ്യവസായവൽക്കരണം, പ്ലാനിങ്ങ് എന്നിങ്ങനെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം നമ്മുടെ ഇടയ്ക്കു ധാരാളമായി കേട്ടുവരുന്ന സാങ്കേതികപദങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ആധുനികവൽക്കരണവും. ഇവിടെ നിലവിലിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതി കൈവരുത്തുന്നതാണ് ആധുനികവൽക്കരണം എന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമാണ്. ഭിന്നമായുള്ളതു് ആധുനികമാകണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. അതു പ്രാചീനവുമാകാം. അതു പുതുമയുള്ളതു് ആയാലും പോരാ, നല്ലതുമായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യകാരൻ അതിൽ പങ്കുവഹിക്കാൻ പോകുന്നതു് അവനുതന്നെ ആപത്താണ്. ഈ പരിഗണനകൾ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതി നോക്കിയാൽ എന്താണ് ആധുനികവൽക്കരണം എന്നു തീർത്തുപറയുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

രാജാറാംമോഹൻറായിയുടെ കാലംമുതൽ നാലഞ്ചു വർഷം മുമ്പുവരെ ആധുനികവൽക്കരണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പാശ്ചാത്യവൽക്കരണം എന്ന അർത്ഥമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മിക്കയാളുകളും, ഏറെക്കുറെ അനുക്തസിദ്ധമായിത്തന്നെ, മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതു്. ആദ്യമാദ്യം യൂറോപ്പിനെയും, അതിനുശേഷം അമേരിക്കയെയും, അതോടൊപ്പം കുറച്ചൊക്കെ റഷ്യയെയും ജപ്പാനെയും ആധുനികപരിഷ്ക്കാ

* കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ''ഇന്ത്യയുടെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്റെ പങ്ക്'' എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു നടത്തിയ സിംപോസിയത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധവും ചർച്ചയും.

ത്തിന്റെ കേളീരംഗങ്ങളായി എല്ലാവരും കരുതിപ്പോന്നു. ഇന്ത്യ പഴകി ജീർണ്ണിച്ച നാശോന്മുഖമായ ഒരു രാജ്യമാണെന്നും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ അനുകരിച്ച് അവരുടെ പരിഷ്ക്കാരത്തെ സ്വീകരിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു മേൽഗതിയുണ്ടാവുകയുള്ളു എന്നുമുള്ള വിശ്വാസവും പരന്നു. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തെപ്പററിയും, ഇന്ത്യാക്കാരന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെപ്പററിയും, വല്ലതുമൊരു നല്ല വാക്കു പറയുന്നതുതന്നെ ജുഗുപ്സാവഹമായിട്ടാണ് കരുതപ്പെട്ടതു്. ഈ പരിഷ്ക്കാര ഭ്രമത്തിനിടയ്ക്കു് എങ്ങനെ വിവേകാനന്ദസ്വാമിയും മഹാത്മാഗാന്ധിയും ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ആരാധനാപാത്രങ്ങളായി എന്നാലോചിച്ചാൽ വിസ്മയം തോന്നും. പക്ഷേ അവരുടെ നേതൃത്വവും കഷ്ടിച്ച് അര നൂററാണ്ടുകാലമേ നിലനിന്നുള്ളു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം നാം വീണ്ടും പാശ്ചാത്യപരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ആരാധകന്മാരായി. ഒരു പൗരസ്ത്യരാജ്യമായ ജപ്പാനിലെ ജനങ്ങൾക്കു രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലെ പരിപൂർണ്ണ വിനാശത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പും ഉൽക്കർഷവും, ആധുനികവൽക്കരണത്തെപ്പററി ഇടക്കാലത്തുണ്ടായ നമ്മുടെ അല്പസ്വല്പമായ സന്ദേഹങ്ങളെയും ദൂരീകരിച്ചു.

ഇപ്പറഞ്ഞ പരിവർത്തനങ്ങളോടൊപ്പം സുന്ദരമായ മറെറാരു ആശയവും നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പ്രചരിച്ചു. ഇതാണ് സോഷ്യലിസം. പാശ്ചാത്യ പരിഷ്ക്കാരത്തിൽ അനിവാര്യമായി വന്നുകൂടിയ ദോഷങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിവിധിയായിട്ടാണ് ഈ ആശയത്തെ നാം ആദ്യകാലത്തു കണ്ടതു്. ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ദരിദ്രരായ ഒരു രാജ്യത്തു് ഈ ആശയം ആകർഷകമായി തോന്നിയതിലും അതു പ്രചരിച്ചതിലും അൽഭുതമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം അതിനെ വെറും ആശയമെന്നുള്ള നിലയിൽനിന്നുയർത്തി ഒരു ആദർശമായിത്തന്നെ നാം സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ വ്യവസായവൽകൃതമായ ഒരു സോഷ്യലിസ്ററു സമുദായത്തെ വാർത്തെടുക്കുകയാണ് ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹികലക്ഷ്യമെന്നു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും അംഗീകരിച്ച നിലയിൽ നാം എത്തിച്ചേർന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ആധുനികവൽക്കരണമെന്ന വാക്കുകൾകൊണ്ടു് കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി വിവക്ഷിക്കുന്ന അർത്ഥം ഇതാണെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. ഈ പ്രാചീനരാജ്യം അതിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള ചരിത്രത്തിൽ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാണ് ഇതെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. ആ നിലയ്ക്കു് നമുക്കു പുതിയതാണ്; ആധുനികമാണ്. അതിന്റെ അടുത്തെങ്ങും നാം എത്തിയിട്ടില്ല എന്നതും സത്യമാണ്. അതിനെ നിലവിൽ വരുത്തുന്നതിനുള്ള യത്നം ആരംഭിച്ചു എന്നല്ല, കാര്യമായി പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസം. ഈ ചുററുപാടുകളിൽ ജനസമൂഹത്തിന്റെ ബാഹ്യനേത്രവും അന്തർനേത്രവും മനഃസാക്ഷിയുമായ സാഹിത്യകാരനു ചുമതലയേറിയ പങ്കു വഹിക്കുവാനുണ്ട്. 60 കോടി ജനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മഹാപ്രസ്ഥാനത്തെ ത്വരിപ്പിക്കേണ്ടതു് അവന്റെ കടമയാണ്, അതിനെ വിജയത്തിലെത്തിക്കുക എന്നതു് അവന്റെയും ലക്ഷ്യമാണ്.

ഒന്നാമതായി, ഇവിടെ വിവരിച്ച മാതൃകയിലുള്ള ആധുനികവൽക്കരണത്തിനു് ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗധേയത്തെ ഇന്നത്തെ 60 കോടി ജനങ്ങൾക്കുപോലും ഹിതകരമായ രീതിയിൽ വാർത്തെടുക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവിനെത്തന്നെ ഞാൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇതു പക്ഷപാതംകൊണ്ടോ, സിദ്ധാന്തപരമായ മുൻവിധികൊണ്ടോ പറയുന്നതല്ല. ഒരു തലമുറക്കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വസ്തുകഥനമാണ്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ സവിശേഷമായ താൽപ്പര്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവുമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരെങ്കിലും ഈ വസ്തുതയെ അംഗീകരിക്കുമെന്നും, അർത്ഥശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളുടെയും മായാവിലാസങ്ങളിൽ മയങ്ങിപ്പോവുകയില്ലെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമൂഹം പ്രാചീനമായ പല ദുരാചാരങ്ങളെയും പരിത്യജിക്കുവാൻ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, പരിശ്രമിക്കുകയാണെന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അതോടൊപ്പം ആധുനികവൽക്കരണത്തിനുവേണ്ടി നാം ചെയ്യുന്ന യത്നം പഴയതിനെക്കാൾ എത്രയോ ദുഃസഹമായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യകാരന്മാർ വളരെക്കാലമായി വാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളുടെ ശീഘ്റഗതിയിലുള്ള തിരോധാനമാണ് നാം ഈ രാജ്യത്തു കാണുന്നതു്. ഒരു മനുഷ്യസമുദായം എന്ന നിലയിൽനിന്നു വെറും പ്രാണരക്ഷണ സമൂഹ (Survival system) മായി നാം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. കോളിൻ ടേൺബുൾ എന്ന നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഉഗണ്ടയിലെ പർവതപ്രദേശത്തു ജീവിക്കുന്ന ഇക് (Ik) എന്ന ആഫ്റിക്കൻ വർഗ്ഗത്തിന്റെകൂടെ അവരിൽ ഒരാളായി രണ്ടുവർഷം ജീവിച്ച് അവരെക്കുറിച്ചെഴുതിയ വിവരണമാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്. (Colin Turnbull:

THE MOUNTAIN PEOPLE. Simon & Schuster 1972) മനുഷ്യനു് ഇത്രത്തോളം അധ:പതിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നു താൻ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. തിര്യക്കുകൾ ഇവരെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമാണു്. നമ്മുടെ ലാഞ്ഛനംപോലും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അവർക്കു വികാരങ്ങളില്ല; വിശപ്പേയുള്ളൂ. കൈക്കുഞ്ഞുങ്ങളിൽനിന്നുപോലും അവർ ആഹാരം പിടിച്ചുപറിക്കും. കുട്ടികൾ അവശരായ വൃദ്ധജനങ്ങളുടെ വായിൽ കയ്യിട്ടു് അവർ ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കിഴങ്ങുകൾ അപഹരിക്കും. തടസ്സംപിടിച്ചാൽ തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലും. ഈ വർഗ്ഗം പരസ്പര ഹിംസകൊണ്ടു ചത്തൊടുങ്ങും എന്ന പ്രത്യാശ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥകാരൻ കാണുന്നുള്ളൂ.

ഇന്ത്യയിൽ തിന്മയുടെ വിജൃംഭണം ഇത്രത്തോളം എത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം വേണ്ടത്ര കാലം ഇനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതു മാത്രമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പക്ഷെ നമ്മളും ആ വഴിക്കു തന്നെയാണു് 'പുരോഗമിക്കുന്നതു്' എന്നുള്ളതിൽ സംശയമൊന്നുമില്ല. ഇന്നു് ഈ രാജ്യത്തു ഒഴിഞ്ഞ വയറോടെ ഉറങ്ങുവാൻപോകുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഹൃദയാലുക്കളായ ജനങ്ങൾ വീടുതോറും പിരിവുനടത്തിയുണ്ടാക്കിയ പണം കൊടുത്തു വാങ്ങിച്ചയയ്ക്കുന്ന പാൽപ്പൊടി കവർന്നെടുത്തു കരിഞ്ചന്തയിൽ വിററു കാശുമാറി ആദായമുണ്ടാക്കുന്ന സാമൂഹിക പ്രവർത്തകർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നു് ഇക്‌വർഗ്ഗത്തിന്റെ നിലയിലെത്തുവാൻ വലിയ ദൂരമൊന്നുമില്ല.

രണ്ടാമതായി പറയുവാനുള്ളതു്, ആധുനികവൽക്കരണം ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽമാത്രം അധിഷ്ഠിതവും അർത്ഥശാസ്ത്രപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രക്രിയയായി തുടരുകയാണെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയ്ക്കു മാത്രമല്ല, ലോകത്തിനു തന്നെയും ഗുരുതരമായ വൈഷമ്യമുണ്ടാകും എന്നാണു്. ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു ചെറിയ ആഫ്രിക്കൻ സമൂഹത്തിൽ താൻ കണ്ട ധർമ്മവിപര്യയത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഇന്നത്തെ മാൽസര്യ കലുഷിതമായ 'ടെക്നോളജിക്കൽ സൊസൈററി'യും ഇതുപോലെയുള്ള അധഃപതനത്തിനു തന്നെയല്ലേ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നോർത്തു് അസ്വസ്ഥനാകുന്നുണ്ടു്. 1973 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ അറബികളും ഇസ്രേലികളും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിനു മുമ്പാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥമെഴുതിയതു്. ആ യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും അതേതുടർന്നുണ്ടായ എണ്ണപ്പോരിന്റെ ഫലമായ ആഗോള പ്രതിസന്ധിയുംകൂടി കാണുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്വസ്ഥത അമ്പരപ്പോ അന്ധാളിപ്പോ ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുമായിരുന്നു. നാലഞ്ചു തലമുറകളായി മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവനും വശീകരിച്ചു പ്രലോഭിപ്പിച്ചു വിഭ്രമിപ്പിച്ച സാങ്കേതിക പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറയെത്തന്നെയാണു് അറബികൾ ഇളക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ഖനിയെണ്ണയ്ക്കു പകരം യുറേനിയം ശക്തിയോ, ഹൈഡ്രജൻ ശക്തിയോ, കരിങ്കല്ലിൽനിന്നോ മണ്ണിൽനിന്നോ വെള്ളത്തിൽനിന്നോ ജനിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയോ, എന്തുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചാലും ലോകത്തിന്റെ ഊർജ്ജദാഹം ശമിക്കുകയില്ല. പത്തുവർഷത്തെ ഊഴമിട്ടു് അതിന്റെ ആവശ്യം ഇരട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇന്നത്തെ പിൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങളും വൻതോതിലുള്ള ആധുനികവൽക്കരണം തുടങ്ങിയാൽ ഈ ഇരട്ടിപ്പു് അതിലും വേഗത്തിൽ സംഭവിക്കും. ഊർജ്ജത്തിന്റെ ദുർഭിക്ഷം മാത്രമല്ല ലോകത്തിനു നേരിടേണ്ടിവരുന്ന ആപത്തു്. സാങ്കേതിക വിദ്യയിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഊർജ്ജപരിവർത്തനത്തിൽ അനിവാര്യമായ ഒരു വൈഷമ്യമുണ്ടു്. അതിൽനിന്നു് അപാരമായ അളവിൽ ചൂടുണ്ടാകും. ഓരോ ബൾബു കത്തുമ്പോഴും അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിയിൽ നാലോ അഞ്ചോ ശതമാനം മാത്രമേ വെളിച്ചമായി കിട്ടുന്നുള്ളൂ. ബാക്കി മുഴുവനും യാതൊരു ഉപയോഗവുമില്ലാതെ ചൂടായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിക്കുകയാണു്. കൽക്കരി കത്തുമ്പോഴും യുറേനിയം ആററം പിളരുമ്പോഴും ഇതുതന്നെയാണു് സംഭവിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ ആകെയുള്ള 171 രാജ്യങ്ങളും അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളെപ്പോലെ ആധുനികവൽകൃതമാവുകയാണെങ്കിൽ ചുററുപാടുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉഷ്ണാധിക്യംകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യനുൾപ്പെടെയുള്ള ജീവജാലത്തിനു ഭുവനജീവിതം അസാധ്യമായിത്തീരുമെന്നു ഹൈൽബ്രോണർ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കണക്കാക്കിയതോർക്കുന്നു. (Robert Heilbronner: AN ENQUIRY INTO THE HUMAN PROSPECTS, Norton 1973).

നാം സങ്കല്പിച്ച തരത്തിലുള്ള ആധുനികവൽക്കരണത്തിനു് ഇവയെക്കൂടാതെ വേറെയും ആപത്തുകളുണ്ടു്. ഇതിനകംതന്നെ കുപ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞ പരിസരദൂഷണത്തെപ്പററി, അഥവാ ഭൂമാലിന്യത്തെ

പ്പററി എല്ലാവരും കേട്ടരിക്കുമല്ലോ. ഇതു മിസിസ്സിപ്പിയിലും റൈൻ നദിയിലും വോൾഗയിലും അമേരിക്കയിലെ ഈററി തടാകത്തിലും റഷ്യയിലെ ബൈക്കാൾ തടാകത്തിലും മാത്രമേയുള്ള എന്നു ധരിക്കേണ്ട. പെരിയാററിലും മാവൂർ പുഴയിലും കല്ലടയാററിലും അഷ്ടമുടിക്കായലിലും എല്ലാം അതു് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇതേപ്പററിയെല്ലാം ചിന്തിച്ചു സാഹിത്യകാരൻ തലപുകയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. സാഹിത്യകാരൻ ജീവിതത്തെ അതിൻെറ സമഗ്രഭാവത്തിൽ കാണേണ്ടവനും, കാണാൻ കഴിവുള്ളവനും, ആകയാൽ ഈ ദോഷവശങ്ങളുടെ നേർക്കു് അവൻ കണ്ണടയ്ക്കുന്നതു തെററാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ''എല്ലാ ജീവിതതീർത്ഥവും'' ഇങ്ങനെ വിഷമയമായിത്തീരുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഈ വൻകിട വ്യവസായ—വാണിജ്യ—രാഷ്ട്രീയമാർഗ്ഗേണയുള്ള ആധുനികവല്ക്കരണമാണോ ഇന്ത്യയ്ക്കു വേണ്ടതു് എന്നു നമ്മുടെ ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുവാൻ സാഹത്യകാരനെപ്പോലെ മററാർക്കും കഴിയുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇതു പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള രാഷ്ട്രീയമത്സരങ്ങളുടെ നീർച്ചുഴിയിലേയ്ക്കു സാഹിത്യകാരനെ തള്ളിയിടുവാനുള്ള യത്നമാണെന്നു തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. ടെക്നോളജിയുടെ പരാജയം, ഇന്നു പരസ്പരം പോരടിച്ചു നിൽക്കുന്ന പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളെയും ഭൂമുഖത്തുനിന്നു നിർമാർജ്ജനം ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു സാധുവായ ഇന്ത്യക്കാരൻ ആധുനികവൽക്കരണത്തിനുവേണ്ടി ഏതു പ്രത്യയശാസ്ത്രം സ്വീകരിക്കണം എന്നതല്ല സാഹിത്യകാരനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം. ഈ പുതിയ വ്യവസ്ഥിതികളിൽനിന്നെല്ലാം പിൻവാങ്ങി പ്രാചീനകാലത്തെ ദുരാചാരങ്ങളിലേയ്ക്കും അന്ധതാമിസ്രങ്ങളിലേയ്ക്കും മടങ്ങിപ്പോകണമോ എന്നതുമല്ല. ജരാഗ്നിയുടെ ജ്വാലാകലാപത്തിൽ ജഗത്ത്രയത്തെ ഭസ്മമാക്കുന്ന ജനപ്രളയത്തിൽ വീണുകിടക്കുന്ന അവനിനി പുറകോട്ടു പോകുന്നതെങ്ങനെ? കാലത്തിൻെറ പരീക്ഷണങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ഭാവിയുടെ തീക്കടൽ വളരെ പാടും നീന്തിക്കടക്കുവാൻതന്നെ ശ്രമിക്കണം.

ഈ മഹായത്നത്തിൽ ആധുനികവൽക്കരണം എന്ന സങ്കല്പത്തിനുതന്നെ പുതിയ അർത്ഥം നൽകുവാൻ സാഹിത്യകാരൻ മുൻകൈ എടുക്കണം എന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം. ജനസഞ്ചയം ഇങ്ങനെയുള്ള അഗ്നിപരീക്ഷകളെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ, മരണത്തിൻെറ കരിനിഴൽ വീശിയ താഴ്വരകളിലൂടെ കടന്നുപോകേണ്ടിവരുമ്പോൾ, ധർമ്മച്യുതികൊണ്ടു് ഐഹികജീവിതത്തിൻെറ ഗതിമുട്ടിപ്പോകുമ്പോൾ, സാഹിത്യകാരൻ കൂടപ്പിറപ്പുകളുടെ വഴികാട്ടിയായും, രക്ഷാപുരുഷനായും, ആപൽബന്ധുവായും അരങ്ങത്തു വരുന്ന പാരമ്പര്യം നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇല്ലാത്തതല്ല. അന്യസാഹിത്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിനുള്ള മേന്മയും ഇതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. വാല്മീകിയും വ്യാസനും കാളിദാസനും എഴുത്തച്ഛനും, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുപോലും, ശ്രോതാക്കളെ രസിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടിമാത്രം കഥയും കവിതയും എഴുതിയവരല്ല. ധർമ്മസംസ്ഥാപനവും സാമൂഹിക പരിഷ്കരണവും അവരുടെ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നു. അന്നത്തെ ധർമ്മമല്ല ഇന്നത്തെ ധർമ്മമെന്നു പറയാവുന്നതാണു്. അതു ശരിയുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു സാഹിത്യകാരനു് ഇന്ത്യയുടെ ഇന്നത്തെ പ്രതിസന്ധിയിൽ ജനങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുവാൻ അർഹതയില്ല എന്നു വരുന്നില്ല. ചരിത്രത്തിൻെറ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയിൽ വഴിയറിയാതെ വിഷമിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ കണ്ണും കരളുമായി വർത്തിക്കുകയും, തൻെറ ഉൾക്കാഴ്ചയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ചുമതല തീർച്ചയായും സാഹിത്യകാരനുണ്ടു്.

ഇന്നത്തെ ചരിത്രസന്ധിയിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും ഏകാകിയാണു്. സമസൃഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, ''പ്രാണികൾക്കൊക്കെ അമ്മ''യായ ഭൂമിയിൽനിന്നുപോലും അവൻ ഒററപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. തൻെറ ഭാഗ്യത്തിനും ഭാഗ്യദോഷത്തിനും താൻതന്നെ ചുമതലപ്പെട്ടവൻ എന്നു വിശ്വസിച്ചു് ഭൗതികമായ വിജ്ഞാനം നേടി, ബുദ്ധിയുടെ ദിഗ്വിജയത്തിൽ അഹങ്കരിച്ചു്, പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കി ജാജ്ജ്വല്യമാനമായ ഒരു നൂതനസംസ്കാരം സൃഷ്ടിച്ചു്, അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഉൽക്കർഷം നേടിയ ഈ ഇരുകാലിമൃഗത്തിനു് ഓർക്കാപ്പുറത്താണു് പരാജയത്തിൻെറ ആഘാതം ഏൽക്കേണ്ടിവന്നതു്. ഐഹിക ജീവിതത്തിൻെറ ദുരുഹഭാവങ്ങൾ അവനെ വ്യാകുലചിത്തനാക്കിയിരിക്കുന്നു. അറുതിയില്ലാത്ത ഭൗതികസമ്പത്തു വാരിക്കൂട്ടുകയും ഭുവനഭോഗങ്ങളിൽ ഉഛൃംഖലമായി വിഹരിക്കുകയാണു് ജീവിതത്തിൻെറ ലക്ഷ്യമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു് അതിനുവേണ്ട ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അതിസമർത്ഥമായി, പ്രകൃതിയുടെയും മററു ജനസമൂഹങ്ങളുടെയുംമേൽ പ്രയോഗിച്ചു്, ഭൂമിയിൽ അങ്ങിങ്ങായി മേന്മ നേടിയ സമുദായങ്ങൾ, എത്രയോ ദുർബ്ബലമായ അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലാണു് തങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു് ഒരു ഞെട്ടലോടെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതോ

ടൊപ്പം ഭോഗലോലുപമായ ജീവിതം ശാന്തിയുടെയും സംതൃപ്തിയുടെയും വിളനിലമാകമെന്ന തീർത്തുപറയുവാനം സാധ്യമല്ലെന്ന വ്യക്തമായിരിക്കുകയാണ്. ഭോഗലോലുപം എന്ന പദംകൊണ്ടു കാമവികാരത്തിൽ മുഴുകിയതു് എന്ന അർത്ഥമല്ല ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ചിരപുരാതനമായ പ്രതിപാദ്യവിഷയമാണിതെന്നു് എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ ഫ്രോയിഡിന്റെ അനുയായികൾ സങ്കല്പിക്കുന്നതുപോലെ അതിനു ജീവിതത്തിൽ സർവാധിപത്യമുണ്ടെന്നും, ഭൂമിയിൽ അതുമൂലം ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊരു പ്രശ്നവുമില്ലെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ആധുനികകാലത്തു വിനോദവ്യവസായത്തിന്റെ സർവപ്രധാനമായ വ്യാപാരച്ചരക്കായി സിനിമയിലും നാടകത്തിലും പത്രമാസികകളിലും സ്ഥാനം നേടിയതോടെ അതു ബീഭത്സരസത്തിന്റെ വകഭേദമായി മാറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വ്യവസായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പുതിയ സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ കാണുന്ന ജീവിതധർമ്മത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാനാണു് ഞാൻ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതു് (Consumer society). മിന്നുന്നതും തിളങ്ങുന്നതുമായ പുതിയ പുതിയ സാധനങ്ങൾ അനവരതം ഉല്പാദിപ്പിക്കുക; പരസ്യത്തിന്റെയും പ്രചാരണത്തിന്റെയും പ്രേരണ പ്രയോഗിച്ചു മനുഷ്യചിത്തത്തെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു് അതു മുഴുവനും കൊള്ളലാഭത്തിൽ വിറ്റഴിക്കുക; കുറേക്കൂടി ആകർഷകമായ സാധനങ്ങൾ വീണ്ടും ഉല്പാദിപ്പിക്കുക; ഈ പ്രക്രിയകളിലൂടെ സമ്പത്തും ഐശ്വര്യവും ജീവിതത്തിലെ സുഖാനുഭൂതികളും വർദ്ധിപ്പിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കുക; ഇതാണു് ഭോഗലോലുപമായ വ്യവസ്ഥിതി. അനുസ്യൂതമായ വളർച്ച, അറുതിയില്ലാത്ത അഭിവൃദ്ധി, ആസുരമായ യന്ത്രശക്തി, അജയ്യമായ സമരബലം ഇവയാണു് അതിനെ നിലനിർത്തുന്നതു്.

ലോഭമോഹങ്ങളെ അപാരമായ അളവിൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചു സ്വാർത്ഥപൂർത്തിയിൽമാത്രം ലക്ഷീകൃതമായ ഈ ജീവിതധർമ്മം ഇന്നു ഭയാനകമായ അധർമ്മത്തിന്റെ വടിവുകളെ പ്രാർപിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അതു മനുഷ്യരാശിയിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗത്തെയും മഹാദുരിതത്തിൽ വീഴ്ത്തി കണ്ണുനീരു കുടിപ്പിക്കുന്നു. അതിനെ അനുകൂലിക്കാത്തവൻ മൂഢനായും എതിർക്കുന്നവൻ ശത്രുവായും കരുതപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളെപ്പററി കാതറൈൻ മേയോമുതൽ ഗുണ്ണാർമിർഡൽവരെയുള്ള പാശ്ചാത്യനിരീക്ഷകർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ലോകപ്രസിദ്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ അസുരനീതിയുടെ ആസ്കന്ദനം ദൃശ്യമാണു്. നമുക്കു പുരോഗതിയിൽ താത്പര്യമില്ലെന്നും ഉത്ക്കർഷം നേടുവാൻ ആഗ്രഹമില്ലെന്നമാണു് ആക്ഷേപം. പക്ഷേ ലോകജനതയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇങ്ങനെ അധോഗതിയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തിനു മേന്മനേടുവാൻ ഇടയായതെന്ന അടിസ്ഥാനസത്യം ആരും കാണുന്നില്ല. യൂറോപ്പിലെ ഒരു ചെറിയ രാജ്യമായ ഹോളണ്ടിന്റെ കഥ നോക്കുക. അതിനു നമ്മുടെ ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ അത്രപോലും ഭൂവിസ്തൃതിയില്ല. ജനസംഖ്യ 1970–ൽ ഒന്നേകാൽ കോടി. അവർ അങ്ങേയററത്തെ ഐശ്വര്യത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. പക്ഷേ അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ മണ്ണിൽനിന്നാണു് അവർ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നേടുന്നതു്. മാംസ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ അവർ രണ്ടാംസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ധാന്യത്തിൽ 63 ശതമാനം അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്നതാണു്. മററു് അത്യാവശ്യസാധങ്ങളുടെ അനുപാതവും ഇതുപോലെയോ ഇതിൽ കൂടുതലോ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു. അവർ സ്ഥിരോത്സാഹംകൊണ്ടു വ്യവസായത്തിലൂടെ ഉത്ക്കർഷം നേടി എന്നു പറയുന്നതു സത്യമാണെങ്കിലും ആ ഉത്ക്കർഷത്തിൽ അന്യജനങ്ങളുടെ അധഃപതനവും അനിവാര്യമായി അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാ രാജ്യക്കാരും ക്ഷേമത്തിൽ കൊതിയുള്ളവരാണു്. പക്ഷേ ഒരു കൂട്ടർ ഏഴാംസ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചു കയറി ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങൾ കൈയ്യടക്കി അത്യാർത്തിയോടെ തിന്നു തീർക്കുകയും മറ്റുള്ളവർ നരകദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയിൽ അനീതിയുണ്ടു്. അതു് അധർമ്മമാണു്.

ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്ത്യയിലും ഈ അധർമ്മം പ്രചരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ കണ്ണുതുറന്നു കാണണം. അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രത്യയശാസ്ത്രസംഘർഷമല്ലെന്നും ഗർഹണീയമായ ധർമ്മക്ഷയമാണെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കണം. ഇതു മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മാറാരോഗമാണെന്നും കമ്മ്യൂണിസമാണു് അതിനുള്ള മറുമരുന്നെന്നും ഒരു കാലത്തു് അവർ വിശ്വസിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ ആ വിശ്വാസം തെററിപ്പോയി എന്നു കരുതേണ്ട ലക്ഷണങ്ങളാണു് ഇപ്പോൾ കാണുന്നതു്. ചൈന റഷ്യയുമായി പിണങ്ങിയതിന്റെ അടിയിലുള്ള രഹസ്യം ഇതാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും മറെറങ്ങുനിന്നുമല്ല, സാക്ഷാൽ വത്തിക്കാനിൽനിന്നു്, 1973–ൽ പുറത്തുവന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ കണ്ട ഒരു പ്രസ്താവന ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കാം: ''സോവിയററു് കമ്മ്യൂണിസം

പ്രായോഗരീതിയെ സ്പർശിക്കുന്നതും അർത്ഥശാസ്ത്രപരവും ആണെങ്കിൽ മാവോസിദ്ധാന്തം മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയെയും ജീവിതചര്യയെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള ധാർമ്മികമായ സോഷ്യലിസമാണ്. അന്യർക്കുവേണ്ടിയുള്ള നിസ്സ്വാർത്ഥയത്നത്തിലും, സാമൂഹികനീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഏദ്പ്രദ്യോതനത്തിലും, മിതസ്വഭാവവും ലളിതവുമായ ഒരു ജീവിതരീതിയെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നതിലും, കടപുഴകിപ്പോയ ഗ്രാമീണജീവിതത്തെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിലും, ഭിന്നനിലകളിലുള്ള സാമൂഹികഘടകങ്ങളെ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതിലുമാണ് ചൈനയിലെ ജനകീയ റിപ്പബ്ളിക് കണ്ണുവെച്ചിരിക്കുന്നത്.'' ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള പ്രസക്തിയെപ്പററി മാവോസേതുങ്ങിനെങ്കിലും ദൃഢവും വ്യക്തവുമായ ധാരണകളുണ്ടെന്നാണ് ഈ പ്രസ്താവന കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയത്. വെറുതെയല്ല അദ്ദേഹം കവിയും സാഹിത്യകാരനും മഹാത്മാവുമായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നത് എന്നും തോന്നാതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ 80 കോടി ജനങ്ങളുള്ള ചൈനയിലെ മഹാസമൂഹത്തിൽ അദ്ദേഹമല്ലാതെ മററാരും കവിതയും സാഹിത്യവും എഴുതുന്നതായി ഇന്നുവരെ കേൾക്കാത്തതിന്റെ രഹസ്യം മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ബ്രഹ്മാനന്ദസഹോദരമായി നാം കരുതുന്ന കാവ്യരസാനുഭൂതിയുടെ ഈ അഭാവം അതിമാത്രം അർത്ഥവത്താണെന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, അനാർദ്രവും നിർവികാരവും ശുദ്ധമേ ബുദ്ധിപരവുമായ ധർമ്മസ്ഥാപനമാണോ ചൈനക്കാർ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു സംശയിച്ചുപോകുന്നു.

ഭാരതീയരായ നമുക്ക് ഈ മാർഗ്ഗം തീർച്ചയായും അനാകർഷകമാണ്. ഒരാൾ മാത്രം കവിതയെഴുതുന്നതുകൊണ്ടു നാം തൃപ്തരാവുകയില്ല. ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ കാണുന്ന ലോകസ്ഥിതിക്കും നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിനും യോജിച്ച യുഗധർമ്മം സ്വീകരിച്ച് ഈ രാജ്യത്തെ ആധുനികവൽക്കരിക്കുന്ന മഹായത്നത്തിൽ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവങ്ങളോടൊപ്പം ഹൃദയഗുണങ്ങളും നമുക്ക് അനുപേക്ഷണീയമാണ്. പരാർത്ഥമായ പ്രയത്നം മാത്രമല്ല പരസ്പരസ്നേഹവും നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. സ്നേഹാമൃതത്താൽ സംസിക്തമായ ഹൃദയപത്മങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മനുഷ്യസമുദായമാണ് ഈ രാജ്യത്തു് ഉണ്ടാകേണ്ടതു്; നിസ്വാർത്ഥമായി പണിയെടുക്കുവാൻവേണ്ടിമാത്രം പിറന്നു മരിക്കുന്ന ഉറുമ്പിൻപററമല്ല. സമസ്തചരാചരങ്ങളെയും കൂടപ്പിറപ്പുകളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനാണ് മനുഷ്യൻ. അവനുമാത്രമേ, അന്യഥാ സ്വപ്നസന്നിഭമായിത്തോന്നുന്ന, ഈ ജീവിതം അർത്ഥവത്തായിത്തീരുകയുള്ളൂ. ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൾക്കാഴ്ചയിൽ നിന്ന് ഉൽപന്നമാകേണ്ട മഹാസിദ്ധിയാണിതു്. മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രേമാമൃതം നിറയുവാൻ മറെറാരു മാർഗ്ഗവും അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

പരസുഖമേ സുഖമെനിക്കു നിയതം,
പരദുഃഖം ദുഃഖം;
പരമാർത്ഥത്തിൽ പരനും ഞാനും
ഭവാനുമൊന്നല്ലീ !

എന്ന അനുഭൂതിയിൽനിന്നാണ് ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായ സാഹിത്യവും ജനിക്കുന്നതു്. ധർമ്മത്തിനു ഗ്ലാനിപററി അധർമ്മം അഭ്യുത്ഥാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ക്രാന്തദർശികളായ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കല്ലാതെ മററാർക്കാണ് നേർവഴി കാണുവാൻ കഴിവുള്ളതു് ? ലോകവിശ്രുതിനേടിയ സാഹിത്യകാരനായ സോൾഷെനിത്സിൻ റഷ്യയോട് എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി യാത്രപറഞ്ഞ സന്ദർഭത്തിൽ തന്റെ നാട്ടുകാരോടു ചെയ്ത അഭ്യർത്ഥനയെ സംക്ഷേപിച്ച് ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്രബന്ധം ഉപസംഹരിക്കട്ടെ. ''ടെക്നോളജിയിലൂടെ ശാശ്വതമായ ഉൽക്കർഷം നേടാമെന്നുള്ള പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ വ്യാമോഹത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിയുക ! വിശാലമായ റഷ്യാ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെങ്കിലും ഭൂമിയോട് ഒട്ടിനിൽക്കുന്നതും നമ്മുടെ പ്രാചീനപാരമ്പര്യങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതുമായ ഒരു ജനസമുദായത്തെ, സയൻസിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ആയാലും, വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുക !'' ഈ ഉപദേശം ബധിരകർണ്ണങ്ങളിലേ വീഴുകയുള്ളു എന്നു നിശ്ചയമാണെങ്കിലും, ലോകഭോഗങ്ങളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെയും അവയെ പിൻതുടർന്നു ശാശ്വതശാന്തിനേടാമെന്നുള്ള പാശ്ചാത്യമനുഷ്യന്റെ വ്യാമോഹത്തെയും കുറിച്ച് സ്വജനങ്ങളെ മാത്രമല്ല, മാനവസമുദായത്തെ മുഴുവനും ഉള്ളിൽത്തട്ടുമാറു് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച ഒരു മഹാത്മാവായി ഈ റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരൻ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇതു കണ്ടപ്പോൾ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു അമേരിക്കൻ നിരൂപകൻ പറഞ്ഞതു്. ധർമ്മക്ഷയം അതിഭയങ്കരമായ അർബുദംപോലെ രാഷ്ട്രശരീരത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ദുർദ്ദശാസന്ധിയിൽ മഹാഭാരതകർത്താവായ വേദവ്യാസന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരായ ഭാരതീയ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഈ നിലയിലേയ്ക്കുയർന്ന് ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കണം. നാല്പതിൽപരം

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, സാരസ്വതബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിച്ച രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചതു പോലെ ''ഭോഗലിപ്സയുടെ അപസ്മാരബാധയും ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ ബീഭൽസതകളുമില്ലാതെ ഭൂമി യെയും അതിന്റെ വിഭൂതികളെയും സ്നേഹിക്കാ''മെന്ന ലോകത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ ശക്തരായിത്തീരട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ

ഡോക്ടർ ഭാസ്കരൻ നായരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സവിശേഷത മനോഹരമായ ശൈലിയും ചിന്തയുടെ തെളിച്ചവുമാണ്. ഈ പ്രബന്ധത്തിലും ശൈലി സുന്ദരം തന്നെ. എന്നാൽ, നിർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടെ, പതിവിനു വിപരീതമായി ചിന്താതലം യുക്തിവൈകല്യത്താൽ അവ്യക്തമായിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയുടെ ആധുനികവൽകരണമെന്നാൽ പാശ്ചാത്യവൽകരണമാണെന്ന് ആദ്യം അകാരണമായി പ്രബന്ധകാരൻ ഭയക്കുകയും, സോഷ്യലിസം കൈവരുത്തലാണെന്ന്, പിന്നെ, ആ ഭയപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ, അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള ഇന്ത്യയുടെ മഹാ പ്രസ്ഥാനത്തെ ത്വരിപ്പിക്കേണ്ടതു സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവി ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, തുടർന്നു പറയുന്നതെല്ലാം സോഷ്യലിസത്തിനെതിരായ കാര്യങ്ങളാണ്.

ആധുനിക വ്യവസായനാഗരികത ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും രാക്ഷസീയശക്തി യോടേ സ്വയം അനർത്ഥങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് സ്വന്തം ദുരന്തത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളിലും വൻപിച്ച കെടുതികൾ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. സോഷ്യലിസം ഇതിന്നൊരു പരിഹാരമാകുമെന്ന ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം തകർന്നു കഴിഞ്ഞു. ആക യാൽ സോഷ്യലിസത്തിന് ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗധേയം രൂപപ്പെടുത്താനാവില്ല. ഇതാണ് പ്രബന്ധ ത്തിന്റെ സാരം.

ആധുനികവൽകരണത്തിന്റെ ഫലമായ ധർമ്മച്യുതിക്കുദാഹരണമായി പ്രബന്ധകാരൻ ഉഗണ്ടയിലെ 'ഇക്''വർഗ്ഗത്തിന്റെ കഥ കോളിൻ ബുള്ളിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിക്കുന്നു. ''ആധുനികവൽക രണത്തിനു വേണ്ടി നാം ചെയ്യുന്ന യത്നം പഴയതിനെക്കാൾ എത്രയോ ദുഃസഹമായ ഒരു വ്യവസ്ഥി തിയെയാണു സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു'' എന്ന മുഖവുരയോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം കഥ പറയുന്നതു്. ''കൈക്കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും അവർ ആഹാരം പിടിച്ചുപറിക്കും. കുട്ടികൾ അവശരായ വൃദ്ധജനങ്ങളുടെ വായിൽ കയ്യിട്ട് അവർ ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കിഴങ്ങുകൾ അപഹരിക്കും''. തീർച്ചയായും ആ പ്രാകൃതവർഗ്ഗക്കാർ സഹതാപം അർഹിക്കുന്നു. ഒപ്പം, വനേചര സാധാരണമായ ഈ മനുഷ്യത്വശൂന്യത ആധുനികവൽകരണത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച ചിന്തകന്മാരും. ഉത്തമനായ ഒരു ഭാരതീയൻ ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാരവും പേറി ഇക് ഗോത്രക്കാർക്കിടയിൽ ചെല്ലട്ടെ. അദ്ദേഹം ജീവനോടേ തിരിച്ചുപോരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഭക്ഷണം ലഭിക്കാനുള്ള സൗകര്യം ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം പോകുന്നതെങ്കിൽ, യാതൊരു സംശയവും വേണ്ട, അവിടെ പ്രായമായവർക്കു് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് ആഹാരം പിടിച്ചുപറിക്കേണ്ട ദൗർഭാഗ്യമുണ്ടാവുകയില്ല.

വ്യവസായ നാഗരികതയിൽ പ്രബന്ധകാരൻ ദർശിക്കുന്ന ആപൽകാരിതകളെല്ലാം മുതലാളിത്ത ത്തിന്റെ സംഭാവനകളാണ്. മുതലാളിത്തം കോടിക്കണക്കിനാളുകളെ യുദ്ധങ്ങളിലും പട്ടിണിയിലും പെടുത്തി കൊന്നുതള്ളിക്കൊണ്ടു് കൊള്ളലാഭമുണ്ടാക്കുന്ന കഥ ഇന്നു കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കുപോലും അറിയാം. ശാസ്ത്രത്തെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയെയും മുതലാളിത്തം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതും അതിനു വേണ്ടിയാണ്. ഈ ചൂഷണവും കൊള്ളയുമാണ് മുതലാളിത്തം. ഇതിനു വിപരീതമാണു സോഷ്യ ലിസം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക വിദ്യയുടെയും നേട്ടങ്ങളെ കൈവെടിയുമെന്ന് ഇതിന്നർത്ഥ മില്ല. എല്ലാ വിധത്തിലുമുള്ള ചൂഷണങ്ങൾക്കെതിരേ, അതു സാമൂഹികമായ സാർവത്രികക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി ശാസ്ത്രീയ-സാങ്കേതിക വിജ്ഞാനങ്ങളെ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തും. മനസ്സിൽ സമസ്ത ലോകങ്ങൾക്കും സുഖം നേർന്നുകൊണ്ടു് വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മങ്ങളുടെ പർണ്ണകുടീരങ്ങളിലേക്കു സോഷ്യ

ലിസം മടങ്ങിപ്പോകുമെന്നു് ആരും കരുതേണ്ട. ഇന്ത്യയുടെ മണ്ണിൽ സോഷ്യലിസത്തെക്കൊണ്ടു് യോഗദണ്ഡെടുപ്പിക്കാമെന്നു് സോഷ്യലിസത്തെക്കുറിച്ചറിവുള്ളവർ പറയുകയില്ല.

സോഷ്യലിസം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണു് പ്രബന്ധകാരൻ പറയുന്നതു്. എവിടെയാണെന്നും എങ്ങനെയാണെന്നും വിശദമാക്കുന്നില്ല. വിശദമാക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ, സോഷ്യ ലിസവും സ്വപ്നം കണ്ടു കഴിയുന്ന ഇന്ത്യയിലെ 60 കോടി ജനങ്ങൾക്കെങ്കിലും, ആ വിശദീകരണ ത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, സ്വന്തം വ്യാമോഹത്തിൽ നിന്നു രക്ഷ നേടാമായിരുന്നു. സോഷ്യലിസം പരാജയപ്പെട്ടു എന്നതിനു് ഒരേ ഒരു കാരണമായി അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് സോവിയററു് യൂണി യനും ചൈനയും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസമാണു്. ശാസ്ത്രീയസോഷ്യലിസത്തിന്റെ അടി സ്ഥാന തത്ത്വങ്ങൾ എവിടെയും ഒന്നാണല്ലോ. ദേശീയതലത്തിൽ അതിന്റെ പ്രയോഗത്തിനു വ്യത്യാസം വരാം; വരികയും വേണം. പ്രയോഗത്തിലെ ദേശീയ നയങ്ങൾ വിദേശ നയത്തെ സ്വാധീനിച്ചെന്നും വരും. ആത്യന്തികമായി നോക്കിയാൽ സോഷ്യലിസം ബഹുജനങ്ങളുടെ കാര്യ മാണു്. സോഷ്യലിസത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും അവർ എന്നെന്നും അങ്ങനെ ചേരിതിരിഞ്ഞു നിന്നുകൊള്ളണമെന്നില്ല. സോഷ്യലിസം പരാജയപ്പെട്ടെന്നു വാദിക്കുന്നവർ ബുദ്ധി പരമായി സത്യസന്ധതയുള്ളവരാണെങ്കിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റു് രാജ്യങ്ങളിലെ ബഹുജനജീവിതത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നോക്കിക്കാണുകയാണു വേണ്ടതു്.

കാര്യമിങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പ്രബന്ധ കർത്താവു് തെല്ലൊന്നു മയപ്പെട്ട സ്വരത്തിലാണു് മുഖ്യ സോഷ്യലിസ്റ്റു് രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു്. വത്തിക്കാന്റെ നാവുകൊണ്ടാണെന്നേ ഉള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും വത്തിക്കാന്റെയും അഭിപ്രായത്തിൽ ''സോവിയററു് കമ്മ്യൂണിസം പ്രയോഗ നന്നു്. മാവോ സിദ്ധാന്തമെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടല്ലോ. റഷ്യയുടെ ഭാഗത്താണെങ്കിൽ, പ്രയോഗപ്രധാ രീതിയെ സ്പർശിക്കുന്നതും അർത്ഥശാസ്ത്രപരവും ആണെങ്കിൽ മാവോ സിദ്ധാന്തം മനുഷ്യന്റെ ചിന്ത യെയും ജീവിതചര്യയെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള ധാർമ്മികമായ സോഷ്യലിസമാണു്'' അത്രയും നവും അർത്ഥശാസ്ത്രപരവുമാകയാൽ അവിടെ സോഷ്യലിസം ചിന്തയെയും ജീവിതചര്യയെയും സ്പർശിക്കുകയില്ല; ധാർമ്മികമാവുകയുമില്ല!

മാവോത്സേതുങ്ങിനെക്കുറിച്ചു് പ്രബന്ധകാരനു് ശക്തമായ ഒരാക്ഷേപമുണ്ടു്. ''പക്ഷേ 80 കോടി ജനങ്ങളുള്ള ചൈനയിലെ മഹാസമൂഹത്തിൽ അദ്ദേഹമല്ലാതെ മററാരും കവിതയും സാഹിത്യവും എഴു തുന്നതായി ഇന്നുവരെ കേൾക്കാത്തതിന്റെ രഹസ്യം മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ബ്രഹ്മാനന്ദ സഹോദര മായി നാം കരുതുന്ന കാവ്യരസാനുഭൂതിയുടെ ഈ അഭാവം അതിമാത്രം അർത്ഥവത്താണെന്നു പറയേ ണ്ടിയിരിക്കുന്നു'' നമ്മുടെ സാഹിത്യനിരൂപകന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാണിതു പറയു ന്നതു്. കഷ്ടമെന്നല്ലാതെന്തു പറയട്ടെ! 1957–ൽ സ്വന്തം കവിതാസമാഹാരത്തിനു് ക്വോ മോ ജോ എഴുതിയ മുഖക്കുറിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വാക്യമുണ്ടു്: ''എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മനുഷ്യരുടെ ഹൃദ യങ്ങളിൽ നിന്നു് അവർ ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടം ഉണർത്തിവിടുന്ന സംഗീതമാണു് കവിത'' ഇന്നു ചൈനയ്ക്കു് ഒരു കാലഘട്ടമില്ലെന്നോ, ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൽ ആരും ജീവിക്കുന്നില്ലെന്നോ പറയാ നൊക്കുമോ? 80 കോടി ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അജയ്യമായ അദ്ധ്വാനശക്തികൊണ്ടു് ഒരു പുതിയ ജീവി തവും അതിന്റെ സൗന്ദര്യവും സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതു തന്നെ അതിമഹത്തായ ഒരു കലാസൃഷ്ടി യാണു്. അവരങ്ങനെ മനുഷ്യത്വത്തെ മധുരമാക്കുമ്പോൾ കവിതയും സാഹിത്യവും മരവിച്ചു നിൽക്കു ന്നതെങ്ങനെ!

സോൾഷെനിത്സിന്റെ വാക്യങ്ങളിലൂടെ സോവിയററു് റഷ്യയ്ക്കു് നല്ലൊരുപദേശം കൊടുക്കാൻ പ്രബന്ധകൃത്തു് മറന്നില്ല. ''വിശാലമായ റഷ്യാരാജ്യത്തിന്റെ വടക്കു കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ങ്കിലും ഭൂമിയോടു് ഒട്ടിനിൽക്കുന്നതും നമ്മുടെ പ്രാചീന പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതുമായ ഒരു ജന സമുദായത്തെ, സയൻസിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ആയാലും, വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ പരിശ്ര മിക്കുക''. സോൾഷെനിത്സിന്റെ പ്രാചീന പാരമ്പര്യമെന്തെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും റഷ്യ ക്കാർക്കു നന്നായറിയാം. അടിയാന്മാരെ മണ്ണിലിട്ടു ചവിട്ടിക്കുഴച്ചുകൊണ്ടു് ഭൂപ്രഭുക്കന്മാർ വാണിരു ന്ന ആ ഇരുണ്ട നാളുകളിലേക്കു് റഷ്യക്കാർ മടങ്ങിപ്പോകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ തരമില്ല.

പ്രബന്ധത്തിന്റെ ആകെപ്പാടേയുള്ള സ്വരം യന്ത്രസംസ്കാരത്തിന്റെ കെടുതികളിൽ നിന്നു് മാനവ സമൂഹം രക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിൽ എന്ന ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹത്തിന്റേതാണു്. ആ ആഗ്രഹം സഫലമാ

കണമെങ്കിൽ സോഷ്യലിസം ഒരഖിലലോക വ്യവസ്ഥിതിയായി മാറണം. മുതലാളിത്തത്തിൻെറ ഭീകരതകളൊന്നും സോഷ്യലിസത്തിലുണ്ടാവുകയില്ലെന്ന വിശ്വാസം പ്രബന്ധകാരനുണ്ടാകട്ടെ. വസ്തുതകളിട്ടു കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കാതെ, ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസത്തെക്കുറിച്ചു നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിക്കുമെങ്കിൽ ആദരണീയനായ ഈ മനുഷ്യസ്നേഹിക്കു് ആ വിശ്വാസം സ്വയം ഉണ്ടാകും. മാവോത്സേതുങ്ങിനെ ഒരതിർത്തിയോളം ബഹുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിനു് ഈ മാർഗ്ഗം ദുർഗ്ഗമമായിരിക്കുകയില്ല. ഏതായാലും ഇന്ത്യയ്ക്കു ക്ഷേമത്തിലേക്കു നടന്നു പോകാനുള്ള ഒരൊററ മാർഗ്ഗമേ ഉള്ളൂ— ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസത്തിൻെറ മാർഗ്ഗം.

ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സോഷ്യലിസം എന്ന ലക്ഷ്യവും അതിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗവും ഇന്നും വ്യക്തമല്ല. പലപ്പോഴും സോഷ്യലിസം ഇവിടെ ഒരു ഭംഗിവാക്കായിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഏററവും വലിയ ശത്രുക്കളാണു് ആ വാക്കു് ഇന്നു് കൂടുതൽ ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. നയിക്കുന്നവരും നയിക്കപ്പെട്ടവരും വട്ടം ചുററുകയാണു്. ഒരു കാര്യം തീർച്ച. ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾക്കു മനുഷ്യരെപ്പോലെ ജീവിക്കണം. ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹം ഉൽക്കടമായിരിക്കുന്നു. ഒരു മഹാജനതയുടെ മനസ്സാക്ഷി ഇത്രമേൽ അസ്വാസ്ഥമായിരിക്കെ ജനജീവിതത്തിൻെറ വക്താക്കളും പ്രചോദകരുമായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കർത്തവ്യം വ്യക്തമാണു്. ജനതയെ ഒരൊററ വികാരത്തിൽ ഒന്നാക്കി, ഒരർത്ഥത്തിൽ സംഹാരത്തിൻെറയും, മറെറാരർത്ഥത്തിൽ മഹത്തായ നിർമ്മാണത്തിൻെറയും ശക്തിയാക്കി മാററാൻ സാധിക്കുമോ എന്നതാണു് ഇന്നു് ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യകാരൻെറ നേർക്കുയരുന്ന വെല്ലുവിളി. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വിലക്കപ്പെട്ടതായെന്തെല്ലാമുണ്ടോ അവയുടെയെല്ലാം പേരിൽ, അജയ്യമായ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ സാഹിത്യകാരൻ ആ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കണം.

അക്കിത്തം

ഭോഗലിപ്സയുടെ അപസ്മാര ബീഭത്സതയിലാണു് ആധുനികവൽക്കരണത്തിൻെറ ആസ്കന്ദനം നമ്മെ എത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഭൂമിയുടെ ചിരന്തനപൈതൃകമായി ലഭിച്ച അമൂല്യ സ്വത്തായിരുന്ന സ്നേഹം നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുന്നു. ഈ അധിത്യകയിലാണു് ഡോക്ടർ കെ. ഭാസ്ക്കരൻ നായരെത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതു്. കുറച്ചുദിവസംമുമ്പു് ശ്രീ. വി.ടി. ഭട്ടതിരിപ്പാടവതരിപ്പിച്ച 'നിഷ്ക്കർമ്മകാമം' എന്ന പദത്തിനു് തൻെറ അഷ്ടബുദ്ധി ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് അഷ്ടബന്ധകലശം നടത്തുകയല്ലയോ അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്? കാര്യം ശരിയാണു്; സ്നേഹത്തിൻെറ ഒഴിവിൽ കാമം കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിക്കുകതന്നെയാണുണ്ടായതു്; സ്നേഹത്തിൽനിന്നുമാത്രം. ജനിക്കാവുന്ന കർമ്മവും അപ്പോൾ നിലച്ചുപോയി. ഈ ജാഡ്യത്തിന്നെതിരായി സാഹിത്യകാരൻ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നാണു് അർത്ഥന. ഇതു പറയുന്നതു് സാഹിത്യം കലയാണെന്നും ഒരു കലയും കലാകാരൻെറ ഇച്ഛാനുസാര പ്രക്രിയകളുടെ ഉല്പന്നമല്ലെന്നും അറിയാതെയൊട്ടല്ലതാനും. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഒരു കാര്യംകൂടി ഡോക്ടർ നായർ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. താനുദ്ദേശിക്കുന്നതരം യുഗോൽഘാടനക്ഷമങ്ങളായ കൃതികൾ രചിക്കാൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ, അതിനുതക്ക സ്ഥിതപ്രജ്ഞയുള്ളവരായിരിക്കണം അവർ. ഉൽകൃഷ്ടമായ ആത്മാവുണ്ടായാൽ മാത്രമേ അതിൽനിന്നു് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഉൽബോധക സാഹിതി ഉറന്നൊഴുകുകയുള്ളൂ.

ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരാത്മാവിനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരിയെ തൽക്കാലം നമുക്കു മറക്കുക! യന്ത്രയുഗം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള 'മാൻഷീൻ' മാരെയും തൽക്കാലം നമുക്കു കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കുക! പക്ഷേ, ഓരോ ആത്മാവിലും ജന്മനായുള്ള ഉൽകൃഷ്ടത നിലനിൽക്കാനും വളർന്നു വികസിക്കാനും ഉതകുന്ന ഒരന്തരീക്ഷമാണോ ഇന്നിവിടെ ഉള്ളതു്? അല്ലെന്നുവരികിൽ അതിനുത്തരവാദി ആരാണു്? സാഹിത്യകാരനല്ല ഈ രാജ്യത്തെ ഭരണഘടന എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതെന്നു തീർച്ചയല്ലേ? രാഷ്ട്രീയേതരമായ മാനുഷിക ഭാവമേഖലകളെപ്പററി വേണ്ടിടത്തോളം ചിന്തിച്ചതിനുശേഷം തന്നെയാണോ ആ രേഖ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു് തുറന്നുചോദിക്കേണ്ട സമയമായിരിക്കുന്നു എന്നാണു് വിനീതമായ എൻെറ ബുദ്ധിയിൽ ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നതു്. നിരപരാധികളെ ശിക്ഷിക്കരുതു് എന്നാണല്ലോ ഇന്ത്യയിലെ നിയമസംഹിതയിലെ

പ്രഥമോച്ഛ്വാസം. ഇന്നത്തെ ധർമ്മക്ഷയത്തിന്റെ കുററവാളിയെ തേടിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും ആ ആദ്യപാഠം മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കട്ടെ എന്നാണ് സൂചന. മഹാത്മജി തയ്യാറാക്കുന്ന ഭരണഘടന മററൊരു വിധത്തിലാകുമായിരുന്നു എന്നെങ്കിലും ഇപ്പോഠം നമുക്കു സമ്മതിക്കുക!

ഭരിക്കുന്നവർപോലും ഊടുമുട്ടിയാലല്ലാതെ വായിച്ചുനോക്കാറില്ലാത്തൊരു ഭരണഘടന ഒരു രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളെ മുഴുവൻ കലിബാധയിലകപ്പെടുത്തിയെന്നു പറയുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ലെങ്കിൽ അതിശയോക്തിയെങ്കിലുമില്ലേ? ഏട്ടിലെ പശുവുണ്ടോ പുല്ലുതിന്നുന്നു? ചോദിക്കാൻ തോന്നും. എന്നാൽ വളരെ മികച്ച ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട സെക്യൂലറിസം എന്ന പദം വരുത്തിയ വിന, ആ ഏട്ടിലെ പശു തിന്നുതീർത്ത ഹരിതപ്രഭ, കുറച്ചൊന്നുമല്ല എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. വാളെടുത്തവരെത്തന്നെയാണ് ആ വാഠം ആദ്യം വെട്ടിയതു്. അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നവർ തന്നെയാണ് മതേതരത്വത്തെ ആദ്യം പുഥക്കരിച്ചതു്. ഫലമോ? ഗുരുവായൂർക്ഷേത്രത്തിലും കൂടൽമാണിക്യ ക്ഷേത്രത്തിലുമുള്ള നടവരവു് നമുക്കെടുക്കാം. മലയാററൂർ പള്ളിയിലെയോ? ഉത്തരമില്ല. ഇങ്ങനെ ഉത്തരമില്ലാതെ വരുന്നതിൽ എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്നൊരു ധാരണയും ഉത്തരവാദികഠക്കില്ല. ഇതിന്നർത്ഥം വാളെടുത്തവരിലുണ്ടായിരുന്ന ധർമ്മബുദ്ധി മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെയല്ലേ?

മററൊരുദാഹരണം സംവരണപ്രശ്നമാണ്. ട്രസ്റ്റിഷിപ്പിന്റെ പിടിയായിട്ടാണ് മഹാത്മജി സംവരണമെന്ന പദം ഉയർത്തിക്കാണിച്ചതു്. നമ്മളാകട്ടെ, അതിന്റെ മൂർച്ചയുള്ള അലകു് മെല്ലെ ഊരിയെടുത്തു കുപ്പയിലിട്ടശേഷം പിടിമാത്രം ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നു.

ഇതിനൊരുദാഹരണം സാക്ഷാൽ സോഷ്യലിസംതന്നെ. ഭൂവുടമകളായിരുന്നവർ തീപ്പൂട്ടാത്ത അടുപ്പിനു മുമ്പിലിരുന്നു മാനത്തേയ്ക്കു തുറിച്ചുനോക്കി നാമം ജപിക്കുമ്പോഠം, തോട്ടക്കാരും വ്യവസായശാലക്കാരും പാണ്ടികശാലക്കാരും ആനറാഞ്ചന്മാരായി പട്ടിണിപ്പരിഷയുടെ തലയിൽച്ചവുട്ടി നൃത്തംവെയ്ക്കുകയാണ് ഇന്നിവിടെ. ആ വിഹാരത്തിന്റെകൂടി ഫലമാണ് ഇപ്പോഠം എല്ലാ പ്രഭാതത്തിലും നമുക്കു തലവേദന സൃഷ്ടിക്കുന്ന കള്ളക്കടത്തു എന്ന പദംതന്നെയും. സെക്യൂലറിസം എന്ന പദത്തിന്മേലൂടെ അധികാരമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്ന ദൈവഭയരാഹിത്യമെന്ന കറുത്ത വെളിച്ചമല്ലേ ഈ എല്ലാ ഭവിഷ്യത്തിനും ഹേതു എന്നു് ശാന്തമായി ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. സെക്യൂലറിസമെന്ന പദത്തിനു താങ്ങുകൊടുക്കുന്നതു് രണ്ടുമൂന്നു നൂററാണ്ടുകളായി ലോകത്തിലാകെ പടർന്നുപിടിച്ച ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷവൽക്കരണങ്ങളാണെന്നതു സമ്മതംതന്നെ. പക്ഷെ, ആ പ്രത്യക്ഷവൽക്കരണങ്ങളുടെ ഉറപ്പു് എത്രത്തോളമുണ്ടു് എന്നുകൂടി ചിന്തിച്ചുനോക്കേണ്ടതുണ്ടു്. നോബൽ സമ്മാനം നേടിയ ഡോക്ടർ അലക്സിസ് കാറൽ പറയുന്നു: ''ഏതാണ്ടു രണ്ടു നൂററാണ്ടോളമായി മതത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ലാഭപൂജയും ശാസ്ത്രപൂജയും അവരോധിക്കപ്പെട്ടു വരികയാണ്. എന്നാൽ പ്രാതികൂല്യത്തിൽ വീണുകിടക്കുകയായിട്ടും അതു മരണത്തിൽനിന്നു വളരെദൂരെത്തന്നെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. വസ്തുക്കളുടെ ആത്മീയമായ ആന്തരപേശിയെക്കുറിച്ചുള്ള ശാശ്വതമായ അന്വേഷണം മനുഷ്യൻ തുടരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകത എല്ലാ യുഗങ്ങളിലും മിക്കവാറും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അവന്നു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ള വാസന അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള വാസനപോലെതന്നെ പ്രകൃതിദത്തമാണ്. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഘടനയിൽനിന്നു് ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ എന്നുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണ് ഈശ്വരാന്വേഷണമെന്നു സിദ്ധമത്രേ. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതിക വിദ്യയും നിർമ്മിക്കുന്ന സമുദായത്തിലും വലിയൊരു വിഭാഗം ആളുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ഈശ്വരന്റെ ആവശ്യകത ഏററക്കുറച്ചിലില്ലാത്ത രൂപത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതു് എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന സത്യമാണ്. ഏററവും വിപരീതമായ പരിതഃസ്ഥിതിയുണ്ടായിട്ടും അതു നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതു് അതിനെ അവഗണിക്കുന്നതു് ആപൽക്കരമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലോകം പ്രാർത്ഥനയുടെ ലോകത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമാണ്. എന്നാലതു് അതിനു വിപരീതമല്ല. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലം മതത്തിനെന്നപോലെ ശാസ്ത്രത്തിനും ബാധകമാണ്. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലം, ധ്യാനാനുഭൂതി, പുണ്യബോധം എന്നിവ വ്യാഖ്യാനിച്ചു തരുന്നതു് മറെറന്തു സങ്കല്പത്തെ എന്നതിലുമധികം ഈശ്വരാസ്തിത്വത്തെയാണ്.''

ചുരുക്കത്തിൽ സെക്യൂലറിസമുപേക്ഷിച്ചാൽ ശാസ്ത്രം പിണങ്ങിപ്പോകുമെന്ന ധാരണ മൗഢ്യം മാത്രമാണെന്നു വരുന്നു. —സത്യത്തെ അതിന്റെ തനി പ്രാകൃതവേഷത്തിൽപ്പോലും സ്വീകരിക്കാനുള്ള ധീരതയാണ് ഇന്നു നമുക്കില്ലാത്തതു്. ജ്യോതിഷംപോലെയും മന്ത്രവാദംപോലെയും ഉള്ള പ്രാചീന ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളുടെ നേരെ പുറംതിരിച്ചു നിൽക്കാനുള്ള വാസന ഈ ഭീരുത്വത്തിൽനിന്നുണ്ടായ മൗഢ്യ

മാണ്. സത്യസായിബാബ വായുവിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊടുത്ത അംഗുലീയകമണിഞ്ഞു ഭാസ്കരൻനായർക്കുതന്നെയും തത്ത്വജ്ഞാനികളുടെ ഭരണം വന്നാലേ ഇന്ത്യയ്ക്കു രക്ഷയുള്ളു എന്നു പറയാൻ തോന്നിയില്ല. സത്യസായിബാബയും ശങ്കരാചാര്യന്മാരും ഗജേന്ദ്രഗാഡ്കറും വലേറിയൻ കർദ്ദിനാൾ ഗ്രേഷ്യസ്സും ഹരീന്ദ്രനാഥ ചതോപാദ്ധ്യായയും ചിന്മയാനന്ദനും മുൽക്‌രാജ് ആനന്ദും നിത്യചൈതന്യയതിയും റൈററ് റവറണ്ട് ടി. ബി. ബെഞ്ചമിനും അപ്രകാരമുള്ള മററു ഭാരതീയരും ചേർന്ന് ഭരണകൂടത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതി എന്തുകൊണ്ടു നാം വിഭാവനം ചെയ്യുന്നില്ല? ഭരണഘടന മതപരമാകണമെന്നല്ല ഇവിടെ വാദം; മതേതരമാകരുതെന്നു മാത്രമാണ്. സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകമല്ല, അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ അച്ചടിച്ച ഭരണഘടനകളാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കു വഴികാണിച്ചതെന്ന സത്യംകൂടി ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ പ്രക്രിയയിലുള്ള അകർമ്മണ്യതയാണ് കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഭരണഘടനയെടുത്തു പെരുമാറാൻ ഉയർന്നുവന്ന കൈകളിൽ മായം ചേർക്കാനുള്ള കരുത്തായി മാറിയതു്. നേരേ മറിച്ച് മററു രാജ്യങ്ങളുടേതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായ ഭിന്നസ്വഭാവമുള്ള ആർഷഭൂമിയാണ് നമ്മുടേതെന്ന് നേരത്തേതന്നെ ഓർമ്മയിൽ വെച്ചതിന്റെ ഫലമായ നെററിവിയർപ്പിൽനിന്നാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലെ ഓരോ അക്ഷരവും പൊന്തിവന്നിരുന്നതെങ്കിൽ, ഉൽകൃഷ്ടവ്യക്തിത്വമുണ്ടെന്നു കർമ്മംകൊണ്ടു തെളിയിച്ച പ്രതിഭാധനന്മാരായിരിക്കണം രാജ്യസഭാംഗങ്ങൾ മുഴുവനും എന്നൊരു നിബന്ധനയെങ്കിലും നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു. അവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ സാംസ്കാരിക ഭാരതത്തിന് പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യിരിക്കുമായിരുന്നു. അവഗണിച്ച ഒന്നിനെ അവഹേളിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അക്കാദമികൾപോലുള്ള ചില്ലറ സാംസ്കാരികങ്ങളെങ്കിലും ഇവിടെ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതെന്നുപോലും തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ത്യയിലെ കഴപ്പത്തിന്റെ ആദികാരണം അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അതിപ്രസരമാണ്. ജനസംഖ്യപോലുമല്ല, തൊഴിലില്ലായ്മ തുടച്ചുനീക്കുകയും ധർമ്മബോധം പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ഇത്തിക്കണ്ണിത്തൊഴിലുകൾ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്താൽ എല്ലാ ഭാരതീയർക്കും പ്രശാന്തജീവിതം നയിക്കത്തക്ക ഐശ്വര്യസമൃദ്ധി ഇപ്പോഴും ഈ രാജ്യത്തുണ്ടെന്നാണ് കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള ആളൊഴിഞ്ഞ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മിക്കതിലൂടെയും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. രാഷ്ട്രീയാധികാരംകൊണ്ടു മത്തുപിടിച്ച അജ്ഞതയുടെ ധിക്കാരപൂർവകമായ തേർവാഴ്ചകൊണ്ടാണ് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വിപുലഹൃദയം ടാഗോറാഗ്രഹിച്ചതിനു വിപരീതമായി മുച്ചൂടും വിഭക്തമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. ഈ കഴപ്പം നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പിതൃവ്യന്മാർക്കുപോലും ദിഗ്ഭ്രമമുളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സത്യവും മര്യാദയും പാലിച്ചാൽ ഇന്ത്യയിലെ ഓരോ കുട്ടിക്കും രാഷ്ട്രപതിയാവാനധികാരമുണ്ടെന്നാണ് ഞാനൊരു പുസ്തകത്തിൽ വായിച്ചതു്. ഇതാണോ ശരിയായ ഉപദേശം? സത്യവും മര്യാദയും പാലിച്ചാൽ ഈശ്വരൻ നിങ്ങളെ രാഷ്ട്രപതിക്കുപോലും അസൂയാവഹമായ ആത്മസന്തുഷ്ടിയിലേയ്ക്കുയർത്തും എന്നല്ലയോ കുട്ടികളോടു പറയേണ്ടതു്? അത്തരം സന്തുഷ്ടന്മാരിൽ നിന്നാണ് രാഷ്ട്രപതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നുകൂടി, വേണമെങ്കിൽ, ഒടുവിൽ പറയാം. എന്നാൽ രാഷ്ട്രപതിയായാൽ പലപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നതു് ഉള്ള സന്തുഷ്ടികൂടി നഷ്ടപ്പെടുകയായിരിക്കും എന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതുമില്ലേ?

ഇതുവരെപ്പറഞ്ഞ കുതിരയ്ക്കു മുമ്പിൽ കെട്ടിയ വണ്ടിയുടെ പിൻചക്രങ്ങൾപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾ വ്യക്തികളുടെ ആന്തരഗുണങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും അന്നന്നു വാഴുന്നവരെ ഇന്ദ്രചന്ദ്രന്മാരാക്കുവാൻ പാടുപെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ. പക്ഷേ, ഫലമെന്തു്? അല്പന്മാർ മാതൃകാദേവകുമാരന്മാരായി അജ്ഞകോടിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു; അവരുടെ വാക്കുകളാണ് അജ്ഞകോടിക്ക് വേദവും ശാസ്ത്രവും പുരാണവും. പ്രതിഭയും നന്മയും ഉള്ളവരെ പത്രങ്ങൾ നിഴലിലേയ്ക്കു പിടിച്ചുമാററുന്നു; നിഴൽ കാററത്തിളകുമ്പോൾ അല്പം വെളിച്ചം അവരുടെ മുഖത്തും വീഴുന്നുവെങ്കിൽ വീണുകൊള്ളട്ടെ. അത്രത്തോളമാണ് സാഹിത്യകാരനും കലാകാരനും തത്ത്വജ്ഞാനിക്കും—പ്രതിഭയ്ക്ക്—ഇന്നിവിടെയുള്ള മാന്യത. സിനിമക്കാരുടെ കഥയാണെങ്കിൽ പറയാനുമില്ല. കുതിരയ്ക്കു മുമ്പിൽ കെട്ടിയ വണ്ടിയുടെ മുൻചക്രങ്ങളാണവർ. കള്ളക്കടത്തുകാരാണ് സിനിമക്കാരുടെ ഗുരുഭൂതന്മാർ എന്നുതന്നെ തോന്നത്തക്കവിധം ആ വ്യവസായകല രൂപഭേദപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു.

ചുരുക്കത്തിൽ ഈ എല്ലാ വിപരീത പരിതഃസ്ഥിതികളുടേയും മുമ്പിൽ അംഗീകരണാർത്ഥം ഹരി
കിരി നടത്തുകയാണോ സാഹിത്യകാരൻ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നതാണു് ഇന്നത്തെ ചിന്താവിഷയം.
ആണെന്നു് ഭാരതീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെങ്ങും കണ്ടില്ല. എന്റെ വരുതിക്കുള്ളിലെ ധർമ്മങ്ങൾ അനു
ഷ്ഠിക്കുകയും അതിനപ്പുറത്തെ നന്മകളിലേയ്ക്കു് ആശയും പ്രാർത്ഥനയും ഊടും പാവുമാക്കി നെയ്ത
വെള്ളിവല നീട്ടിവിടർത്തി എറിയുകയും ചെയ്യാനേ എനിക്കു കഴിയുകയുള്ളു. ഉൽബോധനത്തി
ന്റെയും ഉദ്ധാരണത്തിന്റെയും കാര്യത്തിലും അത്രയൊക്കെയേ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാനാവൂ. ദൈനം
ദിന സ്വാർത്ഥവൃത്തികളിൽ പുതഞ്ഞു കനംതൂങ്ങുന്ന മനസ്സിന്റെ കോഴിച്ചിറകുകൾക്കു് വൈഖാന
സിക മാനസിക ഭാവങ്ങളുടെ ദേവമാർഗ്ഗീണശാഖാശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്കു് പറന്നുയരാൻ എത്രത്തോളം
സാധിക്കുമോ അത്രത്തോളം ഉൽബോധകോദ്ധാരക മൂലകങ്ങൾ എന്റെ രചനകളിലുണ്ടാവും എന്നേ
ഏതു സാഹിത്യകാരനും പറയാൻ പററുകയുള്ളു. ആ ധർമ്മമാകട്ടെ, പണ്ടെന്നത്തെക്കാളും കൂടുതൽ
ഇന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലുണ്ടു് എന്നു് ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും.
ഈയിടെ വായിച്ച 'വരണ്ട ഗംഗ' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ശ്രീ. കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
എഴുതിയ വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

''ആളുമീ പ്രളയാഗ്നിജ്വാലയിലൊരു പിടി—
ച്ചാരമാകമീച്ചിത്രപതഗം; ചിറകിന്മേ—
ലൊരുനിശ്വാസംപോലെയൊരു സങ്കല്പംപോലെ—
യൊരു പൊൻകിനാവെന്നപോലെ വീണടഞ്ഞുപോ—
യൊരു പൂമ്പൊടിപോലെയിടറും ഞാനാംനോവും!
എങ്കിലും കത്തിപ്പടർന്നലറുന്നൊരീയഗ്നി—
കണ്ഡത്തിൻചുററും തുടിക്കുന്നൊരീച്ചിറകിന്റെ
ചുററുമൂറിയൊരഷ്ടഗന്ധമായ് നെടുവീർപ്പായ്
നിൽക്കും, ഈത്തിളലാവവിടർത്തും ചുഴിക്കത്തിൽ
സുപ്തജീവനധാരയായലിഞ്ഞുയിർക്കും ഞാൻ!''

വി. പി. മുഹമ്മദ്

'ഇന്ത്യയുടെ ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സാഹിത്യകാരനുള്ള പങ്കി'നെക്കുറിച്ചു് ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ
നമുക്കു് ഒരു 'ഇന്ത്യ' ഉണ്ടോ എന്നു് ആദ്യം പരിശോധിക്കുക. ഇവിടെ കുറേ പ്രവിശ്യകളും വർഗ്ഗങ്ങളും
മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നതാണു് സത്യം. മുഴത്തിനുമുഴം വ്യത്യസ്തമായ ഭാഷയും ഭക്ഷണവും വിശ്വാസവും
ആചാരവും ഉള്ളവരാണു് നാം. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്രാൻസിലുമുള്ള ജനത ഒരേഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോൾ
നാം അക്ഷരമാലയുള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമായ അനേകം ഭാഷകളിൽ ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നു.
ന്യൂകാസിലിലും ലങ്കാഷയറിലുമുള്ളവരുടെ വേഷവും ഭക്ഷണവും ഒന്നാണു്. ഇന്ത്യക്കാരിൽ താറുടുക്കു
ന്നവരുണ്ടു്; മുണ്ടു് ചുററുന്നവരുണ്ടു്; കുത്തിയും തഹ്മത്തും പക്ഡിയും ധരിക്കുന്നവരുണ്ടു്. മലയാളി
മത്തിയും മരച്ചീനിയും തിന്നുമ്പോൾ പഞ്ചാബി ചപ്പാത്തിയും ദാലും ഭക്ഷിക്കുന്നു.

വിവാഹം എത്രതരം?

നമ്മുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായങ്ങൾതന്നെ എന്തുമാത്രം വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്. മലയാളിക്കു് മരുമകളെ
വേൾക്കുന്നതിനെസംബന്ധിച്ചു് ഓർക്കുകപോലും വയ്യ. തമിഴന്റെ മുറപ്പെണ്ണാണു് മരുമകൾ.
വധുവിന്റെ കഴുത്തിൽ താലികെട്ടിക്കൊണ്ടാണു് ഹിന്ദു വിവാഹിതനാകുന്നതു്. നിറപറയുടെയും
നിലവിളക്കിന്റെയും ചുററും, വധുവിന്റെ കൈ കോർത്തുപിടിച്ചു് അയാൾ പ്രദക്ഷിണം വെച്ചി
രിക്കും. മുസൽമാനോ? വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽവെച്ചു് അയാൾ പിടിക്കുന്നതു് വധുവിന്റെ കൈയല്ല;
അവളുടെ പിതാവിന്റെ കൈയാണു്. എന്നിട്ടു പറയും: ''കബിൽ തു   നി ക്കാ ഹ ഹാ!
നിങ്ങളുടെ മകൾ   എന്നവളെ നിങ്ങൾ എനിക്കു് ഇണയാക്കിത്തന്നതു്, കൂട്ടിച്ചേർത്തു് തന്നതു്,
ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു; കബൂൽചെയ്തു; പൊരുത്തപ്പെട്ടു. പത്തു് മിസ്കാൽ പൊന്നിനു പകരമായി!''

വയനാട്ടിലെ ആദിവാസികൾക്കിടയിൽ ഞാനൊരു വിവാഹം കണ്ടു. വധുവും വരനും നെല്ലിന്റെ ഓരോ മൂട്ടകളുടെ മുകളിൽ കയറിനിൽക്കുന്നു. അവർ ഓരോകുടം വെള്ളം പരസ്പരം തലയിലൂടെ ഒഴിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ കല്യാണത്തിനു ശേഷമാണ് കളി തുടങ്ങുക. വയനാട്ടിലെ ആദിവാസികൾ കല്യാണം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ കളിയോടുകൂടിയാണ്.

ശരീഅത്ത് നിയമം

എനിക്ക് നാലു സ്ത്രീകളെ കല്യാണംകഴിക്കാം. ഡോ. രാഘവൻപിള്ളയോ ഡോ. ഭാസ്കരൻ നായരോ അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ മണിയറയിലല്ല കിടക്കുക; ഇരുമ്പഴിക്കുള്ളിൻ സിമൻറുതറയിൽ ജൌക്കാളവും വിരിച്ചിട്ടു കിടക്കണം!

നാം ഇന്ത്യക്കാരോ? അതൊ ഹിന്ദുവും മുസ്ലിമുമോ?

ഇവിടെ ഓരോ ജാതിയും ഉപജാതിയും അവരവരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങളിൽ, പാറപോലെ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നു. പിന്നെ എങ്ങിനെ നമുക്ക് ആധുനികവൽക്കരണത്തെപ്പററി സ്വപ്നംകാണാൻ കഴിയും?

നാം എന്തുമാത്രം പ്രാകൃതരാണെന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

ശരീയത്തു നിയമപ്രകാരമാണ് ഇന്ത്യയിൽ മുസ്ലീംകളുടെ വിവാഹവും വിവാഹമോചനവും നടക്കുന്നത്. ഈ നിയമം വിവാഹമോചനക്കാര്യത്തിൽ ചില പ്രത്യേകതകൾ സംഭാവനചെയ്യുന്നു ഇവിടെയുള്ള മുസ്ലിംകൾക്ക്. ഒരുദാഹരണം നോക്കുക: തന്റെ ഭാര്യയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരവയവത്തിന്ന് തനിക്ക് വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയുടെതുമായി സാമ്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നിയാൽ ശരീയത്ത് നിയമപ്രകാരം ഒരു മുസ്ലിമിന്ന് അയാളുടെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കാം. ഒന്നുകൂടി പച്ചയായി പറഞ്ഞാൽ ഭാര്യയുടെ മുലയ്ക്കു് സഹോദരിയുടെ മുലയുമായി സാമ്യമുണ്ടെന്ന് തോന്നിയാൽ, അല്ലെങ്കിൽ എളേമ്മായുടെ ചുണ്ടും ഭാര്യയുടെ ചുണ്ടും ഒരുപോലെയെന്നു തോന്നിയാൽ ഒരു മുസ്ലിമിന്ന് തന്റെ ഭാര്യയെ മൊഴിചൊല്ലാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു ഈ നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ഭാര്യയെ നോക്കി: ''അൻതിഅലൈയ ക ളഹ്രി ഉമ്മി'' (നീ എനിക്ക് എന്റെ മാതാവിന്റെ പിൻവശംപോലെ ഇരിക്കുന്നു) എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അതോടെ വിവാഹമോചനമായി!

ളിഹാർ എന്നാണ് ശരീയത്തിൽ (മുസ്ലിം പേഴ്സനൽ ലാ) ഇതിന്നു നൽകുന്ന പേര്!

ഈ നിയമം നിലനിൽക്കണമെന്നാണ് ഇവിടെ 'ഇസ്ലാമിന്റെ സംരക്ഷകർ' എന്നവകാശപ്പെടുന്ന ചിലർ പാർലിമെൻറിന്നകത്തും പുറത്തും കണ്ടുക്ഷോഭം ചെയ്യുന്നത്!

''ശരീഅത്തിനെ തൊട്ടുകളിച്ചാൽ നിങ്ങളെ ഞങ്ങളു് കണ്ടോളാം'' എന്നാണ് മുദ്രാവാക്യം!

അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ അസഹിഷ്ണത

എം. ഇ. എസ്സിന്റെ ദശവാർഷികവും അഞ്ചാം അഖിലേന്ത്യാ മുസ്ലീം വിദ്യാഭ്യാസസമ്മേളനവും ഈയിടെ കോഴിക്കോട്ടു നടന്നു. അവരുടെ ഒരു സിമ്പോസിയത്തിൽ കേന്ദ്ര ആഭ്യന്തര ഡെപ്യൂട്ടിമന്ത്രി എഫ്. എച്ച്. മൊഹസിൻ 'ശരീഅത്ത്' നിയമത്തെപ്പററി എന്തോ പരാമർശിക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളു; പ്രതിനിധികൾക്കിടയിൽ ബഹളമായി. ഉസ്മാനിയാ യൂണിവേഴ്സിററിയിലെ അബ്ദുൽറസാക്ക് കാദരിയുടെ രക്തധമനികൾ ചൂടുപിടിച്ചു! എം. ഇ. എസ്സിന്റെ സദസ്സിലാണ് ഈ അസഹിഷ്ണത എന്നോർക്കുമ്പോൾ, അക്ഷരവൈരികളുടെ പ്രതികരണത്തെ ഊഹിക്കുകയാവും ഭേദം!

നിങ്ങൾക്കെതിരെ പടവാൾ

ഹിന്ദുകോഡ്ബിൽ വന്നപ്പോഴും ഇതേ അനുഭവമാണുണ്ടായത്. ബഹുഭൂരിപക്ഷം ഹിന്ദുക്കളുടെ എതിർപ്പുകണ്ടു് ജവഹർലാൽനെഹ്റു സ്തംഭിച്ചുപോയി. ഹിന്ദുപിന്തുടർച്ചാവകാശനിയമം, ഹിന്ദുദത്ത് സംരക്ഷണനിയമം, ഹിന്ദുവിവാഹനിയമം എന്നിവകളിലൂടെ കുറേശ്ശേകുറേശ്ശേയായി വേണ്ടിവന്നു പണ്ഡിററ്ജിക്കു തന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ!

ഇടക്കാലത്തു് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ ഒന്നാണു് സർവ്വകലാശാലാ നിയമത്തിലെ 68-ം 69-ം വകുപ്പുകൾ (1972 ലെ ആക്ട് 17). കേരളത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മുസ്ലീംങ്ങൾക്കും, ആധുനികവൽക്കരണത്തിൻെറ ആയിരംമൈലകലെ കിടക്കുന്ന ആ വകുപ്പുകളിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള കരുത്തു് കൈവന്നില്ല എന്നല്ലേ, ഇവിടെയുണ്ടായ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതു്.''

പ്രിവിപേഴ്സും മിസയും

സാമ്പത്തികമുന്നേററത്തിനുള്ള ഒരു മഹായജ്ഞം, കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളായി ഇവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയ്‌ക്കൊത്ത പുരോഗതി കൈവരിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്താണിതിനു കാരണം?

എല്ലാ ഭരണപരിഷ്ക്കാരങ്ങളെയും പുരോഗമനനടപടികളെയും വിലയിരുത്തിയതു്, ജാതിയുടെയും മതത്തിൻെറയും വർഗ്ഗത്തിൻെറയും താല്പര്യമനുസരിച്ചാണു്!

രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രിവിപേഴ്സ് റദ്ദാക്കിയപ്പോൾ ഇവിടെ ഹിന്ദു വർഗ്ഗീയവാദികൾ മുറവിളികൂട്ടി:

''രാജാക്കന്മാർ ഭൂരിപക്ഷവും ഹിന്ദുക്കളാണു്. അവരെ എരപ്പാളികളാക്കാൻ സമ്മതിക്കില്ല.''

രാജമാതാവിൻെറയും ഗായത്രിദേവിയുടെയും വിജയരാജസിന്ധ്യയുടെയും രക്ഷയ്ക്കു് ഓടിയെത്തിയവരുടെ മുമ്പിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റാശയം പ്രചരിപ്പിച്ചവരെക്കൂടി കണ്ടപ്പോൾ നാം ഞെട്ടിപ്പോയി!

ആ ഞെട്ടലോടെ എങ്ങിനെ നമുക്കു് ആധുനികവൽക്കരണത്തെപ്പററി സ്വപ്നം കാണാൻ കഴിയും?

ആഭ്യന്തരസുരക്ഷിത നിയമപ്രകാരം ഇവിടെ ചില കള്ളക്കടത്തുകാർ അറസ്ററുചെയ്യപ്പെട്ടു. ജാതി തിരിച്ചു് എണ്ണിനോക്കിയപ്പോൾ അവർ അധികവും മുസ്ലിംങ്ങളായിരുന്നു; പേരു്: യൂ യഫ്പട്ടേൽ, ഹാജിമസ്താൻ, ചൂരികഞ്ഞാമു, അബ്ബാസ്ഹാജി!

മുസ്ലിംസമുദായത്തിൻെറ സംരക്ഷകന്മാർ വാളെടുത്തലറി?

''ഇസ്ലാം അപകടത്തിലായിരിക്കുന്നു. മിസയ്ക്കെതിരെ മീശപിരിക്കുക.''

കാര്യം അവിടെ അവസാനിച്ചില്ല. മാർക്സിസത്തിൻെറ അപ്പോസ്തലരെന്നു് നടിക്കുന്നവർ ഏററു പറഞ്ഞു: ''മതപരമായ പക്ഷപാതമാണു് ഇന്ദിരസർക്കാർ കാണിച്ചതു്.''

അവരുടെ ഉമ്മിണി വല്യനേതാവു് അല്പംകൂടി മുന്നോട്ടുപോയി: ''മുസ്ലിംങ്ങൾക്കിടയിൽത്തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകഗ്രൂപ്പിൽ പെട്ടവരെയാണു് അറസ്ററുചെയ്തതു്. ഈ നടപടിക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തണം.'' ഈ രാജ്യം ആരുവിചാരിച്ചാൽ ആധുനികവൽക്കരിക്കാനാവും?

ഇക്വർഗ്ഗക്കാർ എത്രഭേദം?

ഇവിടെ നൂറുകണക്കിനു് പദ്ധതികളുണ്ടായി! നമ്മുടെ ആരോഗ്യവും ഉല്പാദനശേഷിയും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കോടിക്കണക്കിനുറുപ്പിക പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൾമൂഖേന ചിലവാക്കി. ആശുപത്രികൾ പണിതു. അണക്കെട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ചു. നാം അരോഗദൃഢഗാത്രരായോ? നമ്മുടെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിച്ചോ? ഇല്ല.

എന്താണിതിനു കാരണം?

ആശുപത്രിയിൽ, രോഗിക്കു് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതു് രോഗത്തിൻെറ ഗൌരവം നോക്കിയല്ല. രോഗി ഡോക്ടർക്കു് നൽകുന്ന പണത്തിൻെറ വലിപ്പമനുസരിച്ചാണു്. കൂടുതൽ പണവുമായി വരുന്ന രോഗിക്കുവേണ്ടി കുറച്ചു പണമുള്ള രോഗി – അയാൾ അത്യാസന്നനിലയിലാണെങ്കിൽപോലും – ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. പ്രൈവററു് നേഴ്സിംഗ്ഹോമിൽ ചിലവാക്കുന്ന തുകയുണ്ടോ, എങ്കിൽ സർക്കാരാശുപത്രിയിൽ കൂടുതൽ വിദഗ്ദ്ധമായ ചികിത്സലഭിക്കും. കാരണം വിദഗ്ദ്ധരായ ഭിഷഗ്വരന്മാരെ നോക്കിയാണു് സർക്കാർ അവിടെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കച്ചവടക്കണ്ണുള്ള പണക്കാർ വെട്ടുകിളികളെപ്പോലെ ധർമ്മാശുപത്രി ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു!

ആയിരം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി നടപ്പിൽവന്നാലും, കൈക്കൂലിവാങ്ങുന്ന ഡോക്ടർമാർ ഉള്ളകാലത്തോളം നമ്മുടെ നാട്ടു് വളരുമോ?

ഈയിടെ കേരളത്തിലെ എഞ്ചിനീയർമാർ ഒരു പണിമുടക്കു കൊണ്ടാടി. അവർ നശിപ്പിച്ചതെന്താണെന്നു് അവർക്കുതന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ദീർഘകാലത്തെ മനുഷ്യയത്നവും കോടിക്കണക്കിനുറുപ്പികയും ചിലവാക്കി നിർമ്മിച്ച ജനറേറ്ററുകൾ അവർ തകിടുപൊടിയാക്കി. സാധാരണ തൊഴിലാളികൾ കാണിക്കുന്ന മര്യാദപോലും അവർ പണിമുടക്കിൽ പ്രകടമാക്കിയില്ല. ഒരു മണിക്കൂർനേരത്തെ നോട്ടീസ്പോലും കൊടുക്കാതെ അവർ വെള്ളവും വെളിച്ചവും നിർത്തലാക്കി. രക്തബാങ്കുകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച രക്തം ഉപയോഗശൂന്യമായി; സ്റ്റർലൈസേഷൻ സൌകര്യമില്ലാതെ ഓപ്പറേഷൻതിയേറ്ററുകളിൽ കിടന്നു് രോഗികൾ മരിച്ചു! ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ വിവരിക്കുന്ന ഉഗണ്ടയിലെ ഇക്‌വർഗ്ഗക്കാർ പ്രബുദ്ധകേരളത്തിലെ എഞ്ചിനീയർമാരേക്കാൾ എത്ര ഭേദമാണു്! വിശപ്പു് സഹിക്കാഞ്ഞിട്ടാണു് അവർ ഹിംസചെയ്യുന്നതു്. നാലക്കമുള്ള സംഖ്യവാങ്ങുന്ന നമ്മുടെ എഞ്ചിനീയർമാരോ?

അഭ്യസ്തവിദ്യരായ പ്രാകൃതവർഗ്ഗമാണു് നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളതു്. ഇത്തരം ഡോക്ടർമാരും എഞ്ചിനീയർമാരുമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രം എങ്ങിനെ നമുക്കു് ആധുനികവൽക്കരിക്കാൻ കഴിയും?

കെയർ വിഭവങ്ങൾ കവർന്നെടുത്തു് കരിഞ്ചന്തയിൽ വിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരെയോർത്തു് ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ ദുഃഖിക്കുന്നു. ഈ അഴിമതി നടത്തുന്നതു് സാധാരണക്കാരായിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കു് അത്ര അസഹ്യത അനുഭവപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ അഴിമതികാണിക്കുമ്പോഴാണു് ഉൽക്കടമായ വ്യഥ അനുഭവപ്പെടുക. അഴിമതി നടത്തുന്നതു് അഴിമതിക്കെതിരെ കുരിശുയുദ്ധം നടത്തുന്നവർ കൂടിയായാലോ?

വസ്തുനിഷ്ഠമായ വീക്ഷണം

പെരിയാറിലും മാവൂർപുഴയിലും അഷ്ടമുടിക്കായലിലുമുള്ള ജലം മലീമസമായിപ്പോവുന്നതിൽ ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ വല്ലാതെ ദുഃഖിക്കുന്നതായി തോന്നി പ്രബന്ധം വായിച്ചപ്പോൾ. എല്ലാ ജീവിത തീർത്ഥവും ഇങ്ങനെ വിഷമയമായിപ്പോകുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് വ്യഥയുണ്ടു്. സാരമില്ല, ഈ മലിനജലമെല്ലാം നീരാവിയായി മാറും; വീണ്ടും ശുദ്ധജലമായിത്തീരും എന്നു നമുക്കാശ്വസിക്കുക. കൽക്കരി കത്തുമ്പോഴും ബോംബു് എരിയുമ്പോഴും യൂറേനിയം ആറ്റം പിളരുമ്പോഴും ഊർജ്ജപരിവർത്തനത്തിലുണ്ടാവുന്ന പ്രത്യാഘാതത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ദുഃഖിക്കരുതെന്നു് എനിക്കപേക്ഷയുണ്ടു്. പ്രിസത്തിലൂടെ പ്രകാശകാന്തി, സപ്തവർണ്ണങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചു് മാരിവില്ലിലെ കവിത ചോർത്തിയെടുത്തെന്നും ചന്ദ്രനിൽചെന്നു് പാറക്കഷണങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്തു് ചന്ദ്രനെക്കുറിച്ചുള്ള സുന്ദരമായ സങ്കല്പങ്ങൾ തകർത്തുകളഞ്ഞെന്നും ശാസ്ത്രത്തെ പഴിക്കുന്നതു് ആഭാസകരമാണു്.

അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെ കൊട്ടാരത്തിലെ ഒരു താർക്കികന്റെയും വൈദ്യന്റെയും കഥ ഓർമ്മയില്ലേ? ഒരാൾ നെയ്പാത്രത്തെയോ പാത്രം നെയ്യിനെയോ താങ്ങിനിൽക്കുന്നതു് എന്നു് സ്വയം തർക്കിച്ചു് നെയ്യ് കമഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു. മറ്റൊരാൾ എല്ലാ പച്ചക്കറിയും ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമെന്നു കണ്ടു് മുത്തങ്ങയും വാങ്ങിവന്നു. രണ്ടുപേരും പട്ടിണികിടക്കേണ്ട ഗതികേടാണുണ്ടായതു്. മർമ്മം പഠിച്ചവൻ പശുവിനെ തല്ലാൻ പോയപോലെ ജീവശാസ്ത്രം പഠിച്ച ഡോ. ഭാസ്കരൻനായരും ഹെയിൽ ബ്രോണറും (Heil Bronner) യന്ത്രവൽക്കരണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അറച്ചുനിൽക്കരുതു്. നമുക്കു് കാര്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി കാണുക. ആത്മനിഷ്ഠമായ വീക്ഷണങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുകയേ ഉള്ളു.

സമൂഹത്തെ ഒരുക്കിനിറുത്തുക

മഞ്ഞവസ്ത്രമണിഞ്ഞ സന്യാസിയും ളോഹയണിഞ്ഞ പാതിരിയും തലേക്കെട്ടുകെട്ടിയ മൊല്ലയും എല്ലാത്തരം ആധുനികവൽക്കരണത്തെയും ചെറുത്തുനിൽക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് നമുക്കിന്നു ഇന്ത്യയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നതു്. ഈ ചെറുത്തുനില്പിനെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ നാം ജയിച്ചു. ആധുനികവൽക്കരണത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കരുത്തുള്ള ഒരു സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കുകയാണു് ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു്.

ഒരു നിയമവും സമൂഹം ഉൾക്കൊള്ളാൻ തയ്യാറാവുന്നതുവരെ നടപ്പിൽവരുത്തുക ജനാധിപത്യാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സർക്കാരിനും സാദ്ധ്യമല്ല. അതു് ജനാഭിലാഷത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ കണ്ടകോടാലി വെയ്ക്കുകയാവും.

ജനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാത്ത നിയമങ്ങളും പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും പുരോഗമനപരമായാലും ജനങ്ങളുടെമേൽ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതു് അനുചിതവും അപ്രായോഗികവുമാണ്. സമർത്ഥനായ ഒരു രാഷ്ട്രമീമാംസകനും അതു് ചെയ്യില്ല. 'ഹിററ്ലേഴ്സ് യുത്തും' 'ദീൻഇലാഹിയും' പരാജയപ്പെടാൻ അതായിരുന്നു കാരണം. ആധുനികവൽക്കരണം അടിച്ചേല്പിക്കേണ്ട ഒരു പ്രക്രിയയല്ല. ആധുനികതയെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മാനസിക കാലാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ആദ്യമായി വേണ്ടതു്. ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ആർക്കാണുള്ളതു്? സാഹിത്യകാരനടക്കമുള്ള ബുദ്ധിജീവികൾക്കു് ഇതിൽ വല്ല പങ്കുമുണ്ടോ എന്ന് നമുക്കു് ചിന്തിച്ചുനോക്കുക.

സാഹിത്യകാരന്റെ മേച്ചിൽസ്ഥലം

എത്ര പ്രതിഭാശാലിയായ എഴുത്തുകാരനായാലും ശരി, അയാൾക്കു് ഒരു ജനതതിയെ മുഴവൻ നേരിട്ട് ഉൽബുദ്ധരാക്കുക എളുപ്പമല്ല; ഇന്ത്യയിൽ വിശേഷിച്ചും. കാരണം ഇവിടെ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും നിരക്ഷരകുക്ഷികളാണ്. ശ്രീ. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരാണെന്നു തോന്നുന്നു ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി: നമ്മുടെ നാട്ടിലെ മൂന്നു പെൺകുട്ടികൾക്കു് പ്രേമലേഖനമെഴുതിക്കൊടുത്താൽ രണ്ടുപേരിൽനിന്നും യാതൊരു കുഴപ്പവുമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു്! അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു് അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു് ജാലവിദ്യ കാണിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരനു് എന്തു വിപ്ലവമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും?

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരൻ ചലനമുണ്ടാക്കുന്നതു് സമൂഹത്തിലല്ല; വ്യക്തിയിലാണ്. പാമരജനങ്ങളിലല്ല; ജ്ഞാനികളിലാണ്.

“Drag the pianos down to the street” എന്നു് പാടുമ്പോൾ മായക്കോവിസ്കിക്കറിയാമായിരുന്നു പിയാനോവിന്റെ ശബ്ദം തെരുവീഥികളിലെ ബധിരന്മാരുടെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ ഒരു ചലനവും സൃഷ്ടിക്കുകയില്ലെന്നു്; പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചതു് പിയാനോവിന്റെ മധുനിഷ്യന്ദിയായ സ്വരം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിവുററവരെയാണ്.

സാമൂഹ്യപുരോഗതിക്കു് ഇലക്ട്രിസിററിയും ഡാമുമാണ് ആവശ്യമെന്നും 1100 കിലോവാട്ട് വൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നിടത്തു് സാഹിത്യകാരനു് ഒരു ചുക്കും ചെയ്യാനില്ലെന്നും പ്രഫ: ശേഷൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഡാമും ജനറേററും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന എഞ്ചിനീയർമാരോടാണ് സാഹിത്യകാരനു് സംസാരിക്കാനുള്ളതു് എന്നോർക്കണം. ഡോക്ടർമാർ, എഞ്ചിനീയർമാർ, പ്രഫസർമാർ തുടങ്ങിയ ബുദ്ധിജീവികളോടു് സാഹിത്യകാരനു് ഒരുപാടു് സംസാരിക്കാനുണ്ടു്. അവരുമായുള്ള സംവാദത്തിലൂടെ, ആശയവിനിമയത്തിലൂടെ സമൂഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ പിടിച്ചുണർത്താനും ആധുനികവൽക്കരണത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മാനസിക കാലാവസ്ഥ സമൂഹതലത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കാനും സാഹിത്യകാരനു് കഴിയും; കഴിയണം.

അവാർഡ് 1973

എൻ. മുകുന്ദൻ

1973 ലെ കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ നേടിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ലഘുവിവരണം മാത്രമാണ് ഇവിടെ നൽകുന്നത്. നമ്മുടെ സമകാലികസാഹിത്യത്തിന്റെ മികച്ച അവസ്ഥ എങ്ങനെയുണ്ട്? നമ്മുടെ മുന്തിയ പ്രതിഭകൾ എങ്ങനെ ജീവിതത്തെ അഭിവീക്ഷിക്കുന്നു? ഈ ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം ഈ കൃതികൾ നമുക്ക് തരുന്നു. അക്കാദമി അവാർഡുകൾ സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് നൽകുന്ന ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരമായതിനാൽ, അതു് സമ്മാനിതകൃതിയേക്കാൾ, കർത്താവിനുള്ള ബഹുമതിയായാണ് കരുതുന്നത്. അതിന്റെ പ്രായോഗികഫലം, ഒരു എഴുത്തുകാരന് ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ തവണ അവാർഡ് കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ, പലർക്കും കിട്ടുന്നു എന്നതാണ്. അക്കാദമിയുടെ ഈ ലക്ഷ്യസാക്ഷാൽക്കാരത്തിലടങ്ങിയ പരിമിതി, ഒരർത്ഥത്തിൽ വിവിധപ്രതിഭകളെ ഓരോവർഷവും കണ്ടെത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.

കോട്ടയിലെപാട്ട്: പുനലൂർ ബാലൻ

ചെറുതും വലുതുമായ ഇരുപത്തിമൂന്ന് കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് 'കോട്ടയിലെ പാട്ട്'. ഭിന്നവിഷയങ്ങൾ ഇതിലെ കവിതകൾക്ക് പ്രമേയമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സമകാലികജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യക്ഷതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സോപഹാസമോ, സഗൌരവമോ ആയ ശബ്ദമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിൽ ആമൂലാഗ്രം മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നത്. കോട്ടയിലെ പാട്ട്, തുരങ്കവും വിഷ്കംഭവും, നഗരചിത്രങ്ങൾ, നിഷ്ക്രമണം, ചന്ത തുടങ്ങിയ കവിതകളെല്ലാം ആധുനികജീവിതം കവിഹൃദയത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച പ്രതികരണങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നവയാണ്. കലികാലത്തിന്റെ വിശേഷങ്ങളെപ്പററി എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതംകിളിപ്പാട്ടിലുള്ള ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു് വളരെ പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നു. തണുപ്പാർന്ന ഒരു ദിനോദയവേളയിൽ ഉണർന്നെണീക്കാൻ ഭാവിക്കവേ, ''പഴയവിളക്കുകൾ വിൽക്കാനുണ്ടോ, പുതിയവ പകരംനൽകാം'' എന്ന, പാതയിൽനിന്നും ശ്രവിച്ച പരുഷശബ്ദം കവിമനസ്സിന്റെ അത്ഭുതമണിവിളക്ക് തുടച്ചുകൊണ്ട് മറവിൽനിന്നും തന്നിലെ ഭൂതകാലത്തിലെ 'ഞാൻ' ഉണർന്നു് ചിന്തിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ആദ്യകവിത — തുരങ്കവും വിഷ്കംഭവും — നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മന്ത്രംചൊല്ലി, ഇന്ദ്രാർച്ചനനടത്തിയ ഋഗ്വേദമനുഷ്യനെ, ഭവതരണമാർഗ്ഗം തേടി തമസ്സാർന്ന കാനനങ്ങളിൽ അമൃതത്വത്തിൽ വെളിച്ചം യാചിക്കുന്ന ആരണ്യ — ഉപനിഷൽമനുഷ്യനെ, ആധുനികവിപ്ലവത്തിന്റെ വിക്ഷോഭകമുയരുന്നതു് പ്രതീക്ഷയോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന സമകാലികമനുഷ്യനെ — ഇവരെയൊക്കെ കവി കാണുന്നു: ഒരു നാടകമെന്നപോലെ. എന്നാൽ, ഇവയിലൊന്നും കവിക്ക് വിശ്വാസമില്ല. അതിനാൽ അയാൾ നായകനെ തേടിയലയുന്നു.

> ''തേടിനടപ്പുതുടങ്ങിയതെവിടെ–
> യൊടുങ്ങുവതെവിടെ—
> യടങ്ങിയിരിപ്പുതുമെവിടെ
> യെന്നതുമറിവീല നീ
> യെവിടേ യെന്നറിവീല

അനന്തശായിയായ ശ്രീപത്മനാഭനെ കീർത്തിക്കുന്ന 'കോട്ടയിലെപാട്ട്' ആധുനിക മാനവനിലെ ഈശ്വരാഭിമുഖമനോഭാവത്തോടുള്ള വിഭക്തത വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. വാസുകി വമിച്ച വിഷംപാനംചെയ്യാൻ പാകത്തിൽ മുപ്പുരവൈരിയായി അവതരിക്കാനും, ആ ദാഹകശക്തി തന്റെ കരളിൽ വിളങ്ങാനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഭക്തനേയും, രണ്ടണയ്ക്കു വാങ്ങിയ വിഗ്രഹം അഞ്ചുരൂപയ്ക്കു വിററ് 'ഹരേഹരേ' ജപിക്കുന്നവനേയും ഇതിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആധുനികജീവിതത്തിനു്, രക്ഷയായി ഒരു അനാദിചൈതന്യം ആവശ്യമാണെന്ന് ആധുനികൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു:

> ''നിഗ്രഹാത്മമണഞ്ഞു മാന്യതതൻ ശിരസ്സുമഴിക്കുവാൻ
> ബദ്ധമോദമുദിച്ചൊരത്ഭുത—
> ശക്തിയായെഴുന്നേൽക്കുക.
> സകലദാനപുരേവിളങ്ങിന ജനമനോഹരവിഗ്രഹേ''

നഗരചിത്രങ്ങൾ, ചന്ത എന്നിവയിൽ ആധുനികജീവിതത്തിന്റെ വിരൂപചിത്രങ്ങളാണ് കാണുക.

വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരന്തരീക്ഷം സ്പന്ദിക്കുന്ന കവിതയാണ് ഒരു ''കുതിരയുടെ കഥ.'' നാടൻ ഗാന സാരള്യവും ത്യാഗധീരതയും തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന ആ കവിത കേരളീയരുടെ പൊതുസ്വത്തല്ല. മാതൃബിംബ സങ്കല്പത്തിന്റെ നല്ല ആവിഷ്ക്കരണമാണ്. ഇടശ്ശേരിയുടെ 'കാവിലെപ്പാട്ടി'ന്റെ ഛായ ഈ കവിതയ്ക്ക് വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. പൊയ്പോയ ഭൂതകാലത്തിലെവിടെയോ മിന്നി ത്തിളങ്ങിയ പ്രേമത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ ഉണർത്തുന്ന ''പുനസ്സമാഗമത്തിന്റെ ഒരോർമ്മ'' കാല്പനിക രാഗത്തിന്റെ ശോണബിന്ദുക്കൾ ഉടഞ്ഞലിഞ്ഞു് ചേർന്ന കവിതയാണ്.

കവിതയിലെ 'ആശയങ്ങൾ' മനസ്സിന്റെ പലതലങ്ങളിൽ ശകലിതമായിട്ടാണ് നിക്ഷേപിക്ക പ്പെടുന്നതു്. ഇതു്, ആശയങ്ങൾ അനുഭൂതികളായി ആസ്വാദകമനസ്സിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന പരിണാമ പ്രക്രിയയ്ക്കു് വിഘാതവർത്തിയായിട്ടാണ് തീരുന്നതു്. കാവ്യോപാധിയായ അനുഭവത്തെ ഐന്ദ്രിയ ജ്ഞാനമാക്കി (perception) അനുഭവത്തിലെ വൈകാരികമായ ഉള്ളടക്കത്തെ തനിക്കുതന്നെ സ്പർശി ക്കാൻ പററുമാറു് 'ക്രിസ്റ്റൽ' രൂപത്തിൽ നിരീക്ഷിക്കാൻ പററാത്തതാണ് ഇതിനു കാരണമെന്ന് തോന്നുന്നു. (ഇങ്ങനെ, ഒരുതരത്തിൽ അനുഭവത്തെ ഖരരൂപത്തിലാക്കി സ്വയം പ്രത്യക്ഷവൽക്ക രിക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്കു് മിഡിൽട്ടൺമുറെ 'Crystalisation' എന്നു് പേർനൽകുന്നു). ആധുനിക ജീവിത പ്രതികരണങ്ങൾ പ്രകാശനവിധേയമാകുമ്പോഴാണ് കവിക്കു് ഈ പ്രയാസം നേരിടുന്നതു്. (ഒരു കുരുതിയുടെ കഥ, മല്ലൻപിള്ളയെ ഈച്ചകൊന്ന പാട്ടു്, പുനസ്സമാഗമത്തിൽ ഒരോർമ്മ എന്നിവയിൽ ഒന്നും ഈ പ്രശ്നമില്ല) അവിടങ്ങളിൽ പുരാണകഥാസൂചനകളാവുമ്പോൾ, അവയിലെ മിത്തിക്കൽ അംശങ്ങൾക്കു് തന്റേതു് മാത്രമായ അനുഭവത്തിന്റെ അർത്ഥഭാരാരോപവും സിംബലും നൽകണം. അതു് സമൂർത്തവും സംവേദകക്ഷമവും ആയിരിക്കണം. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് ആധുനികകവി പുരാണകഥകൾ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രസക്തി. ഇതിന്റെ അഭാവം നിഷ്ക്രമണം, സമർപ്പണം എന്നീ കവിതകളെ അശ്രദ്ധേയങ്ങളാക്കിക്കളഞ്ഞു. പല താളങ്ങൾ ഇടകലർത്തി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ് തുടരങ്കവും വിഷ്ക്കംഭവും, കോട്ടയിലെ പാട്ടു് നഗരചിത്രങ്ങൾ എന്നിവ. ആധുനികരായ ചില കവികളുടെ കവിതകളെ ഇവ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

സാക്ഷി: ടി. പത്മനാഭൻ

ശ്രീ. ടി. പത്മനാഭന്റെ 'സാക്ഷി' എന്ന ചെറുകഥാസമാഹാരം, മലയാള കഥാരംഗത്തെ ഒരു പ്രതിഭാശാലിയുടെ തിരിച്ചുവരവു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മൌനവല്മീകത്തിൽനിന്നും ഉന്നിദ്രനായ ഈ കഥാകാരന്റെ കഥകൾ അത്യന്തം തേജോമയവും ഓജസ്ക്കരവും ആണ്. ഓജസ്ക്കരമെന്നു് വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കാരണമുണ്ടു്. ജീവിതഗന്ധമില്ലാത്തതിനാൽ പത്മനാഭന്റെ ചില കഥകൾക്കു് അനീമിയാ ബാധിച്ച ലക്ഷണമുണ്ടു് എന്നു് ഒരു നിരൂപകൻ സംശയിക്കുകയുണ്ടായി. 'സാക്ഷി' യിലെ കഥകൾ ആ സംശയം തീർത്തു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ രാഗരശ്മികൾ നീന്തി ത്തുടിക്കുന്ന കഥകളാണിവ. ജീവിതമെന്നാൽ എഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മാനസിക ജീവിതം എന്നാണർത്ഥം. അന്തർമുഖനായ ഈ കഥാകാരന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ ചുററുമുള്ള വൈചി ത്ര്യമാണ് ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പൊള്ളലേല്പിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ വൈകാരികാനുഭവങ്ങളാണ് ഇതിലെ കഥകൾക്കു് നിദാനം. താൻ എല്ലാ സംഭവങ്ങളിലും പങ്കെടുക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവയെ സാക്ഷിയെ പ്പോലെ നോക്കിക്കാണുന്നു; അപ്പോഴും അതിന്റെ സംവേദനാംശങ്ങൾ തന്റെ ഹൃദയത്തെ നൊമ്പര പ്പെടുത്തുന്നു; പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ വയ്യാത്ത ദുഃഖത്തിൽ താഴ്ന്നുപോവുന്നു. അതെ, വ്യക്തിദുഃഖ ത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ അലിഞ്ഞുചേരുമ്പോഴാണ് പത്മനാഭന്റെ പ്രതിഭ ഉദ്ദീപ്തവും അവികലവും ആയിത്തീരുന്നതു്. ദുഃഖം, സാക്ഷി, കറുത്തകുട്ടി എന്നിവയിലൂടെ ദുഃഖം എന്ന മനോഭാവത്തിനു് ശാശ്വത പ്രതിഷ്ഠ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ദുഃഖത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിലടങ്ങിയ ഒരു ഘടകം തന്നിൽ തിരതല്ലിയാർക്കുന്ന മനുഷ്യസ്നേഹവും, അതു് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത നിസ്സഹായതയു മാണ്. മഖൻസിംഗിന്റെ മരണത്തിലും, സ്റ്റീഫൻ ഫെർനാണ്ടസിലും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞ നിസ്സഹാ യതയുടെ അരിശം, 'അയ്പ്പ്' എന്ന അയ്യപ്പനി'ലും 'ട്ടെവിലത്തെ പാട്ടി'ലും പല വിതാനങ്ങളി ലായി കാണാം. ഒററത്തന്തിയിൽ ഏകാന്തദീപ്തിയാർന്ന ദുഃഖത്തിന്റെ ശ്രുതിമീട്ടുന്ന ഗീതകത്തിന്റെ മൌക്തിക പ്രഭയാർന്ന കഥകളാണ് ഇവയെല്ലാം. കഥനസ്വഭാവം കുറഞ്ഞ, നിശ്ചലഭാവ ചിത്ര ങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന, അതിനപ്പുറത്തു് മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവററാത്ത മധുരഭാവങ്ങൾ സ്പന്ദി ക്കുന്ന കഥകളാണ് പത്മനാഭന്റേതു്.

മററേതു് കഥാകൃത്തിനേക്കാളും ശില്പബോധമുള്ള കഥാകാരനാണ് ശ്രീ. പത്മനാഭൻ. മനസ്സ് സൂക്ഷ്മ സുഖമായ അനുഭൂതികൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളിൽ മാത്രം എഴുതുക എന്ന സിദ്ധി ഈ കഥകളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. പദങ്ങൾ ലുബ്ധൻ നാണയം ചെലവാക്കുന്നതുപോലെയാണ് വിനിയോഗിക്കുന്നതു്. കവിതയിൽ മാത്രം കാണുന്ന ധ്വനനശക്തിയാർന്ന പദങ്ങൾ, ഭാവഘടനതാമാർന്ന ഇമേജുകൾ— അവയ്ക്കു് ആധാരമായി നിൽക്കുന്ന സിംബലുകൾ എന്നിവയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കാരണം പത്മനാഭന്റെ കഥകൾ സാന്ദ്രമായ കാവ്യാനുഭൂതിയാണ് നൽകുന്നതു്.

ചാവേർപ്പട: അസീസ്

എരോമവാര്യർ എന്ന ഒരു പഴയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനിക്കു് തിരുനാവായ് വച്ച് ഉണ്ടാവുന്ന മാനസിക വിഭ്രാന്തിയാണ് ഈ നാടകത്തിലെ മുഖ്യ ക്രിയാംശമായി ഉരുത്തിരിയുന്നതു്. ഏകനായി തിരുനാവായിൽ കാലുകുത്തി നിൽക്കുന്ന വാര്യർക്കു് പഴയ മാമങ്ക മഹോൽസവവും ചാവേർപ്പടയും മനസ്സിലുദിക്കുന്നതു്, ഓർമ്മയിലേയ്ക്കു് നീന്തിവരുന്നതു്, സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യ സമരഭടനും, ആധുനികജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി ഗ്രസിച്ച ധാർമ്മികാപചൃുതിയിൽ അമർഷമുള്ളവനുമായ അദ്ദേഹത്തിൽ, ചാവേർപ്പടയുടെ തന്നെ ആധുനിക രൂപമായി തനിക്കു് തോന്നിയിട്ടുള്ള, നക്സലൈററുകളുടെ ഓർമ്മ ഉണർത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ ചാവേർപ്പടയും തുടർന്ന് നക്സലൈററുകളും തന്റെ വിഭ്രാവസ്ഥയിലുള്ള അന്തരംഗവും സ്റ്റേജും ഭരിക്കുന്നു. രണ്ടിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങളിലുള്ള പൊതുസ്വഭാവം, ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുമാറു്, ഒരേ കഥാഘടന സ്വീകരിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതമാവുന്നു. നക്സലൈററുകൾ കൊല്ലാൻ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതു് നമ്പൂതിരിയെയാണ്. അഹിംസാവാദിയായ വാര്യർ അവരുടെ ലക്ഷ്യത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും മാർഗ്ഗത്തെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാലാണ്, വിപ്ലവകാരികൾ തനിക്കു് വേണ്ടുന്ന തുക— അതു് നമ്പൂതിരിയിൽ നിന്നും വാങ്ങാനായിട്ടാണ്— തിരുനാവായ് വന്നതു് തന്നെ— നൽകുന്നതായി അയാൾ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതു്. നമ്പൂതിരി കുളക്കടവിലേയ്ക്കു് പോയ ശൂന്യനിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വാര്യർക്കുണ്ടായ ഈ വിഭ്രാന്തി ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ മാനസിക പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലം തന്നെ. ഈ നിലയ്ക്കു് നാടകത്തിലെ സാഹിത്യപരമായ മൂല്യം അംഗീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രമേയത്തിന്റെ നാടകീയാവിഷ്ക്കരണമാർഗ്ഗം, ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള അവതാരികയിൽ പറയും പോലെ അനിവാര്യമായ അവസ്ഥയിൽ, കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ചാവേർപ്പടയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ തന്നെ നക്സലൈററു് വിപ്ളവത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായി മാറുന്നതു് വാര്യരുടെ മാനസികാവസ്ഥയ്ക്കു് അനുയോജ്യമാണ്. ചാവേർപ്പടകളുടെ സമരനൃത്തവും, നക്സലൈററുകളുടെ സംഘനൃത്തവും Cow boy വേഷം ധരിച്ച നടൻ കട്ടിക്കരണം മറിയുന്നതും ആയ രംഗങ്ങൾ യുദ്ധത്തിന്റേയും രണവീര്യോത്തേജനത്തിന്റേയും അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സൂത്രധാരനും മുഖ്യ പാത്രമായ എരോമാവാര്യരും ഒരാളായി വിഭാവനം ചെയ്യും, ആ പാത്രത്തിന്റെ ബോധതലവും അബോധതലവും തമ്മിലുള്ള മാഞ്ഞുപോകുന്ന അതിർത്തിരേഖകൾക്കു് വ്യക്തതയുണ്ടാക്കാൻ വളരെയേറെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. സ്റ്റേജിലെ പരീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും ഇവിടെത്തന്നെയാകുന്നു.

കേരളപാണിനീയ ഭാഷ്യം: പ്രൊ. സി. എൽ. ആൻറണി

മലയാള ഭാഷാവ്യാകരണത്തിന്റെ സമഗ്രപഠനത്തിന് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ആശ്രയിക്കാവുന്ന മുഖ്യകൃതി എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ കേരള പാണിനീയം (1916) ആണ്. സംസ്കൃത പാണിനീയത്തിന്റെ ''കരു''വിൽ വാർത്തെടുക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും അതു വഴി ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ന്യൂനതകളെ ഒഴിവാക്കിയും, കാൽഡ്വലിന്റെ ദ്രാവിഡഭാഷാവ്യാകരണ ഗ്രന്ഥത്തെ ആശ്രയിച്ചും ആണ് ഈ പതിപ്പ് പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് (ഒന്നാം പതിപ്പ് 1895). എന്നാൽ രണ്ടാം പതിപ്പ് വന്നതിനു് ശേഷവും, ഭാഷാശാസ്ത്രം— വിശേഷിച്ച്, ശബ്ദശാസ്ത്രം— വ്യാകരണത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയപഠനത്തിന് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുമാറു് കൂടുതൽ വികസിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വികാസം നൽകുന്ന പുതിയ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ വ്യാകരണ പദ്ധതിയെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള ശ്രമം അനിവാര്യമാണ്— ഇതു് വിജ്ഞാനദീപ്തിസമ്പന്നമായ കാലത്തോടു് നീതി കാണിക്കൽ മാത്രമാണ്. ഈ ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠയിൽ വിഗ്രഹഭഞ്ജനത്തിന്റെ പ്രശ്നമേയില്ല. ആ

നിലയിലാണ് 'കേരളപാണിനീയ ഭാഷ്യ'ത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നാം കാണേണ്ടതു്. പതിനൊന്നു് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി, കേരള പാണിനീയത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളുടെ വിമർശം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നീണ്ട വിയോജനക്കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരമായി ഗണിക്കാം. വർണ്ണമാല, സന്ധി, പദവിഭാഗം, വിഭക്തിസംജ്ഞകൾ, കേവല പ്രയോജക വിഭജനം, നാമക്രിയാവിശേഷണങ്ങൾ, സംഖ്യാനാമങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു് തന്റേതായ വീക്ഷണം വേണ്ടത്ര യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നൽകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു :

1. ''പൂർവ്വ വൈയാകരണന്മാർ മലയാള വിഭക്തികൾക്കു് നൽകിയിരുന്ന രൂപമൂലകങ്ങളായ പ്രഥമ, ദ്വിതീയ മുതലായ സംജ്ഞകൾക്കു് പകരം അർത്ഥത്തെ ആശ്രയിച്ചു് നിർദ്ദേശിക, പ്രതിഗ്രാഹിക തുടങ്ങിയ സംജ്ഞകൾ നൽകിയതിൽ കേരളപാണിനീയം പറയുന്ന കാരണങ്ങൾ മതിയാകുന്നില്ല''. (പു. 84 — 85). 2. ''ഉച്ചാരണപരമായി, അനുനാസിക സംസർഗ്ഗം വന്ന അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ തമിഴ് മലയാളങ്ങളിലും മററു ചില ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണെങ്കിലും കേവലം രണ്ടു് മൂന്നു് പദങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു് നിലകൊള്ളുന്ന വ്യാകരണ പ്രധാനമായ അനുനാസിക സംസർഗ്ഗ നയം കൊണ്ടു് ചെയ്തിട്ടുള്ള പദനിഷ്പത്തികൾ തികച്ചും പരിശോധനാർഹമാണു്''. ഈ നയത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന കാരിക (108) നിരാസ്പദമാണു് (പു. 88, പു. 124 — 25). 3. ''മലയാളത്തിലെ ക്രിയാരൂപങ്ങളെ അർത്ഥനിഷ്ഠമാക്കി കർത്താവിനു് വരുന്ന മാററത്തേയും കർത്താവു് ചെലുത്തുന്ന പ്രേരണയേയും ആസ്പദമാക്കി വിഭജിക്കുകയാണെങ്കിൽ കേവലം, കർത്തൃജ കർമ്മക ക്രിയ, പ്രയോജക ക്രിയ ഇങ്ങനെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം'' (പു. 152) 4. മലയാളത്തിൽ യഥാർത്ഥമായ നാമവിശേഷണങ്ങളുണ്ടു്. ശുദ്ധം, വിവേചകം, സാംഖ്യം എന്നീ മൂന്നു് വിഭാഗങ്ങളിൽ പതിനേഴോളം എങ്കിലും നാമവിശേഷണങ്ങൾ കാണാം (പു. 177). 5. സ്വതന്ത്ര പ്രയോഗാർഹങ്ങളായ മുപ്പതോളം യഥാർത്ഥ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളുണ്ടു് (പു. 192). 6. 'തു' പ്രത്യയം കൊണ്ടും പദമധ്യസ്വരദീർഘീകരണം കൊണ്ടും ആണു് മലയാളത്തിലെ സാംഖ്യനാമങ്ങൾ സാംഖ്യഭേദകങ്ങളിൽ നിന്നും നിഷ്പന്നമാകുന്നതു് (പു. 214).

ആധുനിക ധ്വനിവിജ്ഞാനീയം തികച്ചും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഈ പഠനങ്ങൾക്കു് വ്യാപ്തി നൽകിയില്ല എന്ന പരാതിയുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ തന്നെയും കേരളപാണിനീയത്തിനു് ആരോഗ്യകരമായ പുനഃമൂല്യനിർണ്ണയം അനിവാര്യമാണെന്നും, അതു വഴി സമഗ്രമായ താരതമ്യാത്മക വ്യാകരണം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് വേണമെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇനി ഞാനുറങ്ങട്ടെ : പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശ്രദ്ധേയമായ ''ഇതിഹാസ നോവൽ'' ആണു് ശ്രീ. പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ ''ഇനി ഞാനുറങ്ങട്ടെ''. കൗരവ പക്ഷക്കാരനായ കർണ്ണനെ നായകനാക്കി തദനുസൃതമായി മഹാഭാരത കഥയെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയാണു് ബാലകൃഷ്ണൻ ഈ നോവലിൽ ചെയ്യുന്നതു്. കർണ്ണനെ അങ്ങേയററം ഭയപ്പെടുകയും, വെറുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ധർമ്മപുത്രരുടേയും ദ്രൗപതിയുടേയും ചിന്താധാരയിലൂടെയാണു് കർണ്ണകഥ ആരചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. താൻ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന വ്യക്തി തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാണെന്നറിഞ്ഞ ധർമ്മജനും, രജസ്വലയായ തന്നെ കൗരവ സഭയിൽ വച്ചു് ദുശ്ശാസനൻ മുടിക്കു് പിടിച്ചിഴച്ചു് വസ്ത്രാക്ഷേപം ചെയ്യാനൊരുമ്പെടുമ്പോൾ ആർത്തട്ടഹസിച്ചു പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ച കർണ്ണൻ കുന്തിയുടെ കാനീന പുത്രനാണെന്നറിഞ്ഞ പാഞ്ചാലിക്കും ഈ അറിവു് ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നപ്പോഴുള്ള വൈകാരികക്ഷോഭത്തിന്റെ അഗ്നിജ്വാലകളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണു് കർണ്ണന്റെ വ്യക്തിത്വം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. ദാനവീര്യം, സുയോധനനോടുള്ള കൂറു്, ആയോധന കൗശലം എന്നീ ഗുണത്രയം സൃഷ്ടിച്ച യശസ്സിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണു് കർണ്ണന്റെ ജീവിത സംഭവങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നതു്. ക്ഷാത്രകുലജാതനാണെങ്കിലും വിധിവൈഭവത്താൽ, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ആചാര്യന്മാരിൽ നിന്നും ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും സൂതപുത്രനെന്നു് ക്രൂരമായി വിനിന്ദന ഭർത്സനങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടി വന്ന ദുരന്തം കർണ്ണന്റെ മനസ്സിൽ കീടത്തെപ്പോലെ തുളച്ചുകയറി വ്രണപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. കൃഷ്ണനിൽ നിന്നും, മാതാവിൽ നിന്നു് തന്നേയും, താൻ കൗന്തേയനാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, തന്റെ മനസ്സിനെ നിത്യവ്രണിതമാക്കി അകുലീനതാരോപം ഒരു അനിവാര്യദുരന്തമായി സ്വീകരിക്കുകയാണു് കർണ്ണൻ ചെയ്യുന്നതു്. ദുര്യോധനനുവേണ്ടി മൃത്യുവരിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത തനിക്കു് അവസാന നിമിഷത്തിൽ പാണ്ഡവരുടെ കൂടെ പോവാൻ വയ്യെന്നു് പറഞ്ഞ കർണ്ണൻ, തന്റെ

ജന്മരഹസ്യം ആരോടും പറയരുതെന്ന് മാതാവിനോട് അപേക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിധി തനിക്കായി നിർമ്മിച്ച ഊരാക്കുടുക്കിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കാതെ അതിന്നകത്ത് കിടന്നു പിടയുന്ന ഒരു മഹിതാത്മാവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണചിത്രം, ധർമ്മപുത്രരിലും പാഞ്ചാലിയിലും സഹഭാവം സൃഷ്ടിച്ചു. അവ വളർന്നപ്പോൾ, കർണ്ണനോടുള്ള വെറുപ്പ് മാഞ്ഞുപോയി. ''അരുതർജ്ജുനാ അരുത്'' എന്ന് പാഞ്ചാലിയെക്കൊണ്ട്, കർണ്ണന് നേരെ അസ്ത്രം തൊടുക്കുന്ന അർജ്ജുനനോട് അപേക്ഷിക്കാൻ മാത്രം കർണ്ണപക്ഷപാതിത്വം വളർന്നു. ധർമ്മപുത്രന്റേയും— അതിനേക്കാൾ ദ്രൗപതിയുടേയും മനസ്സിൽ കർണ്ണാഭിമുഖമായി വളർന്നുവരുന്ന സാഹോദര്യസ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തി വിശ്വാസ്യമായി, ക്രമികമായി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിലാണ് നോവലിസ്റ്റ് ശ്രദ്ധിച്ചത്— അതിൽ വിജയം കൈവരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതിഹാസം ഗതകാല സംഭവങ്ങളുടെ നിറം പിടിപ്പിച്ച നുണക്കഥകളുടെ സമാഹാരമല്ല. ഒരു ജനവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുടേയും പ്രത്യയ പ്രമാണങ്ങളുടേയും എക്കാലത്തേയും വിശ്വാസ്യമായ രേഖകൾ അതിൽ നിറഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. ഒരു കാലത്ത് ആ ജനവർഗ്ഗം അനുഭവിച്ച അന്തസ്സംഘർഷത്തിന്റേയും ധർമ്മസങ്കടങ്ങളുടേയും വിശദ ചിത്രങ്ങൾ അതിൽ കാണാം. ആ ചിത്രങ്ങളിൽ ശാശ്വതികതയുടെ മുദ്ര പ്രതീകങ്ങളായി നിറഞ്ഞുകിടക്കുകയും ചെയ്യും. ഓരോ കാലഘട്ടവും അതിന്റെ യുഗചൈതന്യത്തിന്റെ (Zietgeist) സവിശേഷതയ്ക്കനുസരിച്ച് ഇതിഹാസാന്തർഗതമായ ആശയത്തെ കണ്ടെത്തി വ്യാഖ്യാനിക്കും. അതിനാൽ ഇതിഹാസം എപ്പോഴും പ്രസക്തമാണ്. ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ നാം സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്താണ് ? വ്യക്തിയുടെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ആവിഷ്ക്കരണം. അഹംബോധപൂർണ്ണമായ മനസ്സ് വിധിയുടെ ഭൗരന്തിക പീഢയേറ്റ് പിടയുന്ന നിസ്സഹായനായ മനുഷ്യന്റെ ചിത്രം കർണ്ണനിലൂടെ ബാലകൃഷ്ണന്റെ നോവൽ നമുക്ക് കാട്ടിത്തരുന്നു.

വേല മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ: വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി

എഴുപതിൽപ്പരം ഹാസ്യ കൃതികളുടെ കർത്താവാണ് ശ്രീ. വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി. ഈ കൃതികളിലൂടെ, ചിരിക്കാൻ വിശേഷിച്ച് സാഹചര്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ അർദ്ധപ്പട്ടിണിയിൽ കഴിയുന്ന കേരളീയരെ രസിപ്പിക്കാൻ ശ്രീ. വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവാർഡ് കിട്ടിയ ''വേല മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ'' അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക ഫലിതത്തിനുദാഹരണമാണ്. മലയാള ഹാസ്യ സാഹിത്യരംഗത്ത് അദ്ദേഹം നേടിയ സംഭാവനകൾക്ക് ലഭിച്ച അംഗീകാരമാണ് അവാർഡ്.

രസതന്ത്ര കഥകൾ: എസ്. ശിവദാസ്

ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലും ഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും ഒരുപോലെ താല്പര്യമുള്ള പുതിയ കുറേ എഴുത്തുകാരുടെ ശ്രമഫലമായി, ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ സാധാരണക്കാർക്കും കുട്ടികൾക്കും പ്രാപ്യമായ ഒന്നാണെന്ന വസ്തുത തെളിയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശ്രീ. എസ്. ശിവദാസന്റെ ''രസതന്ത്ര കഥകൾ'' അതിന് ഒന്നാന്തരം തെളിവാണ്. അത് കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു ശാസ്ത്ര സാഹിത്യകൃതിയാണ്. ലളിതമായ ഭാഷ, ഋജുവായ പ്രതിപാദനം എന്നിവ ''രസതന്ത്രകഥകളു''ടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ദുർഗ്രഹമായ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെപ്പോലും ലളിതമായി പ്രതിപാദിച്ച് കുട്ടികളിൽ കൗതുകമുളവാക്കാനും, ശാസ്ത്രബോധമുണർത്താനും ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അക്കാദമി വാർത്തകൾ

പി. എസ്. സുബ്ബരാമപ്പട്ടർ

ശ്രീ പി. എസ്. സുബ്ബരാമപ്പട്ടർക്ക് രാഷ്ട്രപതിയുടെ സംസ്കൃതത്തിനുള്ള ''സർട്ടിഫിക്കററ് അഫ് ആണർ'' (1974) ലഭിച്ചതിൽ അക്കാദമി നിർവ്വാഹകസമിതി അനുമോദനം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അനുശോചനം

സർവ്വശ്രീ വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, മാത്യു എം. കുഴിവേലി, ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ, ചെമ്പൈ വൈദ്യനാഥഭാഗവതർ, കാലടി പരമേശ്വരൻപിള്ള എന്നിവരുടെ നിര്യാണത്തിൽ അക്കാദമി ജനറൽ കൗൺസിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തി.

സർവ്വശ്രീ പുന്നയൂർക്കുളം വി. ബാപ്പു, പണ്ഡിതരാജൻ കെ. അച്ച്യുതപ്പൊതുവാൾ, ഡോ. വി. ആർ. മേനോൻ, കെടാമംഗലം പപ്പുക്കുട്ടി, കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്, എസ്. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ എന്നിവരുടെ ചരമത്തിൽ അക്കാദമി നിർവ്വാഹകസമിതി അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തി.

ഗ്രന്ഥപ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുള്ള സഹായധനം

ഋഗ്വേദജ്യോതിസ്സ് — കെ. എൻ. ദിവാകരൻ നമ്പൂതിരി 400 രൂ; പരിചയകോശം — കേരള ശാസ്ത്ര സാഹിത്യപരിഷത്തു് 300 രൂ; വിജ്ഞാനകോശം വാല്യം VIII — മാത്യു എം. കുഴിവേലി 2500 രൂ; കുഴിക്കാട്ടു പച്ച — കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് 1000 രൂ; സിദ്ധവൈദ്യം ബാല ചികിത്സ— സി. കെ. കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ 750 രൂ; കഥകളി മുദ്രാശാസ്ത്രം— കടത്തനാട്ടു കുഞ്ഞുണ്ണി വാരിയർ 750 രൂ; മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ — തോമസ് വർക്കി 250 രൂ; കളവഴി നാല്പതു യുദ്ധപ്പാട്ട് — മേലങ്ങത്തു നാരായണൻകുട്ടി 500 രൂ; ഉറദു ഉസ്താദ്— വളപട്ടണം അബ്ദുള്ള 250 രൂ; ഉപനിഷദ്ദീപ്തി — കെ. ഭാസ്കരൻനായർ 750 രൂ; ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥസൂചി — സെക്രട്ടറി, കേരള ശാസ്ത്ര സാഹിത്യപരിഷത്തു് 250 രൂ; പുസ്തക വർഗ്ഗീകരണം — എ. കെ. പണിക്കർ 500 രൂ; ശമിമുല്ലഗാത്തു് ഉറദു മലയാളം ഡിക്ഷണറി — മുഹമ്മദ് ഷമീം പെരുമ്പ 500 രൂ; മർമ്മനിദാനം — മലയാള വ്യാഖ്യാനം — കാഞ്ഞിരംകുളം കൊച്ചുകൃഷ്ണൻ നാടാർ 500 രൂ; പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ തത്ത്വശാസ്ത്രം — പ്രൊ: കെ. എം. തരകൻ 1000 രൂ; എന്റെ വൈദിക സാഹിത്യ സമന്വയം — കെ. രാമൻ നമ്പൂതിരി 400 രൂ; കാക്കാല ചരിതം — ജി. ഭാർഗ്ഗവൻപിള്ള 500 രൂ; മേലങ്ങൻ കൃതികൾ— മേലങ്ങത്തു നാരായണൻകുട്ടി 500 രൂ; ഡോ: അമ്പദ്കർ— പൂപ്പന കൃഷ്ണൻകുട്ടി 400 രൂ.

സാഹിത്യസംഘടനകൾക്ക് സഹായധനം

1974 മേയ് 5—ാം തീയതി ലക്കിടിയിൽ വെച്ചു നടത്തിയ കുഞ്ചൻ ദിനാഘോഷത്തിനു് 150 രൂ; തലശ്ശേരിയിൽ വെച്ചു നടത്തിയ മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷത്തിനു് 1000 രൂ; തൃശ്ശൂർ സഹൃദയവേദി 1974 നവംബർ 9, 10 തീയതികളിൽ നടത്തിയ ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ ജന്മശതാബ്ദി സെമിനാറുകൾക്കു് 250 രൂ; തുഞ്ചൻ ഉൽസവത്തിനു് 500 രൂ.

സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സേവനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചുള്ള ധനസഹായം

പുന്നയൂർക്കുളം ബാപ്പു മലയാള ഭാഷയ്ക്കു ചെയ്ത സേവനങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധവയ്ക്കു 1000 രൂ. സഹായധനം നൽകാൻ നിർവ്വാഹകസമിതി തീരുമാനിച്ചു.

ശ്രീ വേളൂർ കെ. തോമസ് ഭാഷയ്ക്കു ചെയ്ത സേവനത്തെ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു് 500 രൂ. സഹായധനം നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ശ്രീ ജോസ് ചാലങ്ങാടി സാഹിത്യത്തിനു് ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു് 500 രൂ. ധനസഹായം നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ശ്രീ വെട്ടിയാർ പ്രേംനാഥ് മലയാള സാഹിത്യത്തിന് ചെയ്ത സേവനങ്ങൾ പരിഗണിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിധവയ്ക്ക് 500 രൂ. ധനസഹായം നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു.

പ്രൊഫ: തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി ജനറൽ കൗൺസിൽ അംഗമായ പ്രൊഫ: തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരനെ കേരള പബ്ളിക് സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻ അംഗമായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവാർഡുകൾ

1973—ൽ ആദ്യ പതിപ്പായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലയാള കൃതികൾക്കുള്ള കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് പ്രഖ്യാപിച്ചു:

കവിത

കോട്ടയിലെ പാട്ട് (പുനലൂർ ബാലൻ)

നാടകം

ചാവേർപ്പട (അസീസ്)

നോവൽ

ഇനി ഞാനുറങ്ങട്ടെ (പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ)

ചെറുകഥാസമാഹാരം

സാക്ഷി (ടി. പത്മനാഭൻ)

ഉപന്യാസ സമാഹാരം

കേരള പാണിനീയഭാഷ്യം (പ്രൊ. സി. എൽ. ആൻറണി)

പലവക (ഹാസ്യസാഹിത്യം)

വേല മനസ്സിലിരിക്കട്ടെ (വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി)

ബാലസാഹിത്യം

രസതന്ത്ര കഥകൾ (എസ്. ശിവദാസൻ)

ചിത്രങ്ങൾ

സി. ജെ. തോമസ്, പുളിമാന പരമേശ്വരൻപിള്ള, ടി. ഉബൈദ്, കെ. കെ. രാജാ എന്നിവരുടെ എണ്ണച്ചായ ചിത്രങ്ങൾ ഇക്കൊല്ലം അക്കാദമി വാർഷികദിനാഘോഷവേളയിൽ അനാഛാദനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ശ്രീ. എം. പരമേശ്വരൻ നായർ

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി ജനറൽ കൗൺസിൽ അംഗവും, പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനും 'ശ്രീകോവിൽ' മാസികയുടെ പത്രാധിപരുമായ ശ്രീ. എം. പരമേശ്വരൻ നായർ അകാലചരമമടഞ്ഞു എന്ന ദുഃവാർത്ത ഈ കുറിപ്പുകൾ പ്രസ്സിലേയ്ക്ക് അയക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. അത്യധികമായ വേദനയോടുകൂടി ആ വാർത്ത ഞങ്ങൾ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുന:സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതിയ കൗൺസിൽ 11-10-1975-ൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു.

ജനറൽ കൗൺസിൽ: ഗവർമ്മെൻറു നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത അംഗങ്ങൾ:

ശ്രീ പി. കേശവദേവ് (പ്രസിഡൻറ്)
പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ (വൈസ് പ്രസിഡൻറ്)
ആർ. രാമചന്ദ്രൻനായർ — വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ (സെക്രട്ടറി)
തൃശ്ശൂർ ജില്ലാ കളക്ടർ (ട്രഷറർ)

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള
എസ്. കെ. പൊററക്കാട്ട്
സി. പി. ശ്രീധരൻ
തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ
വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ
,, കെ. ടി. മുഹമ്മദ്
ശ്രീമതി കെ. എം. ലീലാവതി
ശ്രീ എം. എം. ബഷീർ
അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി
ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ
,, പി. എ. സെയ്തുമുഹമ്മദ്
ശ്രീമതി ആനി തയ്യിൽ
ശ്രീ എ. പി. ഉദയഭാനു
സെക്രട്ടറി—ഹയ്യർ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ്

കേരള സർവകലാശാല പ്രതിനിധികൾ:

ഡോ. പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ
സി. കെ. ശിവരാമപിള്ള

സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തു പ്രതിനിധി:

ശ്രീ പോഞ്ഞിക്കര റാഫി

കേരള കലാമണ്ഡലം പ്രതിനിധി:

ശ്രീ സി. ബാലകൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്

കേരള സംഗീതനാടക അക്കാദമി പ്രതിനിധി:

ശ്രീ എം. സി. അപ്പുണ്ണിനമ്പ്യാർ

കേരള ലളിതകലാ അക്കാദമി പ്രതിനിധി:

ശ്രീ എസ്. എൽ. ലാറിയസ്

ജനറൽ കൗൺസിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത അംഗങ്ങൾ:

ശ്രീ ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്
പ്രൊ. സുകുമാർ അഴിക്കോട്
ശ്രീമതി പി. വൽസല
ശ്രീ പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
വി. കരുണാകരൻ നമ്പ്യാർ
എം. പരമേശ്വരൻ നായർ
വി. പി. മുഹമ്മദ്
ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ പുതൂർ
ഏബ്രഹാം ജോസഫ്

നിർവാഹകസമിതി

ശ്രീ പി. കേശവദേവ് (പ്രസിഡൻറ്)
പി. സി. കട്ടികൃഷ്ണൻ (വൈസ് പ്രസിഡൻറ്)
ആർ. രാമചന്ദ്രൻനായർ — വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ (സെക്രട്ടറി)
തൃശ്ശൂർ ജില്ലാ കളക്ടർ (ട്രഷറർ)

ഗവർമ്മെൻറ് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത അംഗങ്ങൾ:

ശ്രീ തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള
എസ്. കെ. പൊററക്കാട്ട്
സി. പി. ശ്രീധരൻ

ജനറൽ കൗൺസിൽ പ്രതിനിധികൾ:

ശ്രീ വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ
പ്രൊ. സുകുമാർ അഴിക്കോട്
ശ്രീ ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്
പി. എ. സെയ്തുമുഹമ്മദ്

ഫൈനാൻസ് കമ്മിററി

അക്കാദമി ട്രഷറർ തൃശ്ശൂർ ജില്ലാ കളക്ടർ

ജനറൽ കൗൺസിൽ പ്രതിനിധികൾ:

പ്രൊ. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ
ഡോ. എം. ലീലാവതി

ഗവർമ്മെൻറ് നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത അംഗം:

ശ്രീ എ. പി. ഉദയഭാനു

നിർവാഹകസമിതി അംഗം:

സി. പി. ശ്രീധരൻ

മററു സ്ഥാപനങ്ങളിലേയ്ക്കു അക്കാദമി അംഗങ്ങൾ: കേരള സംഗീതനാടക അക്കാദമിയിലേയ്ക്ക് ശ്രീ അബ്രഹാം ജോസഫിനേയും ലളിതകലാ അക്കാദമിയിലേയ്ക്ക് ശ്രീ അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരിയേയും കലാമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു ശ്രീ വി. കരുണാകരൻ നമ്പ്യാരേയും അക്കാദമി പ്രതിനിധികളായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ബുക്ക് ഡെവലപ്പ്മെൻറ് ബോർഡ്

സംസ്ഥാന ബുക്ക് ഡെവലപ്പ്മെൻറ് ബോർഡിലേയ്ക്ക് അക്കാദമിയുടെ പ്രതിനിധിയായി ശ്രീ. ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പിനെ നിശ്ചയിച്ചു.

സാക്ഷരതാ കൗൺസിൽ

സംസ്ഥാന സാക്ഷരതാ കൗൺസിലിലേയ്ക്കു അക്കാദമിയുടെ പ്രതിനിധിയായി ശ്രീ വി. പി. മുഹമ്മദിനെ നിശ്ചയിച്ചു.

കവിത

36. അച്യുതനുണ്ണി, ചാത്തനാത്ത്: ''ലയം'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 40a 1–75 10 കവിതകൾ.
37. അപ്പുണ്ണി, മലയത്ത്: ''കാർത്തിക നക്ഷത്രം'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 96a 4–60 50 കവിതകൾ.
38. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, കെ: ''അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ'' തിരുവനന്തപുരം, നവധാര 208b 21–00 പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതികളിലെ 70 കവിതകൾ സമാഹരിച്ചതു്. എം. വി. ദേവിന്റെ പഠനപരമായ അവതാരിക പുസ്തകാരംഭത്തിൽ.
39. ഒളപ്പമണ്ണ, (സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്): ''സുഫല''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 63a 3–00. 22 കവിതകൾ.
40. കവിതാസമിതി, തിരുവനന്തപുരം (സമ്പാദകർ): ''കവിത 1148''. കോട്ടയം എൻബിഎസ് 99a 4–50. 14 കവിതകൾ. എം. എം. ബഷീറിന്റെ പഠനപരമായ അവതാരികയുണ്ട്.
41. കാളിദാസൻ: ''മേഘസന്ദേശം'' വിവർത്തകൻ, വി. വി. ചന്ദ്രബാബു. കോട്ടയം എൻബിഎസ് xii 113a 4–50.
42. കൃഷ്ണപിള്ള, നാലാങ്കൽ: ''ഉദയഗിരി ചുവന്നു''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 63a 3–00 30 കവിതകൾ.
43. പ്യാർ, കെ: ''അങ്ങകലേ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 77a 2–50 17 കവിതകൾ.
44. ബാലൻ, പുനലൂർ (സമ്പാദകൻ): ''ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കവിത''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് vi 128b 7–00 32 കവിതകളുടെ സമാഹാരം.
45. രമേശൻനായർ, എസ്: ''ഉർവ്വശീപൂജ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 75a 3–00 19 കവിതകൾ.
46. രവീന്ദ്രനാഥമേനോൻ, ആർ. (ഡോ): ''ഗാനാഞ്ജലി''. കോട്ടയം, സാപ്രസ xvii 94a 6–00 26 കവിതകൾ.
47. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, മഴമംഗലം: ''മറന്നുപോയ രൂപങ്ങൾ''. പെരിഞ്ചേരി, ഗ്രന്ഥകാരൻ 90a 3–00 22 കവിതകൾ.
48. സച്ചിദാനന്ദൻ: ''ആത്മഗീത'', കോട്ടയം, സാപ്രസ 67a 3–00.

നാടകം

49. ആന്റൊ കെ. എക്സ്: ''മൂന്നു മുഖങ്ങൾ'', കോട്ടയം., എൻബിഎസ് 74a 3–00 3 ഏകാങ്കങ്ങൾ.

കുറിപ്പുകൾ:

1. 1974 ലെ പുസ്തകവിവരണം 1 മുതൽ 35 വരെ മുൻ ലക്കങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്.
2. ഹ്രസ്വപ്രയോഗങ്ങൾ— എൻബിഎസ്: നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ; സാപ്രസ: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം; ക്രൈ സാസ: ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതി.
3. വിവരണത്തിലെ ക്രമീകരണം— ഗ്രന്ഥകാരൻ: പുസ്തകപ്പേര്, സ്ഥലം, പ്രസാധകൻ. പുറവും വലിപ്പവും വില വിശേഷാൽ കുറിപ്പുകൾ.
4. പുറവും വലിപ്പവും — ചെറിയ റോമൻ അക്കങ്ങൾ പ്രാരംഭ ഏടുകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു; അറബി അക്കങ്ങൾ സാധാരണ പുറങ്ങളേയും. ചെറിയ അക്ഷരങ്ങൾ പുസ്തക വലിപ്പത്തെ കാണിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം xii 164a
5. വലിപ്പം a = 18 × 12 സെ മീ; b 21 × 14 സെ മീ
c = 20 × 15 സെ മീ; d മററു വലിപ്പങ്ങൾ.

50. ഉണ്ണിത്താൻ, ആർ. ഡി: ''കാനൽ ജലം''. കോന്നി, വീനസ് 69a 2–50.

51. കമാർ, അന്തിക്കാട്ട്: ''ഇഡിയററ്''. തൃശ്ശൂർ, കൗമാരപബ്ലിക്കേഷൻസ് 82a 3–00.

52. ഗോപിനാഥൻനായർ,ടി.എൻ: ''പഴമയും പുതുമയും''. കോട്ടയം,എൻബിഎസ് 156a 5–00.

53. — ''മിസ്റ്റർ ഗുല്ഗുല്'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 96a 3–50.

54. ഗോപിനാഥ്, കെ. എസ്: ''പത്മവ്യൂഹം''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 104a 4–00.

55. ചന്ദ്രൻ: ''ജ്വാല''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 140a 5–50.

56. ജോഫസ്, കെ. എൽ: ''വിശ്വാസികൾ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 120a 3–50.

57. തോമസ് സ്കറിയാ: ''ജീവിക്കവാൻ മറന്നവർ. തിരുവല്ലാ, ദീപം ബുക്ക്ക്ലബ്ബ് vi 62a 2–00.

58. നമ്പൂതിരി, ഏ.പി.പി. (പ്രൊ): ''ഓഫ് ദി ബെസ്റ്റ് ക്വാളിററി''. കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥി മിത്രം 79a 3–25 5 ലഘുനാടകങ്ങൾ.

59. നമ്പൂതിരി, കെ. എസ്: ''സമസ്യ''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 80a 3–50.

60. നാരായണപ്പണിക്കർ, കാവാലം: ''നാടകചക്രം''. കോട്ടയം. സാപ്രസ 116a 5–00 5 നാടകങ്ങൾ.

61. മാധവ്: ''ചിലന്തിവല''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 109a 4–00.

62. രമേശൻനായർ, എസ്: ''ആരംരൂപം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 130a 5-00 7 ലഘു നാടകങ്ങൾ.

63. വർക്കി, മുട്ടത്തു്: ''ബംഗ്ലാദേശ്''. കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 86a 2–50.

64. വിക്രമൻനായർ,ശ്രീരംഗം: ''വെളിച്ചംമരിച്ച മണ്ണ്''. കോട്ടയം,എൻബിഎസ് 87a 3–00.

65. വിശ്വൻ, ടി.എൻ: ''ശിഖണ്ഡി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് viii 91a 3–50.

66, ശശി, കടവിൽ: ''ദുർഗ്ഗം''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 59a 3–00.

67. — ''ഭൂമി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 58a 2–00.

68. സുകമാർ: ''സോറി, റോങ്നമ്പർ''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 77a 3–50.

69. ഹാരോൾഡ്,ജെ. (ഫാദർ): ''ആരാണ കുററവാളി''. കോട്ടയം,ഗ്രന്ഥകാരൻ 120a 4–00 10 ഏകാങ്കങ്ങൾ.

70. — ''ഞെട്ടിക്കുന്ന രാത്രികൾ''. കോട്ടയം, ഗ്രന്ഥകാരൻ 152a 5–00 10 ഏകാങ്കങ്ങൾ.

71. — ''തിരിച്ചടി''. കോട്ടയം, ഗ്രന്ഥകാരൻ 137a 5–00 10 ഏകാങ്കങ്ങൾ.

നോവൽ

72. അസീസ്, വി. ഏ. ഏ: ''അനുരാഗം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 147a 5–50.

73. ആനന്ദ്: ''മരണസർട്ടിഫിക്കററ്''. തിരുവനന്തപുരം, നവധാര 126a 10–00.

74. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ, തിരുവാഴിയോട്ട്: ''ഒരു ധ്വനി, ആയിരം പ്രതിധ്വനി''. തൃശ്ശൂർ, കറൻറ് 204a 8–00.

75. കാനം: ''പർണ്ണശാല''. കോട്ടയം, റോയൽ 148a 5–00.

76. കുഞ്ഞബ്ദുള്ള, വി.പി: ''ചിതൽ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 275a 7–50.

77. കഴിതടത്തിൽ: ''അനന്തശ്ശൂന്യത''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 112a 4–00.

78. — ''മേഘപുഷ്പങ്ങൾ''. കോന്നി, വീനസ് 144a 6–00.

79. കൃഷ്ണൻകുട്ടി, മുണ്ടൂർ: ''മനസ്സ് എന്ന ഭാരം''. കോഴിക്കോട്ട്, പൂർണ്ണ 66a 2–50.

80. കേശവദേവ്, പി: ''ഞൊണ്ടിയുടെ കഥ''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 253a 9–00.

81. — ''വെളിച്ചം കേറുന്നു''. തിരുവനന്തപുരം, പ്രഭാത് 328a 14–00.

82. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ,എടയാളി: ''അമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ ആത്മകഥ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 82a 3–00.

83. ചന്ദ്രൻ,കെ.എസ്: ''ഇരുട്ടിന്റെ ചിറകടികൾ''. കോട്ടയം,വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 231a 9–75.
84. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, വൈക്കം: ''മാധവിക്കുട്ടി''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 77a 3–00.
85. ജയകുമാർ, വിജയാലയം: ''കള്ളനോട്ട്''' കോട്ടയം, റോയൽ 140a 5–00.
86. ജലീൽ, എ.ഐ: ''സ്വയംവധം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 135a 4–50.
87. ജീവൻ: ''ചുമട്ടുകാരിയും മകനും''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 336a 12–00.
88. ജേക്കബ്, ചാലിൽ: ''മറയാത്ത മാസം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 303a 9–00.
79. ജോയി, പതിയാക്കൽ: ''പുല്ലാങ്കുഴൽ''. തിരുവല്ല, ക്രൈസ്‌തവസാഹിത്യ 171a 3–50.
90. ജോസഫ്,തേക്കിൻകാട്: ''ഇഴയുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 216a 6–15.
91. ജോസഫ്: ''മൃത്യുദേവതേ സ്വസ്തി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 72a 3–00.
92. ജോസഫ്, മററം: ''കരിമ്പ്'''. കോട്ടയം, റോയൽ 224a 7–50.
93. ടിംഗ്‌ലിംഗ്: ''സാംഗ്‌കാൻ നദിക്കുമേൽ സൂര്യൻ''. വിവർത്തകൻ കെ. ചന്ദ്രൻ/ വി. ബാലകൃഷ്ണൻ. കോട്ടയം, സാപ്രസ 420a 12–50.
94. തൈശ്ശേരി: ''നരകം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 219a 7–00.
95. ദിവാകരൻ, പി. ഏ: ''ഇരുട്ടിന്റെ ഇതളുകൾ''. കോഴിക്കോട്, പൂർണ്ണാ 208a 8–50.
96. ദേവ്, കെ. ജെ: ''ചൂള''. കോട്ടയം, റോയൽ 214a 9–50.
97. ധർമ്മവീർഭാരതി (ഡോ): ''അപരാധിയായ ദേവൻ'' വിവർത്തകൻ പി.കെ.രവീന്ദ്രനാഥ് കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 319a 10–50 മൂലം ഹിന്ദി.
98. നായർ, സി.എസ്: ''അരക്കില്ലം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 148a 6–00.
99. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള, കാരൂർ: ''പഞ്ഞിയും തുണിയും'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 283a 9–00.
100. ബാലകൃഷ്ണൻ, മങ്ങാട്: ''നരകങ്ങൾ''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 171a 5–00.
101. ബാലകൃഷ്ണൻ, വി: ''ഗണിക''. കോന്നി, വീനസ് 170a 5–50.
102. ഭാസി, പയ്യന്നൂർ: ''ഗതി''. കോഴിക്കോട്, ടൂറിങ് 195a 3–25.
103. മാർസാ, ക്രൂസ്‌വ: ''ഒരു വേശ്യയുടെ ആത്മകഥ''. വിവർത്തകൻ രവിവർമ്മ കോട്ടയം, സാപ്രസ 288a 12–00 മൂലം ഹിന്ദി.
104. മുകുന്ദൻ, എം: ''മയ്യഴിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിൽ''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 419a 12–50.
105. മുഹമ്മദുകോയ, പി.ഏ: ''സുൽത്താൻ വീട്'''. (1–ാം ഭാഗം) കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 491a 20–00.
106. മേനോൻ, എം.എം: ''യോഗനിദ്ര''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 281a 9–00.
107. രാമകൃഷ്ണൻ, പാമ്പാടി: ''ഭൂമികുമുകളിൽ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 332a 10–00.
108. വത്സല: ''ആഗ്നേയം'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 366a 12–00.
109. വർക്കി: ''പഥികൻ'. തിരുവല്ല, ക്രൈസ്‌തവസാഹിത്യ 248a 8–50.
110. വർക്കി മുട്ടത്തു്: ''പൂന്തേനരുവി''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 252a 9–00.
111. വർക്കി മുട്ടത്തു്: ''സിൽക്കുസാരി''. കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 203a 10–50.
112. വഴതനപ്പിള്ളി: ''ഞണ്ട്''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 162a 5–50.
113. ശ്രീധരൻ, പെരുമ്പടവം: ''അഷ്ടപദി''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 346a 12–50.
114. സോളമൻജോസഫ്: ''പക''. കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 288a 11–50.

ചെറുകഥ

115. ഇറാൻ: ''ദല്ലാളിന്റെ പല്ല്'''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 154a 5–00 7 കഥകൾ.
116. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ, പുതൂർ: ''അസ്വസ്ഥതയുടെ ചിറകടി''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 124a 4–25 16 കഥകൾ.

117. കഥാസമിതി, മൂവാററുപുഴ (സമ്പാദകർ): ''കഥ 74''. 111a 4–00 14 കഥകഠം.

118. കമലം, കെ.കാഞ്ഞാണി: ''പ്രതീക്ഷ'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 90a 3–00 കഥകഠം.

119. കുഞ്ഞബ്ദുള്ള, പുനത്തിൽ: ''മലമുകളിലെ അബ്ദുള്ള''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 120a 4–00 11 കഥകഠം.

120. കോവിലൻ: ''ശകുനം''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 81a 3–00 5 കഥകഠം.

121. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ (വിവർത്തകൻ): ''സോവിയററ് നാട്ടിലെ നാടോടി കഥകഠം''. മോസ്കോ, പ്രോഗ്രസ് 280d 4–00 30 കഥകഠം.

122. ജയരാജ് (വിവർത്തകൻ): ''ഉണരുന്നവർ'' പാലാ, ജനതാ 88a 3–50 5 കാഥികരുടെ ഓരോ കഥകഠം.

123. ജോയിക്കുട്ടി, പാലത്തുങ്കൽ: ''അസ്തമയങ്ങഠംക്കുമുമ്പ്''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 79a 3–50 12 കഥകഠം.

124. ജോസഫ്, തേക്കിൻകാട്ട്: ''ഗ്രീഷ്മത്തിന്റെ വേരുകഠം''. കോഴിക്കോട്ട്, ടൂറിംഗ് 87a 3–00 15 കഥകഠം.

125. ടി.ആർ: ''നാം നാളെയുടെ നാണക്കേട്''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 119a 3–75 14 കഥകഠം.

126. നന്ദകുമാർ, വി.ടി: ''ഒരു നക്ഷത്രം കിഴക്കുദിച്ചു''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 75a 2–50 2 കഥകഠം.

127. നന്ദനാർ: ''ഒരു സൗഹൃദസന്ദേശം''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 91a 4–00 1326 കഠം.

128. പാറപ്പുറത്ത്: ''അളിയൻ''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 108a 8–50 1026 കഥകഠം.

129. രാജൻ, ചിന്നങ്ങത്ത്: ''ചെമ്പൻ തലമുടിയും ചുവന്ന മുഖവുമുള്ള കുട്ടി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 81a 3–50 62 കഥകഠം.

130. റെയ്നോഠംഡസ്: ''മറുനാടൻ കഥകഠം''. ആലപ്പുഴ, പ്രകാശം 73a 2–50 15 കഥകഠം.

131. ഹബീബ്, വലപ്പാട്ട്: ''അമ്മയുടെ സ്വർഗ്ഗം''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 119a 4–00 14 കഥകഠം.

കുട്ടികഠംക്കുള്ള കഥ

132. പരമേശ്വരൻ, ഏവൂർ: ''കഥാമഞ്ജരി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 90a 5–00.

133. മുഹമ്മദ്, വി.പി: ''കുഞ്ഞായന്റെ കുസൃതികഠം''. കോട്ടയം, സാപ്രസ 80a 4–00.

134. വാസു, കെ.കെ: ''അറിവിനുള്ള വഴി''. കോട്ടയം, എൻബിഎസ്സ് 36a 2–00 ശാസ്ത്രകഥ.

135. സിപ്പി പള്ളിപ്പുറം: ''സ്വർണ്ണക്കമ്പിളി'' തിരുവല്ല ക്രൈസാസ 51b 2–25.

ഹാസ്യം

136. സുബ്ബയ്യാപ്പിള്ള: ''പാവം പൊതുജനം'' കോട്ടയം എൻബിഎസ്സ് 62a 3–50 11 ലേഖനങ്ങഠം.

ഉപന്യാസം—നിരൂപണം

137. അടപ്പൂർ ഏ: ''മനുഷ്യനും മൂല്യങ്ങളും'' കോട്ടയം എൻബിഎസ്സ് 255a 7–50 10 ലേഖനങ്ങഠം.

138. അലക്സാണ്ടർ ചെന്നീർക്കര: ''മലയാളഭാഷയും മിഷനറിമാരും'' തിരുവല്ല എക്സൽ ഇംപ്രിന്റേഴ്സ് iv 35a അച്ചടി, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയിൽ മിഷനറിമാരുടെ സംഭാവന.

139. എഴുത്തച്ഛൻ കെ എൻ (ഡോ): ''മുത്തും പവിഴവും'' കോട്ടയം സാപ്രസ 160a 6–00 11 ലേഖനങ്ങഠം.

140. കാർത്തികേയൻ ഷൊർണ്ണൂർ: ''ഉഷഃപൂജ'' കോട്ടയം എൻബിഎസ്സ് 156a 4–50 5 ലേഖനങ്ങഠം.

141. കേശവദേവ് പി: ''എനിക്കുതോന്നുന്നതു'' കോട്ടയം സാപ്രസ 141a 5–00 കാലികപ്രശ്ന ങ്ങളിൽ ചിലതിനെപ്പററി നുറുങ്ങു ചിന്തകൾ.

142. ''കോലായ രണ്ട്''' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 110a 5–00 കാവ്യചർച്ച.

143. ഗംഗാധരൻ എം: ''അന്വേഷണം ആസ്വാദനം'' കോട്ടയം സാപ്രസ 148a 6–00 8 ലേഖന ങ്ങൾ.

144. ജോർജ്ജ് ഇരുമ്പയം: ''നീഗ്രോ ക്രിസ്തു'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 136a 4–50.

145. നമ്പൂതിരി ഏ പി പി: ''നാഴികക്കല്ലുകൾ'' കോട്ടയം വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 166 a മലയാള കൃതികളുടെ നിരൂപണം.

146. നമ്പൂതിരി ടി എൻ വി: ''വിചിത്രചിത്രങ്ങൾ'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 113 a 4–00 11 ലേഖനങ്ങൾ.

147. നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇ എം എസ്: ''മാർക്സിസവും മലയാളസാഹിത്യവും'' തിരുവനന്തപുരം ചിന്ത 342a 15–00.

148. ''നാന്ദി'' തൃശ്ശൂർ: ''കേരള സംഗീതനാടക അക്കാദമി'' 152 b 8–00 1973–74ലെ നാടകക്കളരി പ്രഭാഷണങ്ങൾ.

149. പത്മനാഭപിള്ള കൈനിക്കര: ''കേരളത്തിൻെറ നാലമ്പലത്തിൽ'' കോട്ടയം സാപ്രസ 116 a 4–50 15 ഉപന്യാസങ്ങൾ.

സാഹിത്യചരിത്രം

150. തരകൻ കെഎം (പ്രൊ): ''പാശ്ചാത്യസാഹിത്യ തത്ത്വശാസ്ത്രം'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 354 b 16–00.

151. പരമേശ്വരൻപിള്ള മേക്കൊല്ല: ''പാശ്ചാത്യ ഹാസ്യസാഹിത്യചരിത്രം'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് viii 156 a 5–00.

ജീവചരിത്രം

152. അബ്ദുൾഖാദിർ വക്കം: ''മഹാമനീഷികൾ'' പരവൂർ ശശീന്ദ്രപ്രസ് (മുദ്രണം) 142 a 4–00 അരവിന്ദൻ കാൻറ് റസ്സൽ റൂതർഫോർഡ് മിൽ ബഞ്ചമിൻ ദിസ്രേലി.

153. കാമാക്ഷിക്കുട്ടിഅമ്മ: ''കുട്ടികളുടെ ശ്രീനാരായണഗുരു'' കോട്ടയം സാപ്രസ 49 a 2–50 ബാലസാഹിത്യം.

154. കേശവമേനോൻ കെ പി: ''നവഭാരതശില്പികൾ'' (4–ാംഭാഗം) കോഴിക്കോട് മാതൃഭൂമി viii 298 a 10–50 16 ജീവചരിത്രങ്ങൾ.

155. കൃഷ്ണൻകുട്ടി പൂപ്പന: ''ഡോ. അംബേദ്കർ'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 174 a 7–00.

156. ഗോപാലക്കുറുപ്പ് വെണ്ണിക്കുളം: ''ആത്മരേഖ'' കോട്ടയം സാപ്രസ 109 a 4–50 ആത്മകഥ.

157. ഗോപിനാഥൻനായർ ടി എൻ: ''എൻെറ മിനി'' കോട്ടയം സാപ്രസ 109 a 4–50 പ്രിയതമയെപ്പററി സ്മരണകൾ.

158. ജോസഫ് വടക്കൻ (ഫാ): ''എൻെറ കുതിപ്പും കിതപ്പും'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 279b 12 – ആത്മകഥ.

159. പത്മനാഭൻ എം ''ഒളിവിലും തെളിവിലും'' ''മദിരാശി'' ''ശില്പി'' 142a 5–00 1940–60 ലെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ.

160. പരമേശ്വരൻപിള്ള വി ആർ ''ആ എഴുപതു വർഷങ്ങൾ'' തിരുവനന്തപുരം തക്ഷശില 304a 12–00 ആത്മകഥ.

161. വർക്കി എം എം: ''ഓർമ്മകളിലൂടെ'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 271 b 9–00 കോൺഗ്രസ്സിലും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലും സ്വാനുഭവങ്ങൾ.

162. സഹദേവൻ പി കെ: ''എന്റെ യുദ്ധാനുഭവങ്ങൾ'' കോട്ടയം സാപ്രസ 73 a 3–00
1962 ലെ ചൈനീസ് ആക്രമണകാലത്തെ യുദ്ധാനുഭവങ്ങൾ.

ശാസ്ത്രം, ടെക്നോളജി

163. അൽമേയ്ഡ ജോർജ്ജ് ഡി: ''ആർക് വെൽഡം'' തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ viii 102 c 4–25.

164. കരുണാകരൻനായർ ഈ ഏ: ''ഇടുക്കിയുടെ കഥ'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 86 a 4–00
ജലവൈദ്യുതപദ്ധതിയെപ്പററി.

165. കാററ്സ് റോബർട്ട്: ''വിശിഷ്ട ആപേക്ഷികതാസിദ്ധാന്തത്തിനു ഒരു ആമുഖപാനം''
വിവ: വെളിയനാട്ട ഗോപാലകൃഷ്ണൻനായർ തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ viii 136 c 4–25.

166. ഗോവിന്ദമേനോൻ ജി: ''അടങ്കൽ'' തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ viii 160 c 6–25
എസ്ററിമേററിംഗ് പ്രതിപാദ്യം.

167. നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട് കെ ബി എം (ഡോ): ''ടെൻസർ വിശ്ലേഷണം'' ഡോ കെബിഎം
നമ്പൂതിരിപ്പാടും കൂട്ടരുംകൂടി എഴുതിയതു്. തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ viii 99 c 4–00
ഗണിതം.

168. നരേന്ദ്രനാഥ് കോന്നിയൂർ ആർ: ''മുന്നേറുന്ന ശാസ്ത്രം'' തിരുവനന്തപുരം പ്രഭാത്
iv 70 b 3–50 സാമാന്യശാസ്ത്രം – 20 ലേഖനങ്ങൾ.

169. ഫിലിപ്പ് സി സി (പ്രൊ): ''ദ്രവ്യത്തിന്റെ ഗുണധർമ്മങ്ങൾ'' തിരുവനന്തപുരം
കേഭാഇ viii 526 c 18–00 ഭൗതികം.

170. ഫ്രാങ്ക് ഫിലിപ്പ്: ''ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദർശനം'' വിവ: പി ഏ മുഹമ്മദ് തിരുവനന്തപുരം
കേഭാഇ xiv 419 c 12–00.

171. രാജൻ സി എം: ''കുകിപ്പായും തീവണ്ടി'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 36 b 2–50.
കുട്ടികൾക്ക് തീവണ്ടിയുടെ ചരിത്രവും പ്രവർത്തനങ്ങളും.

172. രാധാകൃഷ്ണൻ എം: ''വെള്ളം'' എം രാധാകൃഷ്ണനും കൂട്ടരുംകൂടി എഴുതിയതു്. തിരുവനന്ത
പുരം കേഭാഇ viii 94 c 4–00 രസതന്ത്രം.

173. രാമവർമ്മ (ഡോ): ''കാന്തതയും വൈദ്യുതിയും'' തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ viii 528 c
16–00 ഭൗതികം.

174. സ്വെർഡ്രൂപ് എച്ച് യു: ''സമുദ്രങ്ങൾ'' എച്ച് യു സ്വെർഡ്രൂപും കൂടരും ചേർന്നെ
ഴുതിയതു് വിവ: എ എൻ പി ഉമ്മർകുട്ടിയും കൂട്ടരും തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ xii 1044
25–00 സമുദ്രശാസ്ത്രം.

വൈദ്യം, ആരോഗ്യം

175. ഗീവറുഗീസ് പി ജെ (ഡോ): ''പ്രമേഹം'' കോട്ടയം വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 112 a 7–00.

176. ഫിലിപ്പ് ജി: ''സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം നൂററാണ്ടുകളിലൂടെ'' കോട്ടയം സാപ്രസ 296 a 12–00.

177. ശിവാനന്ദസരസ്വതി സ്വാമി: ''യോഗചികിത്സാ ശാസ്ത്രം'' വിവ: ഡോ. എൻ രാമൻ
നായർ. കൊച്ചി ഗീതാപ്രകാശൻ 654 a 20–00 മൂലശീർഷകം Yogic Therapy.

ഗൃഹവിജ്ഞാനം

178. കേരളശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തു്: ''നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ'' തിരുവനന്തപുരം കേഭാഇ
x 271 c 8–50 ശിശുസംരക്ഷണം വൈദ്യം പരിശീലനം.

കല

179. രാമൻപിള്ള ചെങ്ങന്നൂർ: ''തെക്കൻചിട്ടയിലുള്ള കഥകളി അഭ്യാസക്രമങ്ങൾ'' ചെറുതുരുത്തി കേരള കലാമണ്ഡലം xxii 368 a 12–00.

ഭാഷ

180. ഗോപിനാഥപിള്ള എൻ ആർ: ''അന്വേഷണം'' കോട്ടയം സാപ്രസ 194 a 7–00 10 ലേഖനങ്ങൾ.

181. ''ലീലാതിലകം'' പി വി കൃഷ്ണൻനായരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി കോട്ടയം എൻബിഎസ് xxxi 132 a 5–00 ആദ്യത്തെ 3 ശില്പങ്ങൾ.

182. വേലായുധൻപിള്ള പി വി (ഡോ): ''നിരൂപണസാഹ്യം'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 194 a 10–00 പാശ്ചാത്യസാഹിത്യസംജ്ഞകൾക്കൊരു ശബ്ദാവലി.

183. സതികുമാരൻനായർ പി: ''ലക്ഷദ്വീപിലെ മലയാളം'' കോട്ടയം എൻബിഎസ് 79 a 3–00.

തത്വചിന്ത

184. ''ഒൻപതു ഉപനിഷത്തുകൾ'' വി. ബാലകൃഷ്ണന്റെ വ്യാഖ്യാനം, കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 349b 20–00.

185. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരു്: ''ഗീതാപരിക്രമണം'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 191a 6–25 18 ഉപന്യാസങ്ങൾ.

വിദ്യാഭ്യാസം

186. പരമേശ്വരൻപിള്ള, എരുമേലി: ''വിദ്യാഭ്യാസം പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിൽ'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 130a 5–50 12 ലേഖനങ്ങൾ.

സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം

187. ഗൗതമൻ, എം. അബ്ദുൽറഷീദ്, എം. ''സോവിയററ്യൂണിയന്റെ സാമ്പത്തിക ചരിത്രം'' തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ xii 429c 14–00.

188. നമ്പ്യാർ, കെ വി: ''ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന പരോക്ഷ നികുതികൾ— ഒരു അപഗ്രഥനം'' തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ x 151c 5-00.

189. നാരായണൻ, സി (പ്രൊ): ''ഇന്ത്യൻ സാമ്പത്തിക ചരിത്രം'' തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ viii 620c 16–50.

190. വാട്സൺ, ഡൊണാൾഡ് സ്റ്റീവൻസൺ: ''വിലസിദ്ധാന്തവും അതിന്റെ ഉപയോഗവും'' വിവ: ജേക്കബ്ബ് ഈപ്പൻ തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ xvi 612c 17–25

ഭൂമിശാസ്ത്രം, യാത്രാവിവരണം

191. കോവൂർ, ഈ എം.: ''അമേരിക്കയിൽ ആറാഴ്ചകൾ'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 123a 5–50

192. ജോഷ്വാ, കെ. (മിസ്സസ്സ്): ''ലോകത്തിലെ തലസ്ഥാനങ്ങൾ'' കോട്ടയം, വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം 127a 5–50

193. മണി, എം എസ്സ്: ''സ്വർഗ്ഗം ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങിവരുന്നു'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ്. 116a 4–00 ഗ്രാൻറ് കാനിയൻ സന്ദർശനം.

194. പിച്ചമുത്തു, സി. എസ്സ്: ''ഇന്ത്യയുടെ ഭൗതിക ഭൂമിശാസ്ത്രം'' വിവ: കെ. എൻ. ദാമോദരൻനായർ തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ viii 282c 8–25 മൂലശീർഷകം—Physical Geography of India.

ചരിത്രം

195. ചന്തേര, സി എം എസ്സ്: ''അത്യുത്തരകേരളത്തിന്റെ അജ്ഞാതചരിത്രം'' കണ്ണൂർ, ഗ്രന്ഥകാരൻ vii 72b 3–00

196. ദീനദയാൽ ഉപാദ്ധ്യായ; ''സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാഫല്യം'' കോഴിക്കോട്, മാതൃകാ പ്രചരണാലയം. xvi 149b 6–00 ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പും ഉണ്ട്.

197. പവനൻ: ''വിപ്ലവ ചരിത്രത്തിലെ ചില ഏടുകൾ'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 96a 3–50 10 ലേഖനങ്ങൾ.

198. ബാലാബുഷേവിച്ച്, വി വി: ''സമകാലികഭാരത ചരിത്രം'' വിവ: പി നാരായണൻനായർ. തിരുവനന്തപുരം, കേഭാഇ xii 752c 20–00 ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നുള്ള വിവർത്തനം. മൂലം റഷ്യൻ.

199. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, കുട്ടനാട്ട്, കെ: ''ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം'' കോട്ടയം, സാപ്രസ. 327a 12–50

രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനീയം

200. ''മാവോസെതുങ്ങ്'' ചെയർമാൻ മാവോസെതുങ്ങിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ. പാലാ, മാസ്ലൈൻ 192a 6–00

201. ശങ്കരൻ, തായാട്ട്: ''പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യം: പിറവിയും വളർച്ചയും'' കോട്ടയം, എൻബിഎസ്. 180a 6–50 14 ലേഖനങ്ങൾ.

പലവക—ഗദ്യം

202. ഗോപാലൻ, വി വി: ''മഹാഭാരതം'' (ലഘുസംഗ്രഹം). കോട്ടയം, എൻബിഎസ് 176a 7–00 ഗദ്യം.

203. ചിത്രഭാനു, വൈക്കം: ''മാജിക്കിന്റെ ലോകം'' കോട്ടയം, സാപ്രസ. 128a 5–00 വിമർശനപരമായ ഉപന്യാസങ്ങൾ.

204. നായർ, ജി പി: ''റേഡിയോസ്മരണകൾ'' കോട്ടയം, സാപ്രസ. 211a 10–00

205. നായർ, പി എസ്സ്: ''മഹാഭാരതം'' ആലപ്പുഴ, വിദ്യാരംഭം xxxviii 612b 20–00 ഗദ്യാവിഷ്കാരം.

206. മാത്യു, മാഞ്ഞൂർ: ''ചുവന്ന ചക്രവാളം'' മാഞ്ഞൂർ, ''ജ്വാലാ'' 58a 2–00 കാലികപ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലതു്.

207. രാമൻമേനോൻ, പുത്തേഴത്തു്: ''തൃശ്ശൂർ — ടിച്ചൂർ'' മദിരാശി, ശില്പി. 159a 6–00 ചരിത്രവും പലവക കാര്യങ്ങളും.

208. വറുഗീസ്, കളത്തിൽ: ''അറിവിന്റെ പാദമുദ്രകൾ'' കോട്ടയം, സാപ്രസ 239a 9–00 ബാലസാഹിത്യം.

209. ''ഹോമർ, ഇലിയഡ്'' വിവ: സി മാധവൻപിള്ള കോട്ടയം എൻബിഎസ് 416b 16–00.

Statement About Ownership And Other Particulars About The Newspaper "Sahityalokam"

FORM IV (See Rule 8)

1.	Place of Publication	Trichur
2.	Periodicity of its Publication	Once in three months (Quarterly)
3.	Printer's name	R. Ramachandran Nair, Director of Public Instruction in his capacity as Ex-Officio Secretary, Kerala Sahitya Akademi
	Nationality	Indian
	Address	Secretary, Kerala Sahitya Akademi Palace Road, Trichur-1.
4.	Publisher's name	R. Ramachandran Nair, Director of Public Instruction in his capacity as Ex-Officio Secretary, Kerala Sahitya Akademi
	Nationality	Indian
	Address	Secretary, Kerala Sahitya Akademi Palace Road, Trichur-1.
5.	Editor's Name	R. Ramachandran Nair, Director of Public Instruction in his capacity as Ex-Officio Secretary, Kerala Sahitya Akademi
	Nationality	Indian
	Address	Secretary, Kerala Sahitya Akademi Palace Road, Trichur-1.
6.	Name and address of Individuals who own the newspaper and printers or shareholders holding more than one percent of the total capital	Kerala Sahitya Akademi Trichur (Kerala State)

I, R. Ramachandran Nair, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

TRICHUR,
1-3-1975

Sd/-
Publisher

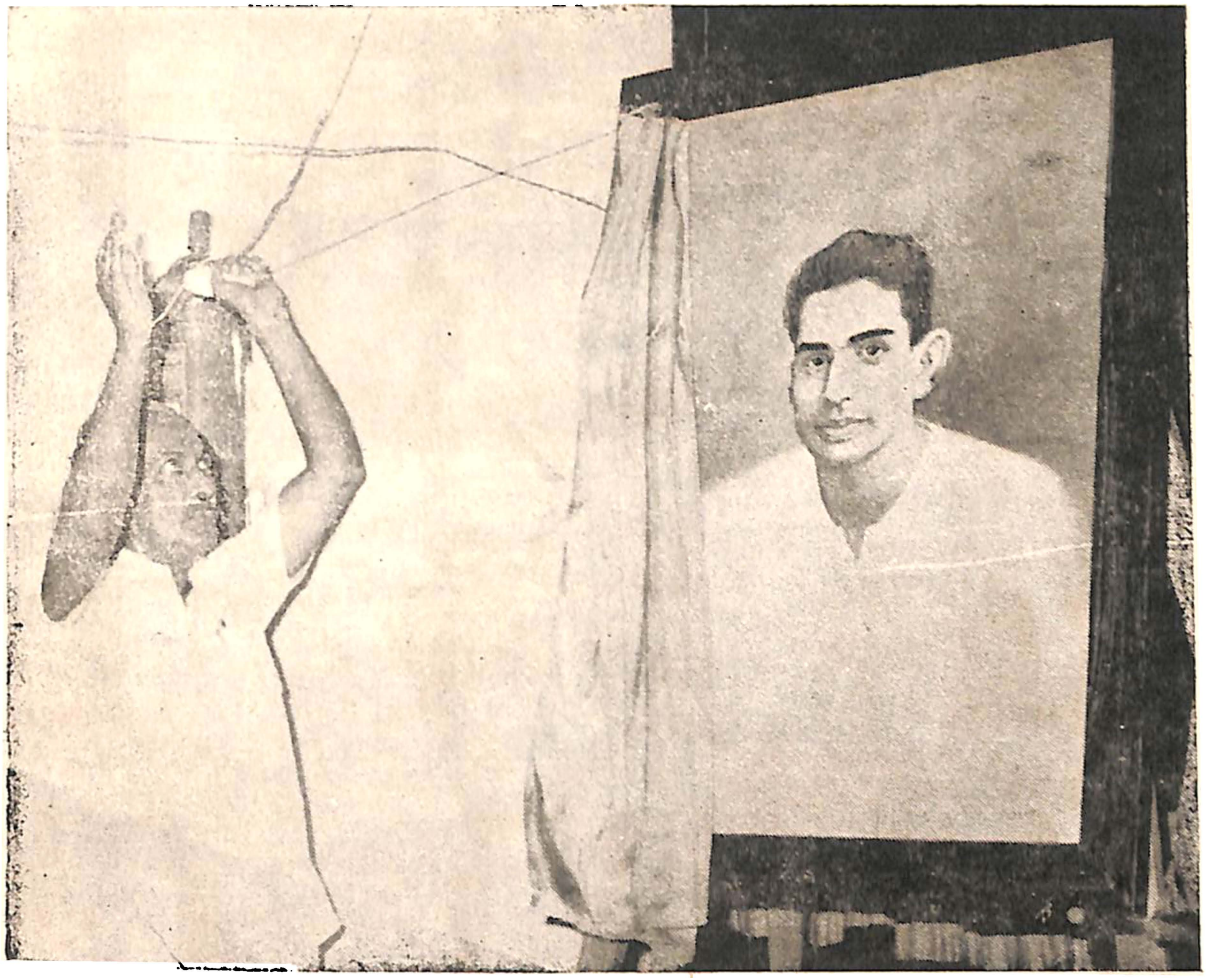

പ്രൊ. ജി. കുമാരപിള്ള സി. ജെ. തോമസിന്റെ ചിത്രം അനാച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു.

വാർഷികസമ്മേളനം ചിത്രാനാച്ഛാദനം സിംപോസിയം

ഡോ. കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ: ഡോ. കെ. രാഘവൻ പിള്ള.

പ്രൊ. മുണ്ടശ്ശേരി കെ. കെ. രാജായുടെ ചിത്രം അനാച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു.

അക്കിത്തം സിംപോസിയത്തിൽ പങ്കെടുത്തു സംസാരിക്കുന്നു.

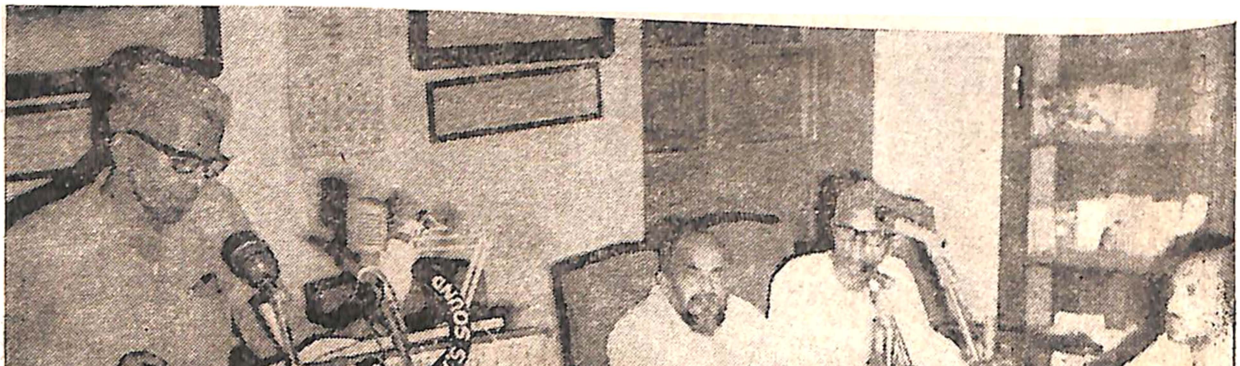

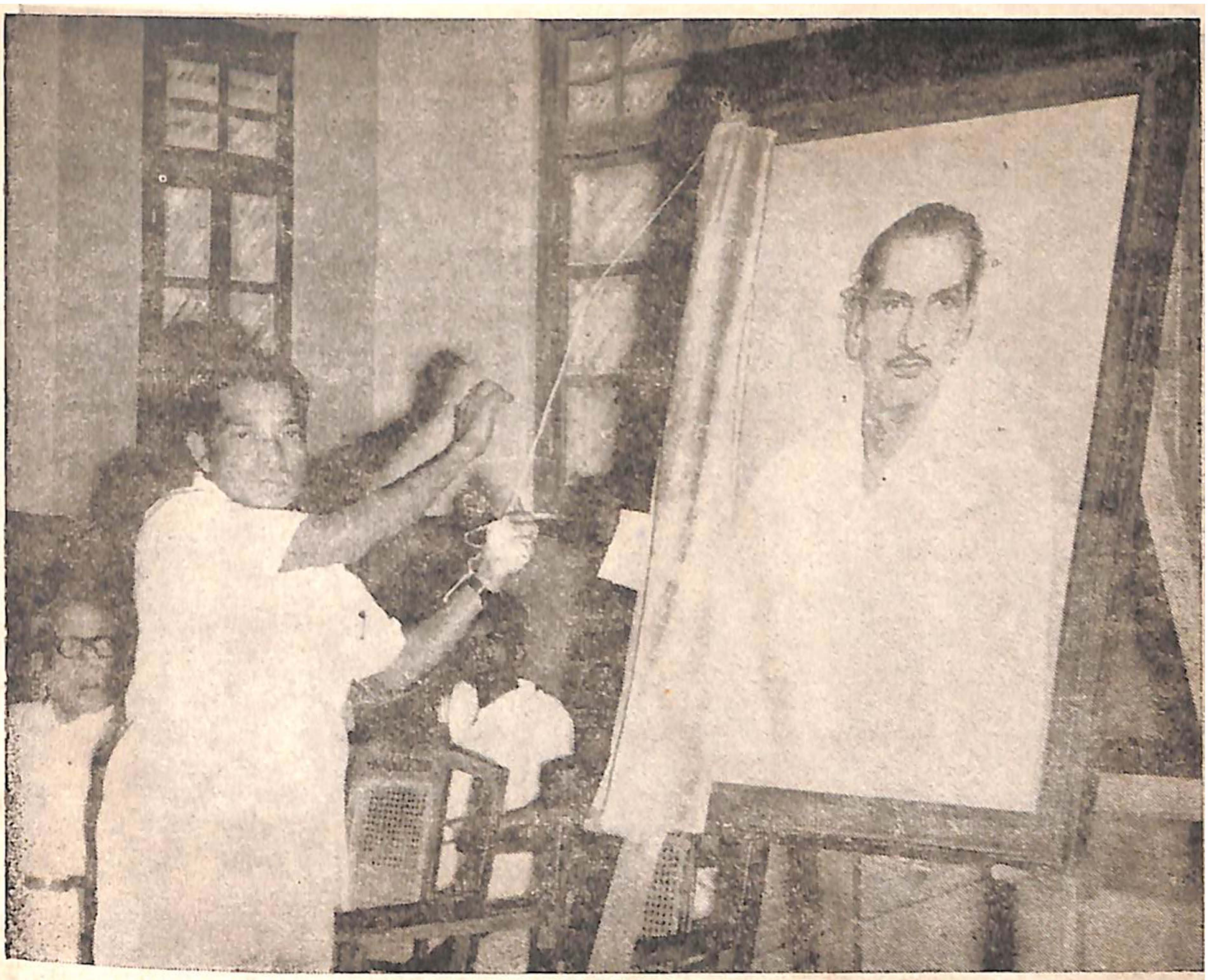

എസ്. കെ. പൊററക്കാട്ട് ടി. ഉബൈദിൻെറ ചിത്രം അനാച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു.

പി. വത്സല സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

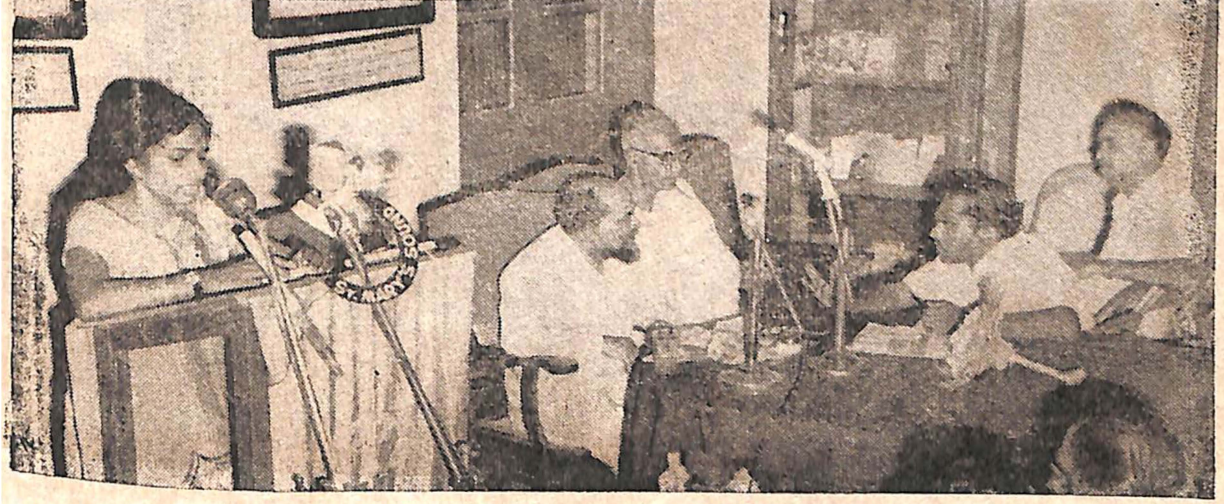

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള പുളിമാനയുടെ ചിത്രം അനാച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു.

പ്രൊ. തിരുനല്ലൂർ കരുണാകരൻ സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

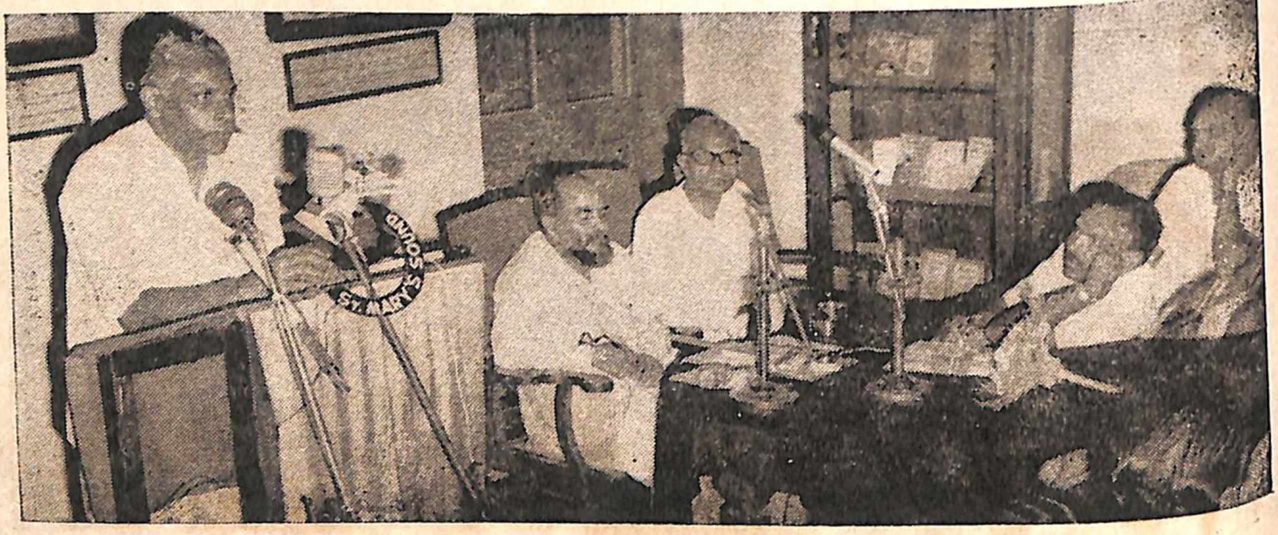

പ്രൊ. സി. എൽ. ആൻറണി ''കേരള പാണിനീയഭാഷ്യം'' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു് പ്രസിഡൻറു് പി. കേശവദേവിൽ നിന്നു് അവാർഡു് സ്വീകരിക്കുന്നു.

അക്കാദമി വാർഷിക പൊതുയോഗം കന്നട സാഹിത്യനായകനായ കെ. ശിവരാമകാറന്തു് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുന്നു.

എസ്. ശിവദാസൻ ''രസതന്ത്രകഥകൾ'' എന്ന ബാലസാഹിത്യകൃതിക്ക്
അവാർഡ് സ്വീകരിക്കുന്നു.

സി. പി. ശ്രീധരൻ സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

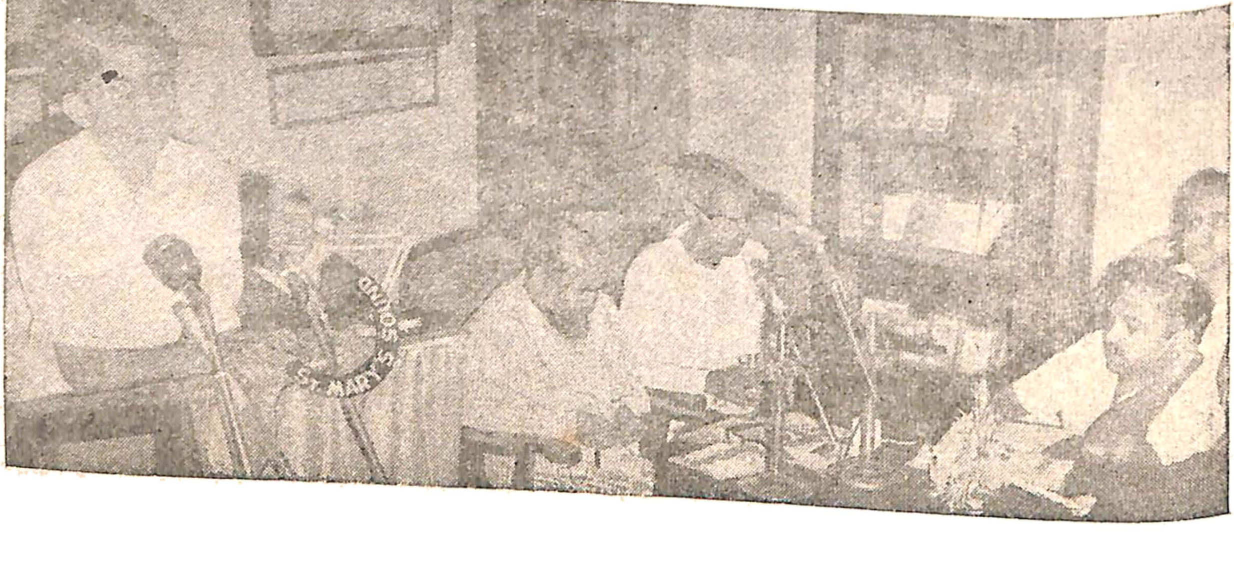

പി. രാമൻ '' മലയാളത്തിലെ കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തങ്ങൾ '' എന്ന പ്രബന്ധത്തിനു്
തുഞ്ചൻ സമ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്നു.

പ്രൊ. ഓണക്കൂർ ജോർജ്ജ് സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

അക്കാദമി വാർഷികയോഗത്തിൽ പി. കേശവദേവ് പ്രസംഗിക്കുന്ന

പ്രൊ. കെ. എം. തരകൻ സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

എം. എം. ബഷീർ സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ സിംപോസിയത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.

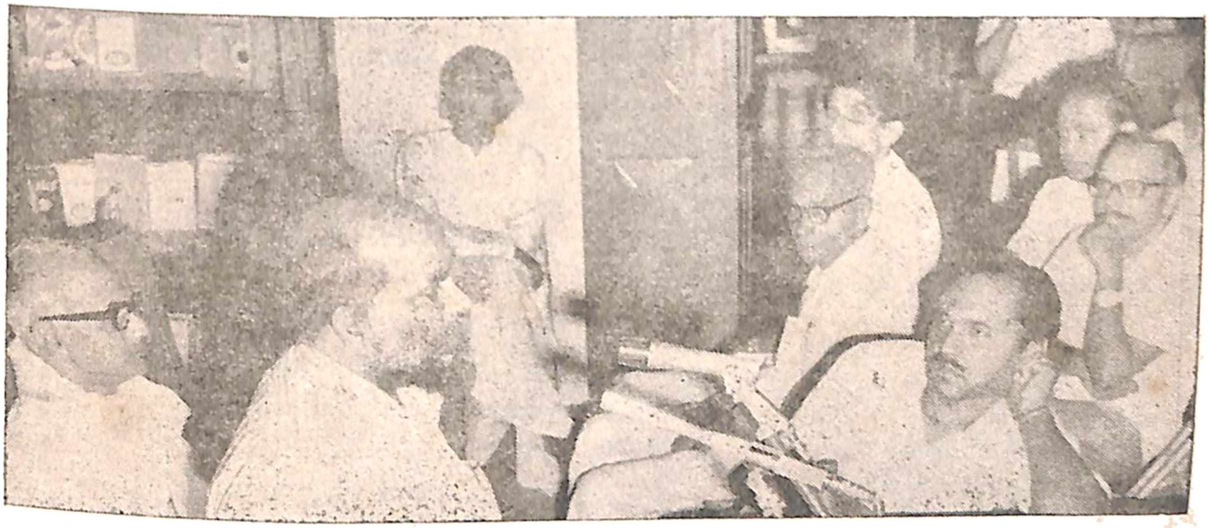

ഡോ. കെ. രാഘവൻ പിള്ള സിംപോസിയത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു.

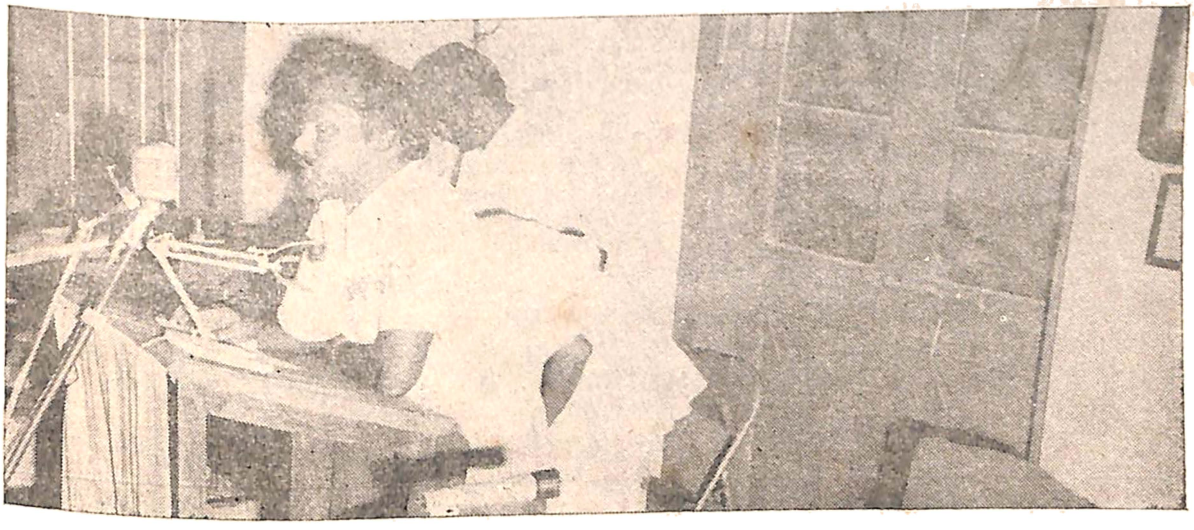

അക്കാദമി സെക്രട്ടറി ആർ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ സിംപോസിയത്തിൽ.

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

കേരളത്തിലെ പക്ഷികൾ	8–50
ബാലവാണി–1	1–00
ബാലവാണി–2	1–00
വരഗണിതപ്രവേശിക	2–00
വിദ്യുച്ഛക്തി	2–00
ശാസ്ത്രം ചരിത്രത്തിൽ	8–00
ഭാഷാരാമായണചമ്പു–ഉദ്യാനപ്രവേശം	2–00
എഴുത്തച്ഛന്റെ രത്നങ്ങൾ	3–00
ഗിരിജാകല്യാണം	10–00
ഭാഷാരാമായണചമ്പു–അംഗുലിയാങ്കം	1–00
ഭാഷാരാമായണചമ്പു–രാവണോത്ഭവം	2–00
ഭാഷാരാമായണചമ്പു–വിച്ഛിന്നാഭിഷേകം	1–50
പതിററുപ്പത്ത്	4–00
കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രം	7–50
ഉഷാകല്യാണം (ഭാഷാചമ്പു)	1–00
പുറനാനൂറ്	10–00
ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത	3–50
ഭാഷാരാമായണചമ്പു	25–00
ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ	3–50
ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യം	3–00
ബാലവാണി–3 പടിഞ്ഞാറൻകഥകൾ	1–00
ബാലവാണി–4 തന്തക്കുറുക്കൻ	0–50
ബാലവാണി–5 ജന്തുകഥകൾ	0–75
മണിമേഖല	15–00
വിശ്രമവിഭവം	1–25
കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽക്കഥകൾ	25–00
ബാലവാണി–6 സാങ്കല്പികലോകസഞ്ചാരം	1–00
പാരമ്പര്യശാസ്ത്രം	2–50
പ്രാഥമികജന്തുശാസ്ത്രം	12–00
ഭരതമുനിയുടെ നാട്യശാസ്ത്രം	15–00
കർഷകജീവിതം ഭാരതത്തിൽ	6–00
ചെല്ലൂർ നാഥോദയം	2–00
ഭാഷാരാമായണചമ്പു–സുഗ്രീവസഖ്യം	2–50
ദൂതവാക്യം	1–50
തെങ്കൈലനാഥോദയം	2–00
ഗൗരീചരിതം	1–50
ആര്യദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ പരസ്പരബന്ധം	4–50
സാഹിത്യദർപ്പണം (രണ്ടാംഭാഗം)	8–00
പ്രാചീന കേരളലിപികൾ	15–00
ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ ആട്ടക്കഥകൾ	5–00
ദ്രൗപദീസ്വയംവരം (ഭാഷാചമ്പു)	1–50
ആകാശത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ (ബാലസാഹിത്യം)	1–25
മലയാളം സ്വയംശിക്ഷക്	6–00
മോഹമുള്ള്	12–00
ഹെർക്കുലീസ്	1–50
രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം	12–00
കുട്ടനും സോപ്പും	1–00

വിതരണം:

നാഷനൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ — കോട്ടയം.

EDITED PRINTED AND PUBLISHED BY R. RAMACHANDRAN NAIR FOR KERALA SAHITYA AKADEMI.
PRINTED AT ST. JOSEPH'S PRESS, TRIVANDRUM.

കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി

സാഹിത്യലോകം